

Γδε ωι je δpaω?
Пост 4, 9.

Грешни Милоје
ИЗГУБЉЕНО ЈАГЊЕ

*Са блајословом
Њејовој ѿреосвешћенсѣва
владике рашко-ѿризренској
у еѣзилу
Арѣмија*

Уредник
протојереј Стефан Икономовски

ГРЕШНИ МИЛОЈЕ

ИЗГУБЉЕНО ЈАГЊЕ

Треће допунљено и измењено издање

РЕВНИТЕЉ

Ниш, 2018.

Синской Архиепископе

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

ДЕДА И УНУК

Један деда шетао се с унуком под руку
Па у шетњи причао му своју тешку муку.
Виде унук свога деду где сузе пролива,
Па га пита: „Је ли, деда, шта се овде збива?“
„Ти не схваташ, Српче младо“, рече деда гласно,
„Кад узрелиш, кад размислиш, биће ти све јасно“.

А, о чему су деда и унук разговарали, видећете из приче која следи.

Епископ рашко-призренски у егзилу

+ Јерођакон Паладије

*Пријатеље имам, а непријатељи су
се сами одабрали. (Ф.М.Достојевски)*

ПРЕДВЕЧЕРЈЕ

Благ развигорац љушкаше тек развијено нежно лишће дрвореда испод кога су одскора, у ствари спролећа, безмало сваког предвечерја, почели да шетају деда и унук. Једаред би разговарали о томе како је изгледало дечаштво и момковање кад је деда био у унуковим годинама, други пут о јуначким народним песмама и порукама које оне носе, трећи пут о начину игре и разоноде у време оно кад није било струје, радија, телевизије, компјутера; кад се играло пиљака, прстена, клиса и машке; кад се рвало у коштац или уруке; кад се бацало камена с рамена, скакало на утрини изместа и истрке; кад се надвлачило кличка и тако редом. Тако су деда и унук започели да упражњавају међусобне позајмице. Унук је деду подстицао на физички подвиг, јер су шетње из дана у дан бивале све дуже, а деда је унуку узвраћао поукама из животног искуства и духовном потпором. Некипут би њихов разговор за трен застао кад поред њих промакне

како олињало кере. То се догоди и сад кад им се усусрет муњевито приближаваше ветрењаст дечак на бициклу који је обе руке склонио с гидона затузивши их на леђа. Бог-би-га-знао што то ради. Одскора је деда престао да гласно упозорава дечаке који чине такве и сличне вратоломије. Тако и сад. Само се посклони у страну повукавши к себи за рукав унука, и кад се обешењак стушти и прозвижда мимо њих, прекрсти се и нешто прошапута.

– Ко се чува и Бог га чува, синко. Знаш како е казано: *Не кушај Госѿода Боѿа својеѿа*.

– Деда, кад помену кушање, присетих се оне приче из Јеванђеља, кад је ђаво кушао Господа. Једанпут сам о томе слушао беседу, на Литургији, оног старог седог свештеника који је то веома лепо објаснио. И уопште, све његове беседе су поучне и лепе. И, некако, што би ти деда рекао, питке.

– Да, да. Има дивних свештеника. Правих учитеља који се исповедањем вере и својим животом боре за спасење душа које су им поверене. Таке свештенике ми поштуемо, од њиг благослов иштемо и деснице им целуемо, јел се они Богу моле за нас. Они животом своим сједоче веру нашу и дају нам пример како треба хришћански мислити, зборити и творити. Њин позив је узвишен, зато се и каже: *Трисѿа, без ѿѿа нишѿа*. Јабогме.

СВЕТИОНИК НАЦИЈЕ

– Деда, треба ли ја да љубим руку свештенику кога сам видео да пуши у порти после Литургије, који је са оцем мога друга јео у кафани јареће печење у петак а није била трапава седмица?

– То сам треба да одлучиш. Али оно што е важно да знадеш, то е да не треба због неваљалог попа Николе да лоше мислимо о Светом Николи. Ти знаш да е свештеникова десница продужена рука апостолска. Она се протеже, од онијех дана до нас. Целивајући свештенику руку, ти целиваш руку апостола, односно руку Господа нашег и Спаситеља нашег. Јер свештеник треба да се труди да буде подобан Христу, пастиру словеснијег оваца. Он мора да се стара о разумном стаду, од Бога му повереном, и да га брани по цену живота својега. Зато е прави свештеник украшен духовним врлинама...

– Којим врлинама?

– Свештеник, како уче Свети Оци, треба да има свети и непорочан живот, да буде трезвен умом. Да е пристојан и гостољубив, кротак и несвадљив. Треба да е смирен, искрен и достојанствен. Све што чини треба да чини с љубављу, а јок да бидне сабирач зле добити.

Друкчије казано, он треба да бидне пример верницима. Речју својом. Својим начином

живота. Љубављу својом. Вером својом. Чистотом својом...

Он са светошћу мора да чува ризницу Предања, учење Светијег Отаца кое се вековима преносило с кољена на кољено. Зато владика Николај каже да је свештеник *ду(х)овни светионик*¹ нације.

ЛАЖНИ ПАСТИР

– А шта ако свештеник не чини то што треба да чини?

– Ондак он није луча која светли. Они што су ш њим биће у мраку. Он ондак није пастир стада Христовог но лажни пастир. Ондак је он, далеко било, вук у јагњећој кожи коме није циљ да чува и духовно узгаја поверено му стадо, но је рад да га одере, да искористи његову кожу и да га сатре. Да га прождере пирујући са нечастивима. Наравна ствар, и свештеник је човек подложен гре(х)у

¹ „Свештениче, слуга си Бога Живог и Истинитог и чувар националних Светиња. Од твоје пожртвованости, честитости и богобојазности зависи много тога у животу српског отачаства. Ти си духовни светионик своје нације. Без пламтећег жара твог благоверја твоји ближњи залутаће и потонуће у мрачним таласима свеопштег безверја и зловерја. Буди свима и свагда непоколебиви пример православног богољубља и српског родољубља!” („Православни глас”, 8/2012. бр. 4).

и паду. Због његових личних гре(х)ова ми не треба да га осуђуемо. Он ће за те преступе дати одговор Судији. Знаш како е казано: *Ако е ѿої ірешан, молишва њеїова није ірешна*. Ти окрени главу и тако ћеш поступити ко Сим и Јафет што покрише голо-тињу оца свога, за разлику од Хама који је навуко проклетство.

– Па зар је Хам крив што је видео оца у недо-личном стању?

– Хамов грех није био у томе што е виђо оца у срамном стању, пијаног и обнаженог, него што му се наруго јер је, виђевши то, распредо приче о очевом гре(х)у .

Али, пази, сине, да не помешамо жабе и бабе. Даклем, личне грехе не треба мешати са одсту-пањем од вере. Расуђуј, благо деди. А ако ниси кадар, питај Цркву, тј. питај апостоле, Свете Оце, исповеднике вере. Постое, мора се знати, добри и зли свештеници.² Разлика међу њима је ко између

² „Живот свештеника увек служи примером, било добрим било злим. Добрим животом свештеник потврђује Јеванђеље, а злим одриче га. Нико у свету није у стању ни тако потврдити истину Јеванђеља ни тако одрећи је као свештеник животом својим. До-бар свештеник разликује се по дејству своме од злог свештеника не мање него пастир од вука. Зато ће удео добрих свештеника бити са синовима Божјим, а удео злих са зверовима таме.” (Свети Владика Ни-колај Велимировић, *Охридски ѿролої*, 7. април).

пастира и курјака. Даклем, кад је у питању одступање од вере, ондак не смијемо ћутати јер се туј-нак ради о лажном пастиру. А не смијемо ћутати, јер би ћутањем издали Бога.³ Јер кад ћутимо пред јеретиком или његовим делом, тиме издаемо праву веру која е у нама. А кад је вера у нама од нас издана, она постае наказа, постае јерес а ми постаемо вероодступници и тиме вређамо Бога кои је веру у нас усадио. У том случају не смијемо затварати очи ни пред какијем чиновима, јер је апостол реко *ако би и он, ња чак и анђел с неба јавио Еванђеље друкије – ѡроклей да бигне*.⁴

– Како човек може да препозна тог, што кажеш, лажног пастира?

– Тај је препреден, обоен у сто варби, препун лукавштиње и подмуклости. Јербо, он је син ђавољи, непријатељ правде. Он квари путове

³ Свети Јован Златоуст: „Нека се љути царица колико хоће, но ја нећу престати да говорим истину. Јер боље ми је да разгневљујем људе него Бога; и кад бих људима угађао, ја не бих био слуга Христов.” / Свети Максим Исповедник: „Ја не могу жалостити Бога ћутањем о ономе што је Бог заповедио да говорим и исповедам...” / Св. Григорија Богослов: „Ћутањем се издаје Бог” (В. Архимандрит Јустин Ћелијски: Одговор на анонимну дописницу, <https://svetosavlje.org/odgovor-na-anonimnu-dopisnicu-o-clanstvu-u-ekumenskom-savetu-crkava/>).

⁴ Гал 1. 8.

Господње... Он је огрнут гуњом лицемерја, али се, ипак, кад-тад разобличи, јел не мож да прикрије неправду којом је испуњен. Из њега провируе злоба, лакомство, неваљалство, завис, безакоње, самовоља...

– Али, деда, кад одем у цркву, такав свештеник неће показати те накарadne особине. Нарочито кад служи...

*Ђавољи ђлес Дмијтра Луковића: дије народ шћо чува веру
(Душковци код Пожеје 2008. године)*

– Таки није у служби Богу и роду, него ђаволу. Он, чак и кад служи Летурђију, нема мира. Јок. И ту нешто буши, врти, новотари, блеси, не затвара двери, не навлачи завесу, чита молитве гласно кад треба полугласно; кад се са амвона, баксем, обраћа Господу – окреће му леђа, причешћуе људе без припреме за ту Свету тајну, а то значи на суд

и осуду... Просто да ти рекнем: лудуе. За такe је апостол реко: *Говорећи да су мудри полуђеше*.⁵ Таке је блаженопочивши отац Сава Вазнесењски називао циркузантима, а њино служење је описиво речима: *Тандара, мандара, ко у циркусу*. Модерни јеретици – екуменисти кваре летурђијски поредак, заедничаре с јеретичима. Они грех не сматрају гре(х)ом, њима је чак и содомија природна.

– Деда, шта је, у ствари, содомија?

– То ти је, синко, највеће посрнуће човека у разврату и безбожништво због коега су градови Содом и Гомор уништени ватром.

– Али деда, владика и доктор Игњатије Мидић каже да се морал мења и да је хомосексуализам природан, да то није љало с неба.

– Тај ти је лажни владика, то владике виђело није. Он ти је у Браничеву баталијо иконостасе, он ти је баталијо вековни богослужбени поредак, он ти је мешто православнијег икона потрпо неке наказе. А што велиш да е доктор, не значи да е мудар. Е он ти спада у оне за кое апостол каза *говорећи да су мудри излуђеше*. Никад не губи време на коекаке будалчине но слушај шта о томе зборе Свети Оци и Свети списи, а ја ћу ти по мојој простој касти понешто што сам утувијо.

⁵ Ср. Рим 1, 22.

Максим Грк неким људма који су у гре(х)у хомосексуализма, каже: *Познајте себе несрећни, каквој сте се прљавој наслади ви предали. Пошрудите се да се што прије удаљите од те ваше најнечистије и најсрамније насладе, замрзте је. Ко буде говорио да то није ништа предајте га вечној анаџеми као проишавника Еванђеља Христџа Сјасиџеља, као проишавника који развраћа џу науку. Очистиџте себе искреним покајањом, џојлим сузама и џојачаном милосџињом уз чисту молиџву. Замрзте из све душе џу безбожнос да не бисте били синови проклесџва и вечне смрџи.*

А Свети Димитрије Ростовски вели: *Содомски грех је највећи, најтежи, најљући грех који највише џневи Боја и који је већи од осталих гре(х)ова који вайију на небу. За џаки грех Бој не само што ће вечном казном мучиџи у џаклу нејо е наредио да се џаки грешник џојуби (3 Мојс. џл. 20). И сам Он је као прву казну ојањ џусџио на Содомљане дајући пример да џаки људи и касније џреба да буду џојубљени без милосџи.*

– Деда, ако ћемо поштено и наш Патријарх је рекао: „Наш град и нашу јавност ове године потреса питање око одржавања такозване „параде поноса” наговештене за недељу 2. октобра 2011-те у Београду. Са пуно оправдања ову пошаст назвао би не парадом поноса, каже патријарх Иринеј, већ парадом срама којим се блати људско достојанство и гази светиња живота и породице”. То сам прочитао на сајту СПЦ.

– Реко па пореко те показао своје дволичје и лицемерје кад чињаше пропаганду да нам премијерка бидне содомуша. Како он, тако и онај вајни митрополит загребачки.

Лажни пастири: патријарх Иринеј и владика Порфирије. Овај групи је сада и члан Синода СПЦ (црквене владе). Он је министарки, ухватио је за обе руке и дословно јој рекао: „Ево и уживо да вам кажем, имате моју и пуну подршку Цркве да будете премијер, о вама мислимо све најбоље. Нико се томе не противи, заиста. Молим вас, немојте да верујете свакојаким гласинама.” (<https://www.espreso.rs/vesti/politika/151507/crkva-podrzava-brnabicku-za-premijera-porucili-joj-ne-verujte-glasinama-uz-vas-smo>)

Они би морали знати да је свети апостол казо да хомосексуаци, односно мужеложници како иг Свето писмо назива неће наследити царско небеско, јер се хомосексуаци и лезбејке налазе у сатанској колони блудника, прељубника, оцеубица, матереубица, лажљиваца и кривоклетника. Ко не

вереу нека завири у Прву посланицу коринћанима и у Прву посланицу Тимошеју.

И Свети Јован Златоусти каже да су мужеложници (хомосексуалци) іори од убица, јер убица одваја душу од шела, а овај поубљуе душу зајно с шелом. Ма кои ірех да узмеш, вели, ни један неће биіи раван овом безакоњу. И додае: О ви кои сіе бесмисленији и од бесловесниї, кои сіе бесіиднији и од іаса, јер ког ових никада не бива іаково сїаривање јер ірирода зна за іранице. А ви срамоіеіи свој род учинили сіе іа дешчаснијим и од неразумних сїворења. Оікуд је іроизашло ово зло. Од раскошної живоїа, од неіознања Боїа. Увек кад људи одбаце Боїа и сїра(х) Божји, остіавља иї свако добро. Жиіеіи Содома и Гомора су зајно ш іјаволом измислили доїад неіознаїо безакоње, іроіивїриродно мешање, они су били іолико склони злу и развряіу, а није се виіела моїућностї њиної іоїрављања и излечења да су морали биіи іодврїнуїи ісїребљењу.

ЦИРКУЗАНТИ

– А има ли таквих, што каза отац Сава, циркузаната, Боже опрости, и међу епископима?

– Него шта. Био неки бивши владика Атанасіе. И њега ти, иако е пензионисан споради немоіи, турили да бидне администратор жички. Ондак смо ми заиста виіели како изгледа кад

*Мера достојанства:
бив. еп. Аџанасије*

рогоња спопадне и уиђе у злог чоека који се маскиро мантијом. И како изгледа немоћан кад умисли да е свемоћан. Он чак није ни носио митру но неку шиљату капицу, прави правцати, Боже ме прости... Ма није њему народ због врућиг колача турио оно „С” испред имена. Јербо, он ти је и направио неслогу, јад и чемер и безакоње у тој епаркији.

Смутио верни народ. И од некијег светиња је начинио мрзост и опустошење.

– Шта ти то значи „мрзост и опустошење”?

– Свети Оци под тим разумеју сијање мржње од кое настае пустош не само у храмовима него и у душама онијег који то чине.

– Па шта је радио?

– Будибогснама. Он је, јадничак, арлауко, вико на попове, склањо целивајуће иконе, ударио песницом у леђа младог богослова сред летурђије и резилио га наглас, на пас’а уста, па га, потље, на истој летурђији рукоположио. О, па е ћеро ђаконе да ватају ћецу по порти и причешћиво иг назор. Па е за време Летурђије, у овчарском Ваведењу, тражио од калуђерица кљешта те вадио неки ексер у олтару. Ал за црне јаде се обрука на разбојничком

јеретичком сабору на Криту и потље тога у Ћелијама Ће се двапут одрече свог ду(х)овног оца Светог Јустина и порече његово учење говорећи Србима да не читају његову књигу *Православна црква и екуменизам*.⁶ Бесрамник. Брука и срамота. Он је са оним папиним прстеноносцем Амфилокијом својевремено прево ту књигу на Грчки, а сад је се одриче, ко што се одреко и Бога. Брезбожник. Дабоксачувај. Гледаш и чудом се чудиш, очима не мош да веруеш: манит иксан и готова ствар.

– Па то је, заиста, невероватно и тужно...

– Зато е и казано – апостол Павле је писо Тимотеју – *да ће настати времена тешка, јер ће неки људи постати самољубиви, среброљубиви, валисави, тордељиви, хулни, неблагодарни, нейобожни, безосећајни, нейомирљиви, клеветници, сурови, недоброљубиви, издајници, најрасисти, надувени...*

И пази шта тамо каже: *Они само имају изглед њобожности, а силе њезине су се одрекли.*

И оно што је најважније да утудиш, благо деди, каже: *Овије се клони*.⁷

⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=lsUhaEyxbdo>, *EKUMENISTICKA FARSA 3 ili Drugi utuk Atanasiju Jevticu*

⁷ В. 2. Тим 3, 1-5.

НЕ БОЈ СЕ

– Мене, просто, хвата страх од тих појава и таквих људи у нашој Цркви.

– Не бој се, они неће дуго напредовати, јер њино безумље постаје очигледно свима. Јер, они – *ти зли људи и ојсенари – најпредоваће од зла на јоре, варајући друге и варајући себе*. Али, знаш како е казано: *Лија лија ђа долија*.

– Их, деда, лако је рећи „не бој се”. Кад би ти знао шта говоре вероучитељи за оне који не слушају црквене великодостојнике.

– Не бој се, благо деди. Прочитај беседу владике Николаја *О Првом и Пошљедњем, Живом*.⁸

⁸ „Не бој се, ја сам Први и Последњи, и Живи... Тако рече Господ Исус Своме љубљеноме ученику Јовану у визији на острву Патмосу. Чеге не бој се? Не бој се гоњења цркве од стране незнабожаца. Не бој се мучитеља, који муче Моје верне на све стране. Не бој се царева, који дижу гоњење на хришћане. Не бој се насилних велможа овога света, који заслепљују људе страстима те не виде истину коју Ја донесох у свет. Не бој се ничега! Како да се не бојим, Господе! Кад је сав свет до зуба наоржан и окупљен против нас, малобројних и ненаоружаних, како да се не бојим? Не бој се, јер Ја сам први и последњи, алфа и омега.

А све те војске наоружане против вас нису ништа до један пролазан вихор мртваца... А они су сви закључани у један педо времена који сам Ја свакоме створеноме одмерио, и ван тога педла не могу

А те одроде и вероломце је народ прочито. Ко буквар. Скрозиро иг дибидуз. Ко на ренген. И зато на њине летурђије мало ко иде. Зато е и казано да *ничија до зоре није јорела*. Изићи ће њима увр-стак, па ће протутњати ко лањски снјег. Прошли су и грђи од њиг.

ПОЗВАНИ СМО У СВЕТОСТ

– Где рече Литургија, запазио сам да када се приводи крају Литургија коју служи влади-ка, онда се пева: *Госпoде ѿмилуј... владико свети бла҃гослови!* Како се живом човеку може рећи да је свети?

– Господ нас је све позво да живимо благоча-стивим и светим животом и да кроз тесна врата уиђемо у Царство небеско. Да биднемо свети. Да ли си чуо некад ону песму Светог Владике Ни-колаја:

*О, Пребла҃ги Боже, у Три И҃јос҃таси,
Уброј и нас ірешне у свети҃е и с҃таси!*

се пружити... Ни смрти се не бој... Не бој се! Ва вијек вијека Ја сам жив. И ти ћеш бити жив са Мном. И сви они који Ми остану верни и не убоје се, биће живи са Мном. Не бој се, Ја сам – алфа и омега.” (Владика Николај, *Охридски ѿролї* – 21. март).

– Јесам. Мислим да се зове *Небеска Србија*.

– Јабогме. А тек владика. То ти је свети чоек. Ду(х)ом Светим он је изабран на ту свету дужнос да чува и напаса стадо Христово. Да чува Цркву коју Господ стече крвљу својом. Он треба да бидне кадар да поучава народ у здравој науци, да бидне пример свима.

– Благо њему кад је свети, Божји човек. Ја се осећам као нико и ништа и просто имам трему кад му прилазим за благослов.

– Немо тако, сине. Оно јес скромнос врлина, споради чега е Господ и реко: *Блажени нишчи духом*. Ал не треба да сметнеш с ума да си ти створење Божје, а Бог не ствара *ништиа*. Знаш како каже апостол: *Бої нас не дозва на нечисѣиѣшу, неїо у свѣѣшѣи*.⁹ Човек постае ништа и ништак кад се отпади од Створитеља. Кад сатари образ. Кад га ђаво, тај непријатељ Божји, узме под свое. А ти, ти си синко, јагње Божје. Знаш како каже псалмопојац:

⁹ В. 1 Сол 4, 7.

*Господ је пастир мој!*¹⁰ Твои ду(х)овни пастири (твој духовник и твој владика) те чувају да не заврљаш. И ако, не дај Боже, заврљаш, погресиш, ду(х)овник је ту да ти поможе, да те управи, да те врати на пут праведнички. Да те, ко пастир добри, нађе у гре(х)овном трњаку, да те натовари на кркаче свое и вrne у тор Христов. Зато ду(х)овног пастира треба слушати. Он проповеда слово истине Божје. А ако е, не дај Боже, лажни пастир – ондак бежи од њега. И то моментално.

У СВАКОМ ЖИТУ ИМА КУКОЉА

– Значи ли то, деда, да сваки свештеник и сваки владика није истински духовни пастир?

– Оно би, да иг не одње белај, требало да бидну пастири. Ал, на њину бруку, нису сви. Али немо

¹⁰ Пс 23: „Господ је пастир мој / И ничега ме лишити неће / На месту зеленила настани ме. / На тихој води одгаја ме, / Душу ми опоравља. / Води ме стазама правде своје / Имена ради својега. / Ако прођем и поред сени смрти / Нећу се бојати зла / Јер ти си са мном. / Штап твој и палица твоја / Они су ми утеха. / Поставио си преда ме трпезу своју / На видiku непријатеља мојих. / Намазао си уљем главу моју / И чаша је препуна / Којом ме појиш. / И милост твоја пратиће ме / У све дане моје. / И ја ћу наставати у дому твоме, / У дому Господњем заувек. Алилуја.”

то да те жалости. Знаш, Господ је имо дванес ученика, па Га један од њиг издаде. Тако и то. Постое истински пастири и постое лажни пастири.

Зато Еванђеље учи: *Чувајте се од лажнијеї пророка, који долазе к вама у одјелу овчијем, а унутра су вуци їрабљиви.*¹¹

Зато е и Свети Јустин Ћелиски упозорио да би народ мого д-окрене леђа рђавим епископима – лажним пастирима.¹² Споради тога Свети Владика Николај вели: *Србине, знај ово и їуви и (х)оди мудро ко и оци ївоји. Не дај свакоме да бидне їас-їир.*¹³ Јер јереси, издаје, прелести и друге несреће у Цркви никад нису долазиле од обичнијег људи, но од владика, патријара, свештеника.

– Како ја могу да препознам ко је прави а ко лажни пастир?

¹¹ Мт 7, 15.

¹² „Немојмо да се деси да тај још верујући народ Божји једнога часа дође до тога да данашње епископе не признаје више за носиоце и чуваре апостолско-светоотачке вере, како је то знао чинити православни народ много пута у својој крстоносној историји.”

¹³ Владика Николај, *Кроз їамнички їрозор – Поруке срїском народу из лоїора Дахау* (71).

– Господ ти је показао како. По плодовима њинијем, синко.¹⁴

ДРВО БЕЗ ПЛОДА

– Па шта ја могу да радим ако мој свештеник или владика, не дај Боже, није чувар праве вере?

– И то питање је Господ расправијо. Таки, назови, свештеник или владика ти је јаловац, дрво без плода. Не дангуби око њега јер нећеш имати никаке вајде. Мешто плода налећећеш на трн и можеш изгребати и унаказити лице свое. Лик Божји кои носиш у себе.¹⁵

– Значи, кад се уверим да мој свештеник или владика, нису исправни, смем да одем од њих?

– Но шта. И то да не часиш часа једног јединог. Да не примиш заразу ду(х)овну која е гора од

¹⁴ „По родовима њиховим познаћете их. Еда ли се бере с трња грозђе, или с чичка смокве? Тако свако дрво добро родове добре рађа, а зло дрво родове зле рађа. Не може дрво добро родова злих рађати, ни дрво зло родова добрих рађати” (Мт 7, 16-18).

¹⁵ „Свако, дакле, дрво које не рађа род добар, секу и у огањ бацају. И тако дакле по родовима њиховим познаћете их. Неће сваки који ми говори: Господе! Господе! ући у царство небеско; но који чини по вољи Оца мог који је на небесима” (Мт 7, 19-20).

шуге и од губе. На то питање су одговорили многи Свети Оци. Гласно и јасно. Без ич колебања. Од такијег лажнијег пастира, који шурују са латинима или су пали у њину обману, треба бежати, докле те ноге носе и очи воде.¹⁶

Јербо, то су издајници, одроди, изроди, проклетије од којиг се благослов не смије узимати. Нипошто. Нити се смије прилазити чаши коју они држе у руци. Јок. Боже сачувај.

– Што не сме?

¹⁶ Свети Марко Ефески: „Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо јер се и сам сатана прерушава у анђела светлости. Није онда, дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим... Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили, како писана тако и неписана!” / Свети Герман Нови: „Налажем свом народу Божјем на Кипру, који сте истинска деца Цркве, да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате”. (В. опширније: *Тајна дегине фиоке*, Ревнитељ, Ниш, 2015, стр. 430). Душанов законик у члану 6. и 7. најстрожије осуђује латинску јерес. (В. Душанов законик, www.hodocasnik.org/txt/biblioteka/dusanov_zakonik.pdf).

– Зато што то није благослов него злослов. Проклество, касти. А њино причешће је отров. Грђи од сичана.¹⁷

– Деда, каква је разлика између римског папе и нашег патријарха?

– Нажалост, тренутно никака, јер ти је ови наш, назови патријар јеретик, што је случај и са папом. Иначе разлика би требало да бидне огромна. Од кад је епископ Рима отпо од светоотачке вере, разлика је ко од неба до земље, коно што е између светла и таме, истине и лажи, правде и кривде... Папа је најпалији чоек у историји људског рода. Он је учинио један од три највећа гре-
(х)опада...

¹⁷ „Није достојно од јеретика примати благослове, који су пре празнослови него благослови” (Лаодикијски Сабор, правило 32). А камоли од њих примати причешће: „Причешће од јеретика отуђује од Бога и предаје ђаволу... хлеб јеретички није тело Христо-во. Каква је разлика између светлости и таме, таква је и између православног Причешћа и јеретичког. Православно просвећује, јеретичко помрачује; једно сједињује са Христом, друго – са ђаволом; једно оживљује душу, а друго – убија. Причешће из јеретичких руку јесте отров, а не прост хлеб” (Ава Јустин Поповић – *Православна црква и екуменизам*, Солун, 1974, страна 128. Подвлачења наша).

ТРИ ГРЕХОПАДА

– Која три грехопада?

– Адам је отказо послушност Богу и, наговорен ђаволом преко змије и Еве, окусио плод са забрањеног му дрвета, па га е Бог истеро из раја и реко му да ће, од ондај, јести љеб у зноју лица својега. Јуда из Искароти бијаше ученик Христов. Он је издо Бога за 30 сребреника. Потље тога, знаш ли шта је урадио?

– Знам. Обесио се.

– Тако е. Удри зло да бидне још горе: почињо е још већи грех, одузевши себе живот. Само се грех самоубиства не може искајати, па тиме, ни опростити...

– А трећи?

– Трећи, понајвећи, учиње папа. Он се прогласи непогрешивим, наследником Петровим и намесником Божјим на земљи. Он је тако протеро Бога са земље и стао на Његово место. Папа је почињо оно што и ђаво који је шћео да се убарабаре с Богом. Тако се он укошио у исти јарам ш ђаволом, тојес, изједначијо се ж-ђаволом, што каже Свети Јустин.¹⁸ Они који њега зову *свешти ошаци*, признали су очинство и обзнанили да су ђавољи синови. То добро утуви, благо деди.

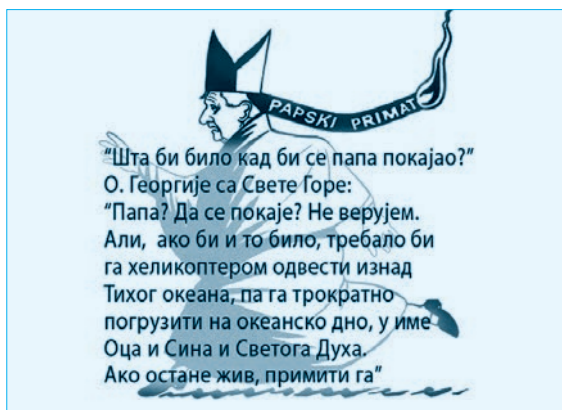
¹⁸ Ава Јустин Поповић – *Православна црква и екуменизам*, Солун, 1974, страна 117.

ЂАВОЉА РАБОТА

– Деда, зар је могуће да папа, коме се клањају хиљаде људи, није свети, а рекао си ми да је владика свети човек?

– Свети човек, живи светим животом, благо деди.

– Па, откуд ми знамо да папа не живи тако.

– Чим се прогласио за непогрешивог, он се стропошто у гордос, пао под влас гре(х)а и ђавола. А да ти не зборим о крсташким ратовима, о инквизицији, о ломачама, о индулгенцијама... И да ти не диваним како су они долазили до тијаре и како су одлазили са проклете столице коју духовни слепци зову *свѣта сѣиолица*.

Знаш, кад је Мартин Лутер дошо у Рим узвикнуо је павши на кољена: *Поздрављам ѿе, о свеѿи Риме!* Када је, потље, виђо шта се ради, описо е Рим коно срамоту, а папе горе од паганскијег царева. А папинство као *ѿресѿио ѿравој и сѿварној Анѿикрисѿи*. Још је писо: *Нико не може ни да замисли како ѿреси и како безбожна дела се чине у Риму. Чоек, вели, ѿреба ѿо да види и чуе да би моѿо вероваѿи. Заѿио с ѿравом неки кажу: Ако ѿосѿио ѿак(а)о, онда е Рим на њему саѿрађен; ѿо е бездан одакле излазе сви ѿреси.*¹⁹ Тако је почело размножавање јереси.

– А како су то папе долазиле на трон?

– О томе су књиге написане. Требало би нам много времена да ти то опричам. Кад би то људи знали, свако ко је нормалан би нашим слепцима који таке грдобе зову *свеѿи оѿи*ац, окрено леђа. О томе је писо и др Животије Ђорђевић у својој књизи *Православље једини извор хришћансѿива*, објављеној у Београду, 2015. године ђе наводи ђавоље работе у вези папа:

„Бонифација VI за папу поставља наоружана руља. Сергије III се дочепо трона захваљујући љубавници Теодори, са чијом ћерком је добио сина, који ће постати папа Јован XI и тако што је свргао папу Христофа.

¹⁹ В. <http://www.znanje.org/i/23/03iv08/03iv0803081627/martin%20luter.htm>

И Ландона је на папски престо довела љубавница, пошто је пре тога отровала папу Анастасија III, али, пошто је њеног новог љубавника бискупа Јована Цимицкија унапредио за надбискупа и њега (Ландона) је отровала.

Поменути Јован XI, ванбрачни син папе Сергија III и Мауриције, са којом је он ступио у јавни конкубинат, дошао на папски престо пошто је Мауриција убила претходног папу, Стевана VII.

Јован XII, унук Мауриције, од своје шеснаесте до осамнаесте године, посто је: ђакон, бискуп, надбискуп и папа.

Бонифације VII је са папског престола отеро Бенедикта и убио га.

Јован XX, брат Бенедикта VIII, пре него што је постао папа никад није био свештеник, па је у једном дану проведен кроз сва свештеничка звања нужна за избор поглавара Римокатоличке цркве.

Бенедикт IX је постао папа у својој осамнаестој години, а Григорије VI је од њега папско звање купио за хиљаду фунти у сребру.

Папу Клемента II је устоличио немачки цар, али је он напрасно 'умро' чим је цар отишао из Рима.

Јован XIII је наредио да се убије папа Александар V да би он постао папа иако до пред сам 'избор' није био ни свештеник.

Папа Лав XIII је у својој тринаестој години био кардинал. Избор Александра II је плаћен три милиона шкуда..." (в. стр 69-70 поменуте књиге др Животија)

– А како су одлазили са те столице?

– Исто тако, са проклетством. Грдно, да не мож бити грђе.²⁰ Кад човек види шта су радили, што каже др Животије Ђорђевић, заменици *Христѿа* заменицима *Христѿа* и *ѿо* у име *Христѿа*, чија је *зайовесѿ*: *Љуби и нейријашеље* своје – довољно е да се човеку згаде, за сва времена, они који носе папино прстење, јер су гад пред Господом.

У мору примера поменућу ти папу Јована VII који је био женско и који се породило приликом једне литије, због чега су после те бруке, при избору папе, увели *ѿесѿ*.

– Какав тест?

– Срамота ме да ти опишем ту моралну лакрдију. Том приликом се одоздо, кроз шупљу столицу, пипањем, д-извинеш дјете, у тестисе утврђуе пол светог им оца. Јер пошто су то ништаци, не

²⁰ Лава V је убио његов капелан. Само Теодора, љубавница папа Јована IX, Сергија III (кога јој је преотела ћерка Мауриција), Анастасија III, Ландона и Јована X, успела је да отрује папе Анастасија и Ландона, а њена ћерка Мауриција је удавила Јована X. Мауриција је убила и Лава VI и Стевана VII, али је, зато, њен син Албрехт убио и њу и папу Јована XI. Јована XII су збацили због разврата и поставили Лава VIII. Бенедикта VI је збацио Бонифације VII, кога су касније убили, набили на ражањ и вукли улицама Рима. Контрапапи Јовану XVII, по наређењу папе Григорија V, на сабору су скинули одежду, а онда су му одсекли уши, руке, нос и ишчупали језик. (В. стр. 71. исте књиге).

мож да бидну сигурни да л им је *свeтшiи oтшaц* или *свeтшa мaмa*, тамо њима.

– То је стварно невероватно... Па знају ли наш патријарх и наши епископи то све кад већ папу зову „свети отац“?

– Да ли знају? Ако не знају требали би д-иду неће да чувају овце. Нек сјeдe код оваца. Онда би могли да им речемо: *Сјeди ги си јер ни за ги си ниси*. Јербо незнање не оправдава никог, а камоли њиг. Има и међ њима паметнијег људи, али плашљиви ко зечеви. Ретки су храбри кошто е аркимандрит Никодим, доктор теолошкиг наука кои је ижњо стравично сјeдoчaнствo.²¹

„Очигледно, многи не знају ко је папа... Прича је страшна: осам милиона деце годишње нестају у свету. Екипа политичка и религиска учествују у сатанистичким култовима приношења на жртву новорођених беба са пијењем њихове крви... “То је такозвани жртвени култ девети круг. Стар је најмање две стотине година. Суд је покренуо историски процес за злочине трговине децом и култних ритуалних убистава, поведена су два судска поступка против садашњег папе Франциска. Током другог заседања суда у Бриселу, одржаног 17. августа 2014, пет судија и 27 чланова пороте из шест земаља укључујући САД, разматрали су доказ о нестанку преко педесет хиљада деце у Канади, САД, Аргентини, Европи, која су била жртве деветог култа религиозног

²¹ <https://www.youtube.com/watch?v=1xUbpgNMEAc>
Екуменистичка фарса (2) или подрепаши

жртвовања деце. Током заседања главни тужилац трибунала представио је документ католичког језуитског реда под називом *материјал привилегије* датирано на 25. децембар 1967, у коме се каже да је сваки нови папа дужан да учествује у *деветом* *кругу* сатанског ритуала жртвовања живорођене деце укључујући пијење њихове крви. Документ је написан на латинском језику прибављен из старих ватиканских архива и јасно

Архимандрит Никодим

указује на то да су језуити вековима имали утврђени план да ритуално убијају киднаповану новорођенчад и потом пију њихову крв... Почевши од '973, овај план се спроводи од стране римокатоличке цркве, језуита, сваког папе и кандидата за папу, који да би постао папа мора да буде део ових жртвених ритуалних права која укључују силовања, тортуру и убиства новорођене деце и адолесцената. Вођена су два процеса против Хорхе Бергоља, садашњег папе Франциска, он је заједно са Џастином Велбијем кантабериским надбискупом и Адолфом Пешаном главнокомандујућим генералом из реда језуита проглашени кривим по овим тачкама оптужнице на основу докумената и сведочења људи који су их идентификовали као учеснике у овим ритуалима.

То је прича о ангажовању наших епископа у континуитету већ можда десетак година да се приближе папи.

И последња посета наших великодостојника митрополита Амфилохија и епископа бачког Иринеја је обавијена тајном...

Да ли наши епископи знају с ким разговарају? Не знам. Нико нема право на незнање. Незнање не оправдава ни на световном суду, а камо ли пред Господом."

Они би требало да знају да су папе испога-
ниле догмате и каноне наше хришћанске вере...

– Како мислиш испоганили догмате?

– Нако лако. Даћу ти ову малу књижицу, од свега пешес страна, коју је своевременно издо „Лио” из Горњег Милановца из кое ћеш виђети кога наш папољубиви патријар зове *свѣти оѡац*, за кога се моли Богу да дође у Србију и за кога е реко да га призва Дух Свети, Боже прости. Држим је у џепу и показуем мојим пријатељима кад гој сам у прилици. Тај богохулни папин догмат о непогрешивости тобожњег намесника Христовог на земљи, нико ко има једну трунку мозга не може да прихвати. Они којима недостаје тај трун памети немају ништа заједничко са нашом вером и са нама. То су богоодступници и богохулници за којима ми нећемо ићи. Иш! Јербо, за нас је глава Цркве Христос, а јок папа. Стубови наше вере су апостоли, Свети Оци, мученици, подвижници и сви Божји угодници од којиг се ми никад нећемо

одвоити, са којима ћемо молитвено општити и кое ћемо поштовати. Свети Атанасије Велики је реко да смо дужни да служимо Богу а јок времену, ко што то ради његов имењак због чега му је народ турио оно „С” испред имена. Додуше, времену а јок Богу служи и наш богоодступни патријар и многи епископи.

– Која је то књижица’?

– Зове се *Духовне основе ѡаиизма* – архиепископа Аверкија Таушева.²²

– Могу ли да погледам?

– Што да не мош. Еве ти, прочитај ово што е подвучено. Читај наглас, да и ја још једном чуем то безумље.

– Хоћу.

– Ајде.

– „(Римски) папа је божанствени човек и људски Бог. Стога нико не може да суди њему, или о њему. Папа има божанску власт, и његова власт је неограничена. Њему је на земљи могуће исто оно, што је на небесима могуће Богу. Оно што је учинио папа, исто као да је учинио Бог. Његове заповести треба испуњавати као заповести Божје. Само Бог је налик папи; папа заповеда небеским и земаљским створењима. Папа је у свету исто

²² Лео, Г. Милановац, 2015, преведено са руског из извора: *ПРАВОСЛАВНАЯ РУСЬ церковно-общественный органъ*, № 3, 1976, стр. 6. Архиепископъ Аверкій, *Съ какой „вселенской церковью” учашъ насъ объединяшъся?*

што је у свету Бог, или што је душа у телу. Папина власт је изнад сваке створене власти, јер се она на одређени начин простира на небеске, земаљске и адске предмете, како би се на њему оправдале речи Светог Писма: све си потчинио под ноге његове.

Папиној власти и вољи предато је све, и нико и ништа не може да му се супротстави. Ако би папа повео за собом у ад милионе људи, нико од њих не би имао права да га упита: оче свети, зашто то чиниш?

*Иголойоклонство
Lavrentije & 36 porova*

*Пайин вереник Рисѿо:
Сѿошину ће йромениѿи
вјера*

Папа је непогрешив, као Бог, и може да чини све што чини Бог. Воља Божја, па сходно томе и воља папе, који је намесник Божји, свуда има врховну власт. Он се опасује са два мача – то јест влада над духовним и светским: над патријарсима и епископима, над царевима и краљевима. Сви људи на свету су његови поданици. Он је све, изнад свега, и у себи садржи све. Што он хвали или куди, то су сви дужни да хвале или куде.

Папа може да измени природу ствари, да ни из чега начини нешто. Он има власт да од неистине начини истину. Он има власт да против истине, без истине и

насупротив истини, чини све што је њему угодно. Он може да приговара против апостола и против заповести које су предали апостоли. Он има власт да исправља све што сматра за потребно у Новом Завету, може да измени и саме Свете Тајне које је установио Исус Христос. Он има такву силу на небесима, да може умрле да узводи међу

*Заклели се на верност
Risto & Mirko*

свете, кога пожели, чак и насупротив свим туђим убеђивањима, и упркос свим кардиналима и епископима који би помислили да се томе успротиве.

Папа има власт над чистиљаштем и адом. Он је Владика васељене. Својом неограниченом влашћу он све чини једино по сопственој вољи. Може да чини чак и више него што

је нама или њему познато. Сумњати у његову моћ – то је богохуљење. Његова власт је виша и свеобухватнија од власти свих светих и анђела. Нико нема права чак ни у мислима да узнегодује против његовог мишљења или суда.

Папина власт нема мере ни границе. Ко пориче врховну власт и поглаварство папе, тај греши против Духа Светога, разделеује Христа и јеретик је. Само папи је дата власт да одузима било шта од било кога и даје другоме. Папа има власт да одузима и даје царства, краљевства, кнежевине и сваки посед. Своју власт папа добија директно од Бога, а цареви и краљеви од папе.

Папа је намесник Бога и ко то пориче лажов је. Папа је заменик Бога над добрим и злим анђелима; оно што се чини влашћу папе, чини се влашћу Бога.

Ко се не повинује папи тај се не повинује Богу. Све што чини папа Богу је угодно.

Папи не може да суди нико јер је речено: духован све испитује, а њега самог нико не испитује. Његова власт се простира на небеско, земаљско и адско. Он је подобије Христа, у његовом телу живи Дух Свети.

Папа је господар свих, цар над царевима и узрок свих узрока.

Папа је женик и глава Васељенске Цркве. Папа не може да буде у заблуди, он је – свемогућ, у њему је сва пуноћа власти. Он је изнад апостола Павла, јер по своје призивању стоји покрај апостола Петра. Стога он

може да приговара против посланица апостола Павла и да издаје заповести противне његовим посланицама.

Оптуживати папу значи грешити против Духа Светога, што се неће опростити ни у овом, ни у будућем веку.

Тројна круна папе означава његову тројну власт: над анђелима на небесима, над људима на земљи и над демонима у аду.

Бог је папиној власти препустио све законе, а сам папа је изнад свих закона.

Ако би папа изрекао мишљење против суда Божјег, онда суд Божји треба да буде исправљен и измењен.

Папа је светлост вере и одсјај истине.

Папа је све над свима и може све...”

*С твојим златом, свети оче, лејо
нам је и у ђаклу бићи (Папа Јован
Павле II & Иринеј & Амфилохије)*

– Е, добро, сине. Остало прочитај код куће. Да л ти рекох да је један старац из Ерске казо да некијем папољубивијем докторима са митром треба издати лудачко уверење.

– Ово је, стварно, страшно.

– Страшно, да страшније не мож бити.

ЈЕРЕТИК – „СВЕЈЕРЕТИК”

– Али, деда, ипак, како ти смеш да кажеш да је наш Патријарх јеретик? И још „свејеретик”?

– Па ако му нико не би указао на његово безакоње, могло би и он умислити да е папа – београдски. То не кажем ја, синко. То кажу дела његова, плодови његови. Јел дела су огледало вере, а јок фарисејска наклапања. Апостоли нас уче да е *вера без дела мртва*.

– Али кад кажеш „свејеретик”, ја то доживљавам као огромно зло.

– Па и јесте зло. Грдно да не мож бити грђе. Јеретик ти је онај који оступа од правога учења, посебице од верског учења. Јеретик је, да ти просто речем, кривоверац, отпадник, оступник, вероломац, издајник... Онај који учи противно православној вери, било да следи старој или некој новој јереси. Он не мора у свему да бидне противан православној вери. Довољно е да греши у само неком догмату и већ је јеретик. Ти знадеш да

су догмати, у ствари, учење тојес веровање Цркве. Која е то вера? Она, *праведна вера, која е једном ѿредана свѣтима* – што каже апостол.²³ А јок она што измишљају и брсте наши лажни епископи и осакаћени доктори наука, кои уводе коекаке новотарије. Значи, да се не превариш: јеретик мож да бидне и онај кои признае и исповеда нашу веру, ал греши у неким питањима православног учења, у неком догмату.²⁴ То ти дође на прилику вако: ако је нека жена мено нечасна, она не мож да бидне верна љуба. Нит мож поштен чоек да бидне малкиц лажов. Или лопов. Да крадуцка мено, што вико неки. То е много згодно објаснио свети Јован Златоусти.²⁵

²³ Јуд 1, 3.

²⁴ В. Зонара, Тумачење 14. правила, IV Васељенског сабора.

²⁵ „Ако и најмање оштетиш печат на царској новчаници, цела новчаница постаје фалсификат. Тако исто ако здраву веру и у нечему најмање измениш, цела бива оскврњена и постаје гора уместо боља. Где су сада они који нас оптужују за агресивност због нашег става према јеретицима? Где су сада они који кажу да међу нама нема ништа различито, већ да разлике бивају због властољубља. Нека послушају Павла који говори да Јеванђеље изменише они који и у најмањем уводе новотарије” (PG t.61 col 622) (Подвлачење наше).

– Па, деда, да ли је могуће да неки наши вероучитељи не говоре истину кад кажу да смо ми и католици исто, да су наше цркве сестринске, да су то два плућна крила, да је то исто дрво са више грана и слично?

*Екуменисти =
свејеретици
(Јован Зизјулас,
Игњатије
Мидић,
Атанасије
Јевтић на
верорушилач-
ком сајамку)*

– Они, сине, говоре небулозе кое су научили или, боље казано, оно чиме су иг отровали на Богословском факултету. Тамо су њини учитељи јеретици попут Игњатија Мидића, Иринеја Буловића и сличниг крстоломаца. Имају чак учитеље из Загреба. Са тог факултета јеретици су протерали учење Светијег Отаца укључујући и *Доиматику* Светог Јустина и тамо трују душе младијег богослова јеретичким учењем Јована Зизјуласа и сличнијег вероломаца. Тако они сију кукољ по њиви Светог Саве.

КАТОЛИЦИ СУ ЈЕРЕТИЦИ

– Смем ли ја, деда, да кажем, јавно, вероучитељу да су католици јеретици?

– Но шта! И не само да смијеш, него и мораш, ако си прави хришћанин. Јер прави хришћанин сједочи своју веру свуђе, на сваком кораку. Речју. Делом. Животом своим. Знаш шта е твоја сестра, кад је била гимназијалац, ко што си ти сад, рекла вероучитељици, која е запретила неоправданим изостанком онима који не оду на Летурђију, кад је горе, на брду, звани Патријар долазио доосвешта цркву? Рекла јој моментално: *Одма ми уишиише неоиправдан, ја нећу доћи*. Вероучитељицу надари ђаво те је пита: *Зашто?* А она, ко из топа: *Зашто што не идем тамо где служе јеретици!* Вероучитељица јој каже: *Одма пођи са мном у концеларију!* Кад су изашле у кодник, вероучитељица јој каже: *Таке ствари се не говоре јавно*. А она њу завеже у чвор, тујнак на лицу места, говорећи: *Па зар нам нисте, објашњавајући Еванђеље, разјаснили шта значе речи: Све што е тајно биће јавно*. Казала јој: *Немој долазити на ту Летурђију, ал молим те немој мене да правиш проблеме*. Ја и моја породица од овој посла живимо. Каже, стисле су једна другој руку и ни реч више нису проговориле.

– Човече, и од мене је то сакрила.

– Па јабогме. Реч је реч. Во се везуе за ројове а чоек за реч. Него, знаш како каже апостол Павле: *Али ако вам ми сами, или анђео с неба јави Еванђеље друкчије нејо што вам ја ми јависмо, проклетш да бидне!*²⁶ У вери нема идими-дођими. Не може мено ово, мено оно. Тако не може ни православац бити мено католик. Између нас и католика разлика е огромна. Немој да те збуњују лажни пастири, попут нашег званог Патријара, који каже да је међу нама мала разлика.²⁷ И да: „Ми Срби немамо ближе него вас Хрвате”.²⁸ Он је, јадник, неће закахио бунику. А да су католици јеретици, то нисам смислио ја, благо деди. О том су камаре књига исписане. О том су нам ко тапије и аманети остале бројне поуке Светијег Отаца.

„Ви, пак, Латини, који сте изменили и искварили не само онако изложено исповедање Православне Вере, но и многа њихова свештена Црквена Предања,

²⁶ Гал 1, 8.

²⁷ До 1054. године источна и западна Црква биле су једно. Онда је Западна (римокатоличка) црква увела погрешна учења која су у супротности са одлукама Васељенских сабора као што су: филиокве, учење о безгрешном зачећу Пресвете Богородице, о папској непогрешивости, о светим тајнама, о индулгенцијама, о чистицишту...

²⁸ (В. www.politika.rs/scc/clanak/349864/Irinej-Srbi-nemaju-blize-od-Hrvata)

достојни сте тога да вас називамо не само расколницима, него баш и јеретичима, као нарушитеље Апостолских и Отачких правила и Предања. Закон благочастивих царева и устав Црквени кажу: 'Ако неко нешто најмање измени у Православној Вери, тај је јеретик и подлеже казнама одређеним за јеретике'...

Отсекли смо Латине од нас ни због каквог другог разлога, но зато што су не само шизматици, него су такође и јеретици. Због тога је потпуно неправилно ујединити се са њима?...

Јасно је да су они (латини) јеретици, јер су се потпуно одвојили, при чему је њихово учење о Светом Духу – хула на Њега и највећа од свих опасности и ми их одбацујемо као јеретике.

Латини нису само расколници, него су и јеретици. Наша је Црква дуго ћутала о томе, понајвише због тога што су њихови народи знатно већи и јачи од нашег." (Свети Марко Ефески);

„Ко мудрује другачије од вере Светих Отаца тј. како она научава, сам је себе предао анатема" (Варсануфије и Јован, вопросоответ 709).

„Забрањено је Православним помињати на Божанственој Литургији онога који се представља као православан, а не престаје да има општење с јеретичима" (Теодор Студит).

„Једна Света Саборна и Апостолска Црква... сада и овде поново саборно објављује да је такво новаторско учење по којем Дух Свети исходи и од Оца и од Сина сушта јерес, а присталице и следбеници тог учења, ма ко они били, јесу јеретици: друштва која они оснивају су јеретичка и свако духовно богослужбено општење православних чеда Саборне Цркве са њима је незаконито!" (Из посланице Источних патријараха 1848):

„Папизам – тако се назива јерес која се појавила на Западу и из које су, као гране из стабла, израсла различита протестантска учења... Папизам присваја и даје папи особине Христа и тиме одбацује Христа. Неки западни писци су то одбацивање готово јавно изrekli, говорећи да је далеко мањи грех одрицање од Христа, него одрицање од папе. Папа је идол паписта – он је њихово божанство. Због те ужасне заблуде, Божија благодат је одступила од паписта: они су верни само себи и сатани – творцу и оцу свих јереси, између осталих и папизма.” (Свети Игњатије Брјанчанинов);

„Они (Латини), множином својих јереси, обешчастили су целу земљу. Они који живе у латинској вери неће задобити вечни живот.” (Преподобни Теодосије Печерски);

„Истините речи нашег Спаситеља Исуса Христа гласе: Ко није са мном, тај је против мене (Мт. 12, 30). Католици, лутерани, реформатори; су отпали од Цркве Христове. Они јавно иду против Христа и Његове Цркве, не поштују постове, искривљују догмате спаситељске вере. Они нису са нама; они су против нас и против Христа.... Мржња према Православљу, фанатизам и прогони православних, убиства - то је црвена нит кроз све векове живота католицизма. По плодовима ћете их познати. Зар нам је такав дух заповедио Христос? Ко ме се, ако не католицима, лутеранима и реформаторима увек може рећи: Не знате каквога сте ви духа! (Лк. 9, 55)?... Католици су отпали од Главе целе Цркве – Христа, избравши замањску главу – грешног папу... Никаких компромиса и никаквог општења с њим не може бити јер каква је заједница светлости и таме, каква је заједница правде и безакоња (2. Кор. 6, 14)?” (Свети Јован Кронштатски).

У својим делима ја разобличавам сваку латинску јерес и сваку хулу јудејску и многобожачку” (Преподобни Максим Грг).

Преподобни Пајсије (Величковски) пише о латинству, да се оно одвојило од Цркве и „Латинство се одвојило од Цркве и пало у бездан јереси и заблуда... и лежи у њима без икакве наде да ће се подићи... Латини нису хришћани” (Преподобни Пајсије Величковски);

„Римска црква, пак, одавно је застранила у јерес и новотарије. Још је свети Василије Велики разобличио у томе неке епископе римске у својој посланици Јевсевију Самосатском: ...’Они истину не знају и не желе да знају. Са онима који им истину проповиједају, они се споре, а саме утврђује јерес!’...

Источна Православна Црква, од апостолских времена па све до данас, држи и сматра неизменљивим и неповредивим од нововерја, како учење евангелско и апостолско, тако и предање Светих Отаца и одлуке Васељенских сабора. Римска црква се већ одавно удаљила у јерес и новотарије...Римска црква тиме што не чува светост саборних и апостолских одлука, а приклања се нововерству и погрешним мудровањима, потпуно се одвојила и не припада Јединој, Светој, Саборној и Апостолској Цркви” (Свети Амвросије Оптински);

„Веровати да Дух Свети исходи од Бога оца, јесте обавезан догмат, а веровати на латински начин значи – одвојити се од Цркве, јерес” (Свети Теофан Затворник);

„Св. Григорије Палама недвосмислено говори о неповратном паду надмене латинске цркве, а Св. Јустин је кристално јасан да је код паписта-јеретика ’света’ једино њихова инквизиција!” (Архимандрит др Никодим Богосављевић, *Екуменистички џајизам*, Голубац, 2016, стр. 21).

„...Написаће људи много књига, али ће главну ствар пропустити, а то је да су на Западу људи изгубили Христа (због католицизма)... Римски католицизам је чинио и веће заокрете: једном је, кад се показало да је то потребно, не размишљајући много, католицизам

продао и Христа због славе и власти на Земљи. Прогласивши, у облику догме, да се 'хришћанство на Земљи не може одржати без папинске световне власти', он је тако прокламовао и новог Христа који нема везе с оним ранијим, прогласио је Христа који је прихватио саблазан трећег ђаволовог искушења – земаљско царство: Све ће Твоје бити ако ми се будеш поклонио!"

(Ф.М. Достоевски).

И сад треба да нам дођу неки „начитани“, разумеш ти мене, са неким каракушљивим докторскијем титулама, кое не вреде циганске паре, да нам продају д-извинеш м..а мешто бубрега. Да погазе учење наше Свете Цркве, Светијег Отаца. Коно да смо ми пали с крушке. Па нисмо ми репа без корена, кумим те Богом једнијем.

РИБА ОД ГЛАВЕ СМРДИ

– Добро, деда, али који су то плодови, што кажеш ти, по којима би неко смео рећи да је наш Патријарх јеретик, односно „свејеретик“ како ти волиш да кажеш? Је ли то оно што пише у неким новинама које ми је показао

друг под насловом: „Ловац на жене и новац”²⁹, или оно што исти лист објављује 14. августа 2015. да он има ванбрачну жену, сина и кћер?

– Полако, полако. Његов лични живот нас не занима. Мада кои-гођ неморалан човек не би требо да бидне ни црквењак, а јадно ти ду(х)овни вођа. Ал, да то туримо на страну, то је његова ствар, његови лични греси за кое ће он дати одговор кад дође време на црквеном и Божјем суду. Али кад је у питању вера наша, Црква наша, е, то већ није његова, но наша ствар. Нашу веру није доњо он из Видове, нит је то мираз те његове Иванке. Он, звани Патријар, није Црква. Црква смо сви ми којима е Господ глава. Црква су апостоли, мученици, светитељи, наши преци који уснуше са вером и надом у живот вечни, монаси, јереји, верни народ Божји. Јес, јес: народ!

– Деда, ал њега најчешће, скоро сваки дан помињу у новинама, на телевизији у позитивном светлу.

– Ајде да мено зачепркамо испод онога што читамо у новинама, гледамо на телевизији... Да малкице завиримо између редова.

– Хајде.

– Да ли је вајни србски Патријар, о Покрову Мајке Божје 2013. и то не било одакле, него тик

²⁹ www.magazin-tabloid.com/casopis/?id=06&br=225&cl=11 „Таблоид”, бр. 225 од 2. фебруара 2011.

*Позив на самоубиство
из Пећке Патријаршије*

из Пећке Патријаршије, позво косовске Србе на изборе, да гласају за шиптарску државу, за свое утамничење, за национално и верско самоубиство?³⁰

– Добро, то јесте.

– О том његовом

издајничком позивљу писали су многи.³¹ Треба ли духовни вођа да труби на узбуну, кад је народ у опасности, или да свира успаванку?

– Па, треба да позива на будност.

– Па јабогме. Е, сад, виђи колика е мудрост и далековидост тобожњег духовног вође, кои двије године касније, о Покрову Богомајке 2015, кад је на Косову све упропашћено, баксем, моли премијера да одустане од Европске уније.³² Таког вођу, ко што е он, ни Радое Домановић није мого д-измисли.

– Пази сад ово. Добро слушај шта ти зборим. Кад је владика Артемије пошо са монасима

³⁰ www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Patrijarh-pozvao-Srbe-na-glasanje-u-svoje-ime.lt.html

³¹ В. Грешни Милоје, Сагрешења у СПЦ, Ниш, 2014, стр. 80-85.

³² В. „Информер“ (насловна страна, 15.10.2015): *Патријарх Иринеј моли премијера: Александре Вучићу ОДУСТАНИ ОД ЕУ!*

и народом на Косово 2011, кад су биле оне барикаде противу постављања границе и кад се косовски народ борио на тијем барикадама, цела служба безбедности, војска, полиција су устали да их спрече. Сви путови који су водили на Косово су били блокирани, нико није могао да прође.³³ Он-

дак су Патријар и синодлије шућели и дували у исту тикву с Борисом Тадићом и белосветским коштаплерима. И мирно гледали како се васпоставља граница између србског Косова и Србије. А Тодосије и Сава су ко они овнови, о којима говораше Свети Владика Николај, кад појуре на солило, потрчали д-узму документа неке тамо измишљене шиптарске државе.³⁴

– Дал је то могуће?

– Но шта е. Они брину за Србе и Србију ко да е то *Алајбејова слама*. Важно е да су отворили пивару у манастиру и да шљокају пиво у сред

³³ <http://www.eparhija-prizren.org/?p=29810>

³⁴ <http://www.vaseljenska.com/vesti/sokantno-vladika-teodosije-ima-siptarska-dokumenta-foto/>

Богородичиног поста,³⁵ срам иг било од задњице кад образа немаду. Но да ти достоверим оно што шћадијак да ти речем. Ономад, на Прображење Патријар глуми борца за Косово па вели: *Косово не смијемо даћи, ако оће нека га окупирају*.³⁶ Слепац! Вели: *Ако оће нек га окупирају*. Он још не зна да е Косово окупирано. Будибокснама. Он зна да е владика Артемије „добар и честит”, он шути кад лупежи са митрама блебећу да е он тобож покро паре од косовске сиротиње, а не зна да е са благословом владике Артемија проглашена окупација Косова и Метохије, прије 7 година, тачније, 17. септембра давне 2011, те да е о томе и књига објављена.³⁷ Таки ду(х)овни слепци трапарају за

³⁵ <http://www.kmnovine.com/2017/08/teodosije-beer-fest.html>

³⁶ <http://www.politika.rs/scc/clanak/409683/Patrijarh-Irinej-Kosovo-ne-smemo-dati-ako-hoce-neka-ga-okupiraju>

³⁷ <http://kmn.rs/pdf/gde-je-kome-kosovo.pdf> На страни 49. те књиге стоји ПРОГЛАС којим се Косово и Метохија проглашавају окупираним делом Србије, које се налази под тренутним међународним протекторатом, до повратка у уставноправни поредак државе Србије! Такође, због: противуставног преузимања власти и вођења државе, и због издаје националних интереса под окриљем ЕУ од стране представника режима Бориса Тадића на тајним преговорима са шиптарским сепаратистима и терористима у Бриселу проглашава: ништавним све досадашње

догађаима седам година, мешто да виде унапред и да за времена објасне и позову верни народ на отпор безакоњу.

– Па то стварно јесте срамота.

– Брука и срамота. Него, ајмо диље. Је ли, назови, Патријар сам себе прогласио екуменистом? Је ли гласно и јасно, на чистом србском језику, рекао: *Ја сам екумениста*?³⁸

– Добро, то јесте рекао, али...

– Е, видиш: новине су то објавиле. Али нису објасниле. Срећом ми нисмо незналице, благо деди. Иако ми нисмо учили богословске школе, ми нисмо сисали весла. Ми знамо, од Светијег Отаца смо научили, да је екуменизам јерес. Свети Јустин, чак, каже: *Екуменизам је свејерес!* Чуеш ли ти то, еј? Оћеш ли ти сад да веруеш Светом Јустину или неком тамо мутиводи који не би мого ципеле да му запертља, а који је здомчо влас, а не зна, што вико неки, на колко е места шупаљ? Данас једно с'јутра друго.

и будуће споразуме које ненародни режими буду договарали и потписивали у име србског народа и државе Србије! Како чинили, тако нам Бог помогао! ОКУПАЦИЈА – да/ КАПИТУЛАЦИЈА – не/ Србија, 17. септембар 2011. године

³⁸ В. www.blic.rs/Vesti/Drustvo/209566/Patrijarh-Da-usto-licenje-prodje-u-miru-i-redu (Танјуг, 30. 9. 2010).

О јереси екуменизма је чак писо егзекутор и костоломац, верни слуга Бајдена и доушник Шаље, Сава Јањић, који је за саучешће у оцеубиству унапређен у чин аркимандрита, а споради тога е посто настојатељ манастира Високи Дечани³⁹. Даклем, чак и он, у својој књижи разобличава свое данашње савезнике у њиним мрачним делима у којима, на његову жалост, сада саучествуе.⁴⁰

³⁹ Канађанин, србског порекла. политиколог и новинар, шеф бироа InterMedia агенције из Јапана, Џон Боснић сведочи: ... *ошац Сава Јањић је ЦИА аџент и који води Дечане као ЦИА сћаницу тамо на Косову...* в. детаљно: <https://www.youtube.com/watch?v=lhxtgTNwUgM>

⁴⁰ „Нажалост, у наша смутна времена појавили су се и у оквиру Православне Цркве појединци, који на своју Цркву гледају другачије него што су то чинили Свети Оци, мученици и исповедници. Ови модерни одступници од Православља и протагонисти нове јереси екуменизма активно раде на стварању једног ‘Новог Хришћанства’ преко којег непријатељ људскога рода жели да оснује своју лажну Цркву (Анти-Цркву) и уз њену помоћ припреми долазак лажног Христа. Њихов циљ је да Цркву доведу у корак са данашњим временом и стиде се пред ‘слободоумним’ и ‘напредним’ западним светом да јавно признају истину о својој Цркви и вери православној. Они заједно под руку са разним јеретичима у ‘лажном смирењу’ хуле на Цркву признајући да су врата адска већ надвладала Христову Цркву, да је она подељена и да ‘сви треба да се покајемо и измиримо’. Тек тада ћемо, по речима ових нових апостата, поново ‘пронаћи’ једну,

– Па, како да разумем твоје речи да тај, архимандрит Сава Јањић учествује у таквим мрачним делима?

– Ти лицемери сами себе заплићу. И саплићу. Сами себе осуђују. Сам он је реко, па потље делима пореко, да су то *мрачни циљеви*.⁴¹ Он и сам зна да е то што ради врх Цркве, а сад и он ш њима, погубно.⁴² Тај безбожник је самом себе и својим саучесницима у безакоњу на време изреко пресуду

недељиву и истинску Цркву Христову. Још до јучер су се ти исти правдали да учествују у дијалогу са јеретицима како би пред њима сведочили истину Православља, а сада то исто Православље продају у бесцење, бацајући бисере свињама” (Сава Јањић, *Екуменизам и време айосшасије*, Призрен, 1995, стр. 6).

⁴¹ „Ипак, ми засигурно знамо да се ови мрачни циљеви никада неће остварити, јер је Црква Христова неуништива. Она ће и на свршетку овога века дочекати свога женика Христа чиста и непорочна, неоскрвњена грехом апостасије. Питање је само колико ће људи у њој препознавати истинску Цркву Божју и у њој наћи спасење?” (Исто, стр.7).

⁴² „Нова јерес, свејерес екуменизма са свих страна нагриза јединство Православне Цркве, њено учење и вековно канонско устројство... Екуменизам... самога Христа замењује обезбоженим и секуларизованим европским човеком. Укратко речено, он реинтерпретира хришћанство у духу ‘Новог доба’ и тиме отвара двери Цркве за све остале јереси и новотарије” (Исто).

коју ће народ светосавски ускоро потврдити, благо деди. Жив бијо, па виђо.

– Како гласи та пресуда?

– Даћу ти ту Савину књигу па е прочитај. Виђећеш какав је то смрадни трулеж. Они су својим речима и делима ишћерани из Једне Свете Саборне и Апостолске Цркве.⁴³ Само им то још нико није јавио. Јавнуће им народ, ако Бог да. Одбациће иг ко усмрђо сир.

– Па добро, деда, што их не искључе?

– Упитај Саву Јањића, он зна.

– Како знаш да он зна?

– Па он је то реко. И написа. Узми и прочитај. И виђећеш да су они, укључујући и Саву Јањића и његовог парњака Тодосија Шибалића, продали душу ђаволу, јербо радећи противу православне

⁴³

„Они који су се удаљили од благочешћа и оставили отачке и правоверне догмате наше вере и заједничког Предања Цркве, павши и скренувши у новотарије и туђе идеје као и (друге) неправославне обичаје, и који кривотворише и оскврнише истину благочешћа, такви више нису нити се могу називати истинским хришћанима, већ се као неправославни и иноватори одсецају и одељују од хришћанске и црквене заједнице и избацују из свештеног тора, као заражене овце и сатрулели удови, те подлежу крајњим и највећим црквеним казнама, и будући потпуно отуђени од божанске благодати са ђаволом на вечни пакао бивају осуђени” (Исто, стр. 10, 11).

*Лакеј и ђазда
Sava & Bajden*

вере, раде противу сво-
ега спасења.⁴⁴

– Па што раде про-
тив себе?

– Знаш како е оно
реко Адам? Каже: *Напо-*
вори ме, жена. У ствари
наговори га ђаволчина
преко змије и жене.

И Јуда, онај из Ис-
кариота, је исто то ра-
дио. Зато му е Господ,
угледавши да е ђавои-

ман и да е одлучио да Га изда, реко: *Што чиниш,*
чини брже. Тако и они, иако су пређе знали да е

44

„Сваки иоле искрен православни теолог не може а да не призна да екуменски дијалог за сада није доноео ништа више до велике штете угледу Православне Цркве. Да не говоримо о негативном утицају на православне вернике који своје пастире виђају на ‘заједничким молитвама’, руку под руку на свечаним банкетима приликом устоличења и хиротонија, освећења цркава итд. Један број православних екумениста ‘купљен’ је, нажалост, за ову идеју богатим даровима и донацијама јеретика за изградњу православних храмова, факултета и других образовних установа. У сваком случају ради се о разноликом друштву које у мањој или већој мери, свесно или несвесно ради против православне вере, али сигурно и свог личног спасења” (Исто, стр. 95 и 96).

*Прошћерали оца, добили маму
Sava, Katherine Eshton &
Teodosije*

то безакоње, поставши
ђавоимани сатарили су
моћ расуђивања. Ђаво
њима сад управља. Они
раде за ђавола. И то дан
ноћ, ко да су погодили
ђутурице. Запињу из
петнијег жила, са свију
дваес ноката. И ћерају
од зла на горе.

– Па да ли тај Сава
Јањић зна шта ради?

– Рекох ти: знао је
док га ђаволчина није

узо под свое. Док му, што викала моја покојна
баба, свракељица није попила мозак. Док се не при-
дружи виноградарима из оне еванђељске при-
че.⁴⁵

45

„Историја Цркве нас учи да се Хришћанство није
никада ширило дијалогом и компромисима са не-
знабошцима, већ живим сведочењем истине и бор-
бом против сваке лажи и заблуде. Да ли су апостоли
ишли у незнабожачке храмове да би се заједно са
жречевима молили Богу за мир и приносили му са
њима кад? Екуменисти, међутим, свечано објављују
да су прошла времена ‘нетрпељивости и сукоба’. Они
проглашавају лажни мир, не онај који од Христа до-
лази (Мир свој дајем вам!), већ мир који је резултат
лажног компромиса.

- И шта ће најзад бити, после тог издајства?
- И на то питање је тај Сава одговорио, док бејаше при здравом разуму, док се не провери.⁴⁶

ДА ЛИ ЈЕ ПАТРИЈАРХ ЈЕРЕТИК?

– Добро, деда, али, ипак, мене је страх да помислим, а камоли да кажем да је Патријарх јеретик.

Из свега овога јасно је да екуменизам представља важну карику у читавом низу настојања европског човека да Бога замени човеком, да Царство Божје замени царством човечјим, да истину замени лажју и небеса трулежном земљом. У њему препознајемо исте елементе које можемо да приметимо у папизму, хуманизму, комунизму и многим другим 'измима' европског палог човека. А као подлога свега тога лежи намера 'кнеза овога света' – ђавола да на земљи оснује своје царство, своју псеудоцркву и на његово чело доведе свога изабраника, лажног Христа – Антихриста. То су основни циљеви и правци екуменистичке јереси..." (Исто, стр. 97-99). Подвлачење наше.

46

„Сетићемо се из црквене историје много примера како су епископи склапали разне уније, уводили јереси и сл. али верни народ то није прихватао већ је отворено устајао против таквих безаконих одлука, а неретко и свргавао лажне пастире који су били вукови у јагњећој кожи. Такав је био и пример са Флорентинском унијом, која је званично склопљена, али никада није заживела међу православним народом" (Исто).

– Ајде да употребимо здрав разум. Да мено мућнемо главом.

– Хајде.

– Јесмо ли начисто сконтали да је екуменизам јерес, чак свејерес, јел тако?

– Јесте.

– Како зовемо оног што копа?

– Копач.

– А оног што коси?

– Косач.

– А оног што пева?

– Певач.

– А оног што исповеда хришћанство?

– Хришћанин.

– Како бисмо крстили оног што исповеда јерес?

– Јеретик.

– Пошто свако ко је нормалан (туј ти не рачунам Танасија званог Сатанасија који маше неким, тобоже Авиним, цедуљицама) зна да је екуменизам јерес, свејерес – шта је екумениста?

– Ене, стварно. Не може другачије: јеретик. Или што ти кажеш свејеретик.

– Па јесам ли ја реко да је Иринеј Гавриловић свејеретик звани екумениста, или је то реко он лично и персонално?

– Заиста, он каза да је екумениста.

– Па јабогме. Онај што незаслужено сједи на трону Светог Саве, признаде пред васцелим

светом да е екумениста, те нас је лепо и згодно обавестио да се одреко православне вере, свог рода, нашијег Светиг Отаца и пребего у јерес, у *свејерес* екуменизма?⁴⁷

– Невероватно!

– Невероватно, ал истинито, на његову жалос, бруку, срамоту и греоту. Нек иде у бестрага. Он је изабро тај пут и нека му га.

Али ми тим путем нећемо!

Јок. Боже сачувај. Ни за живу главу.

Ми ћемо оним који нам је показа Свети Саво, којим су ишли наши богоносни оци кроз векове, све вамо до Светог Николаја и Светог Јустина. Ми ћемо оном тесном светосавском стазом којом сада чврсто корача владика Артемије. Ако би, не дај Боже, и владика Артемије напустио тај пут, ми ни за њим не би ишли. Ми, дакле, за Христом идемо и за Његовим угодницима, а то су наши Свети Оци. Нас трабуњања некијег Иринеја, Атанасија, Давида... не интересују. Нилјек. Јербо, ко е њиг бијо по уветима да напусте светосавски

⁴⁷

„Екуменизам је заједничко име за псевдохришћанства, за псевдоцркве Западне Европе. У њему су срцем својим сви европски хуманизми, са папизмом на челу. А сва та псевдохришћанства, све те псевдоцркве нису друго већ јерес до јереси. Њима је заједничко еванђелско име: *свејерес*” (Ава Јустин, *Православна црква и екуменизам*, стр. 123).

пут. Сами су то шћели. Сами и нек иду. Ћорава им страна.

– Па ја. Поштено.

– И још ћу нешто да ти речем. Да ли ти мош да веруеш да е наш, лажни патријар папу назво *свешти ошци*?⁴⁸

– То ми је рекао друг. Гледао је неки његов интервју који је дао негде у Загребу.

– Јес, јес. У том интервјуу он је скроз поцјепо маску с лица и тујнак показо грдобље свое. Тујнак је показо колко има покварену душину и кои је дволичњак.

И С ЋАВОЛОМ БИ ТИКВЕ САДИО

– На пример?

– На пример, на питање тог загребачког новинара да ли би при(х)ватио заједничку молитву са католицима, он одговара: *Ја лично не би имо, вели, нишћиа йрошћив шћоћа, али ми имамо зилошћиа,*

⁴⁸ В. http://www.youtube.com/watch?v=g_eogzWYnS8: Срамни интервју патријарха Иринеја за ХРТ плус, 2.9.2012.

кои би то и те како искористили, што би се онда нејативно огразило у народу...

Даклем, он, срам да га бидне, не би имо ништа спроћу тога. Њега не занимају канони, догмати, аманети Светијег Отаца. Јок. Зато е он лажни ду(х)овни вођа. Служио би, претворица, с онима чији догмат гласи: *Ако би папа изрекао мишљење противу суда Божје, онда суд Божји треба да биде исправљен и измењен. Или: Ако би папа пово за собом у ај милионе људи, нико од њих не би имо права да ја уиш: оче свети, зашто то чиниш?*

Видиш да се лажни патријар наруга свецима, мученицима. То? То патријар? То није патријара ни виђело. Он се срозо на моралну нулу, мешто да е око Цркве.

– То је заиста чудно.

– Он је чак написао да је језуиту папу Франческа призво *Дух Свети* – што је нечувена хула на Духа Светога, еј бре!

– Где је то написао?

– У својој безумној честитки папи, како му он тепа: *Њејова светлост папа Фрања*.⁴⁹ Кажем безумној, јер су језуити посебна фела, посебна несрећа човечанства. Њиг могу похвалити само безумници попут Адолфа Хитлера. У историји човечанства, бројне несреће су осмислили и

⁴⁹ В. www.spc.rs/sr/chestitka_patrijarha_srpskog_g_irineja_novoizabranom_papi од 14.3. 2013.

организовали управо језуити. Милиони људских жртава широм белог света су дело њинога зломља. О томе су томови књига исписани.

– Негде сам прочитао шта су разни државници, писци и други о томе рекли.

Џон Адамс (1735-1826, председник САД): „Обнова (Језуитског реда 1814. године, од стране папе Пија VII) заиста представља корак ка мрачњаштву, окрутностима, деспотизму, (и) смрти... Не волим изглед језуита. Ако постоји неко ко заслужује вечно проклетство на земљи и након ње, онда је то ово Друштво (Игњација) Лојоле”;

Маркиз Лафајет (1757-1834, француски државник и генерал): „Моје мишљење је да ако неко угрози слободу ове земље – Сједињених Америчких Држава – да ће то бити учињено интригама језуитских свештеника Римокатоличке цркве, зато што су они највештији и најопаснији непријатељи свих цивилних и религијских слобода. Они су изазвали већину ратова у Европи”;

Абрахам Линколн (1809-1865, председник САД): „Овај рат (тј. Амерички грађански рат 1861-1865) никада не би ни почео да није било великог утицаја језуита”;

Едмонд Парис (аутор књиге „Тајна историја језуита”): „Јавност је скоро потпуно несвесна улоге Ватикана и његових језуита у започињању два светска рата”;

Р. В. Томпсон (бивши државни секретар Америчке морнарице): „(Језуити) су смртни непријатељи грађанске и религијске слободе”;

Наполеон Бонапарта (1769-1821): „Језуити су војна организација, а не црквени ред. Њихов вођа је генерал једне армије, а не обичан старешина неког манастира. Циљ ове организације јесте да стекне моћ – у правом смислу те речи – апсолутну моћ, универзалну моћ, моћ

контроле над целим светом, којим ће владати један човек (тј. црни папа, главни генерал језуита). Тај 'језуитизам' је најгори од свих деспотизама, и истовремено, највећа превара од свих превара”;

Фјодор Достојевски (1821-1881): „Језуити... су просто војска која помаже Риму да стекне власт над целим светом, којим би у будућности владао сам римски папа као цар... То је њихов крајњи циљ... То је једноставно само жудња за моћи, за прљавим земаљским богатствима, и доминацијом; сви би људи требало да постану њихови робови (тј. робови језуита), они се само за то боре. Они чак можда и не верују у Бога”;

Роберт Џеферсон Брекинриџ (1800-1871, политичар и свештеник): „Друштво Исусоваца (тј. Језуитски ред) је непријатељ човечанства. Сви људи света би требало да се уједине у борби против њих... Јер или ће они бити у потпуности уништени, или ће доћи до потпуне искварености и деградације човечанства”

Ф. Тупер Соси (аутор књиге „Владари зла”): „... Римску инквизицију... предводили су језуити још од 1572. године”;

Папа Климент XIV (папа који је „заувек” укинуо Језуитски ред 1773. године): „Авај, знао сам да ће ме они (језуити) отровати, али нисам очекивао да ће то учинити на тако спор и окрутан начин” (1774);

Генерал Томас М. Харис: „Организацијска хијерархија (Римске цркве) представља потпуни милитарни деспотизам, којим привидно влада папа, а у ствари црни папа (језуитски генерал) је стварни вођа. Црни папа је дакле вођа Језуитског реда. Зову га генералом. Он не само да предводи тај ред, већ контролише и општу политику (Римске) цркве. Он стоји на престолу, налази се на врху хијерархије. Читава та машинерија је под строгим правилима војне дисциплине, и све што

она мисли, чини, планира и извршава, долази са врха. Ту нема појединачних мишљења или акција, сви су подређени том врху. Најважнија дужност сваког свештеника је подразумевана и беспоговорна послушност надређенима”;

Адолф Хитлер (1889-1945): „Највише сам научио од језуита, исто као и Лењин, колико ми је познато. Свет никада није спознао нешто тако величанствено попут хијерхијске структуре (Римо-) Католичке цркве. Постоје и ствари које сам просто преузео од Језуитског реда и унео их у своју партију... Химлера (вођу нацистичког СС реда) видим као нашег Игњација Лојолу (оснивача Језуитског реда)”

Види детаљније: <http://srbinaokup.info/?p=9202>

ПОНОВНО РАСПИЊАЊЕ ХРИСТА

– А да л си, ти сине, чуо да је наш звани патријар палио свеће у јеврејској синагоги са потомцима онијег што нису познали, што су испљували и распели Бога? И он и имењак му из Бачке који му е у ствари тотор. Они су, сине мој, туде поново распињали Христа.

– Видео сам ту фотографију у некој књизи.⁵⁰ Али један млади свештеник је за то рекао: *Па шџа ће људи, ѿзвали су их у ѿсџе у синаѿоју, ред је био да оду.*

⁵⁰ В. Тајна безакоња, Ревнитељ, Ниш, 2012, треће из-дање, стр. 242-248.

Боју или мамону?

– Ма немој. Прво, да они нису безбожници, коно што јесу, они би поштовали оно што пише у *Светоме Писму*,⁵¹ и не би били мирођија у свакој чорби. Знаш како су говорили наши стари: *Тешко лонцу који из села ишће зайршку*. Они иду у Ватикан за мирођије. За запршку.

А друго, знаш ли ти, сине, да е то по канони-ма забрањено. И кажњиво! Ти знаш да је канон правило, закон. И то не било чије правило, но правило светијег људи који су донјети на светим саборима и нама у аманет остављени.

51

„Благо човеку који не иде на веће безбожничко, и на путу грешничком не стоји, и у друштву неваљалих људи не седи, него му је омилио закон Господњи и о закону Његову мисли дан и ноћ! Он је као дрво усађе-но крај потока, које род свој доноси у своје време, и којему лист не вене; што год ради, у свему напредује. Нису таки безбожници, него су као прах што ветар расипа са лица земље. Зато се неће безбожници одр-жати на суду, ни грешници на збору праведничком. Јер Господ зна пут праведнички, а пут безбожнички пропашће” (Пс 1).

– Нисам знао да је забрањено ићи на славље код иновераца.

– Док ниси знао, ниси греха имо. Али од сад знај, благо деди: Канони светијег апостола прописују и налажу да се *они кои што чине одлуче, а ако су у њих* – *ишћена лица, што е вође случај, да се изврину.*⁵²

– Па што их не истерају?

– Ко да их извргне? Они што би то требали д-учине су исти. Сличе ко *јајце јајце* – *ишћу*. Знаш како е казано: *С ким си на ки си*. И још је казано да *врана врани очи не вади*. Зато они безаконују и лудују ко пијана циганчад. Не зна им се часног крста. Знаш ли ти да е вајни Патријар са имењаком Буловићом примио на поклон од јеретика цркву у Бечу?⁵³ Туј су се зајно бајаги молили. И знаш ли да е то, по канонима, недопуштено?⁵⁴

– Нисам знао да је то забрањено. Али знам да су примили ту цркву на поклон. Ваљда су зато Срби из Беча купили кућу у околини, у Гринбаху, и направили од ње катакомбни манастир у коме је отац Димитрије игуман. Ми смо много воле-ли оца Димитрија док је био у Овчару. Кад је он,

⁵² Канон 65, 70. и 71. Светих апостола.

⁵³ <http://www.blic.rs/Vesti/Svet/469568/SPC-dobila-na-poklon-crkvu-u-Becu>.

⁵⁴ Не треба примати празничне дарове, које шаљу Ју-дејци или јеретици, нити заједно са њима празнова-ти (Канон 37. Светих апостола).

после једне новотарске литургије, коју је служио владика Јован Младеновић, напустио манастир Преображење и ми смо престали да идемо у Преображење и Сретење.

И ВРАПЦИ ЗНАЈУ ОНО ШТО НЕ ЗНА ПРВОСВЕШТЕНИК

– Једне прилике, пре две-три године, наш звани, а у ствари лажни, Патријар дадне интервју НИН-у у коме он не прави разлику између нас и католика. *На крају крајева, и ако постоји та разлика, ајде да видимо ко е у праву* – рече и оста жив.⁵⁵

Срам да га бидне!

Он доводи под знак питања наше светитеље, наше мученике, наше ђедове.

Он цвијеља наш разум!

Чу ли шта каже јадо ојађени: *Ако постоји разлика, ајде да видимо ко е у праву.*

Било ми дошло д-идем да му кажем: ако ти не знаш да ли постоји разлика, и не знаш ко е у праву, иди од нас сотоно – што би реко Господ! Иди чувај овце. Ма знам да не би могло да му приђем. Откад је он турио белу пану, поставили су полицијску кућицу пред Патријаршијом. Да

⁵⁵ В. Грешни Милоје, *Не гај душу, роде*, Ниш, 2013, стр. 72-86.

*Браћа Ђо „свештом“ им оцу
Irinej & Stanislav*

га, баксем, чувају док не изврши *шајну безакоња*, због чега су га и турили тамо. *Нашла се вила у чем није била.*

– Бре, деда, ти све нађеш неке грешке Патријархове. Има ли шта да ваља?

– Ако ти рекнем да е, мешчини, сјесени дванесте године, присуствовао *мисном слављу у Каџе-грали срца Исусова* у Сараеву,⁵⁶ да е лани, на Срећење, присуствовао миси у католичкој катедрали Христа Краља у Београду славећи са Хочеваром и другим јеретицима стогодишњицу конкордата⁵⁷ – ја ти морам рећи да не могу да нађем да е урадио нешто ваљано или паметно, што му дужнос налаже. Нешто што би било корисно за нашу Отаџбину, за нашу Цркву, за наш народ... Јок, брате. Да не помислиш, дјете, да су то неке мое зађевице, не дај Боже. Знаш ли ти да е он нашим Србима у Канади, чијег су Епископа, исто ко и друге, неканонски уклонили, реко вако: *Игџе*

⁵⁶ www.oslobodjenje.ba/vijesti/bih/patrijarh-irinej-prisustvovao-misnom-slavlju-u-katedrali

⁵⁷ <http://bskm.rs/2014/02/17/patrijarh-irinej-drzavni-vrh-na-dan-drzavn-osti-srbije-proslavili-stogodisnjicu-konkordata-video/>.

Везује их неодољива жеља за шoшaлним унишћењем Православља

ше се молше код муслимана, кaшoлика, ирoшесшана-ша, у секше... ⁵⁸

Ма, отићи ће они, бежаће од њега пошто им је он неки вајни администратор. Али неће тамо ће иг је он упутио. Наћи ће они пастира доброг. Бог ће се о томе постарати. Еј, велики је Бог. Чува Он ђецу своју.⁵⁹

⁵⁸ Ово је г. Иринеј Гавриловић изјавио 6. јуна 2015. у манастиру Св. Преображења у Милтону. (В. <http://borbazaveru.info/content/view/7891/1/>). Ово сведочи у свом писму Патријарху и о. Стефан из Канаде, који је после тог безакоња прешао под омофор владике Артемија (В. стр. 203. ове књиге).

⁵⁹ И заиста: У Канади, на Аранђеловдан, 2015. одслужена је прва Литургија у Торонту у новој катакомби ЕРП у егзилу, којом начелствује отац Стефан.

– Просто ми је невероватно. Све се надам да претерујеш...

– Само да ти достоверим, сине. Имењак лажног Патријара, лажни епископ, онај папољуб озго из Бачке, чланови Синода и већи број вероломаца учествовали су на заедничким молитвама са јеретицима? Још се тиме валише. Што каже она народна: *Чеја се ђамеџан сѣиди оним се шашав ђо-носи.*⁶⁰

ТРИ ДАНА ЛУДОВАЊА

– Када је то било?

– Много пута. А сусрет католичкиг бискупа из Западне Европе и такозваниг србских православних епископа одржан је у Београду 2000. године. А хвалоспев на ту бруку је написао бискуп Иринеј Буловић под насловом *Три дана наде*. На то безакоње, заедничку молитву и потписивање *Декларације*, владика Артемије је упутио Синоду

⁶⁰ В. <http://www.borbazaveru.info/content/view/1134/53/> (Текст: *Три дана наде*, Иринеја Буловића преузет из *Православља – новине српске ђаџријаршије*, 1.9.2000).

и Сабору акт, на који нико никад није одговорио, ако не рачунамо један фарисејски трик.⁶¹

– И шта је на крају било са тим актом?

– *Појо вук маџарца*. Применили су опробану тактику језуита. С ким су, наки су.

– Коју?

– Отђутали су. Ћутањем, по ко зна који пут, издадоше Бога. Нако како су том занату вични бестидници, безбожници, самовољници,

⁶¹ Акт владике Артемија бр. 113 од 3.8.2000. упућен је Синоду, који је актом 1587/зап. 1191 од 28.9.2000. одговорио да је Његов акт „узет на знање и придружен односном предмету”, а то значи стављен ад акта. Захтев владике Артемија да се Његов акт уврсти у дневни ред Сабора је прећутно одбачен. Тим Актом Владика, уз остало, пита: 1. „Којом су се то ‘заједничком молитвом’, и то ‘три дана молили’ потписници ове Декларације? И – на основу којег Канона Васељенских или помесних Сабора? И – којег су од Светих Отаца Цркве Православне следили у таквим молитвама?”; 2. „...да ли потписници Декларације представљају ‘једну’ (коју) или ‘више’ (којих) Цркава?”; 3. „Под тачком 2. Декларације износи се заједничка нада ‘да ће процес европеизације Европске Уније бити настављен и да ће Европа убудуће моћи да дише са оба своја плућна крила’. Потпуно је нејасно која су то ‘два плућна крила’ Европе? А у многоме нас подсећа на екуменистичку теорију о ‘будућој уједињеној Цркви’, где ће Православна и Римокатоличка ‘Црква’ представљати ‘два плућна крила’ једног и истог богочовечасног организма – Цркве Христове.”

Реко, ђа му имењак ѿреко

безаконици, лицемери... То ти је језуитски пелцер.

– Деда, рекао си да је Патријарху његов имењак, из Бачке, тутор. То не разумем.

– Тутор је стараоц кога држава поставља малолетницима или, пак, иксану који из

одређениг разлога није у стању да самостално брине о заштити својих права и интереса... Кад је неко недотаван па допусти да њиме, што каже народ, неко *влачи*, да му *соли ђамеш*, да командира њиме, да га наговара шта да ради... ондак се, у народу, каже да тај има свог татора.

– Па није Патријарх мали...

– Не кажем. Али навешћу ти један од млого примера. Он је са његовијем имењаком бијо у Москви, неђе у лето 2013. И тамо е, у разговору са руским Патријаром, ижњо свој став. Омакло му се. Заборавио, веселничак, тог пута да од имењака унапред прибави *своје* мишљење. Тај став, док је наш лажни Патријар био још у Москви, демантован је у нашим бројним средствима информисања. Али гле чуда: деманти је стиго и из бачке

епаркије.⁶² Иначе, за све што се у Цркви догађа – саопштења пише имењак назови Патријара. Она су пуна лицемерја, полуистина, демагогије и дипломатије. То са исповедањем вере нема благе везе. Дакле, није тешко закључити да е наш кобајаги Патријар ко енглеска краљица.

ЕНГЛЕСКА КРАЉИЦА

– У ком смислу као енглеска краљица?
– У смислу да се скоро ништа не пита.
– Ја то не могу да схватим.
– Јеси ли га виђо како са имењаком и целим Синодом сједи испод блаженог им, тамо њима, Алојзија Степинца.⁶³

– Е, јесам стварно. Баш смо се, моји другари и ја, чудили пошто смо из једног интервјуа академика Србе Живановића из Лондона схватили ко је био Степинац и оних његових 1.300 свештеника који су учествовали у злочинима над српским народом.⁶⁴

⁶² В. <http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Da-li-je-Irinej-demantovao-Irineja.sr.html>

⁶³ В. *Сајрешења у Србској православној цркви*, Ревнитељ, Ниш, 2014. стр. 417.

⁶⁴ В. www.youtube.com/watch?v=HMstVrLukKE *Разговор са академиком Србољубом Живановићем.*

*Свети отац,
нам зајоведи
да шотално
унишимо
йравославље
и да славио
блаженої
Алојзија.
Амин.*

– Немо се љутиш, благо деди, ал морам да ти речем да си севио.

– Како?

– Смањио си број зликоваца у мантијама. Било их је седамдесет један више.

– Јесте, јесте, сећам се те цифре коју је навео професор Срба Живановић: 1.371.

– Него да се вратимо оном што је залуро на трон србског патријара. Јеси ли га виђо како се моли с јеретицима и како нас срамоти идући у њиним литијама?

– Видео сам, деда, фотографију на неком сајту испод које пише: *Дно гна: паптријарх Иринеј у римокашолничкој йроцесији у Бечу.*⁶⁵

⁶⁵ В. <http://borbazaveru.info/content/view/7308/105/>:

*Дошако је
гно гна*

– Значи, виђо си ту његову мизерију? А знаш ли ти, сине, ко су ти људи са којима се он, несрећник, лиже?

– Не знам.

– То су католички свештеници.

– Добро, деда, али зар ми не треба да љубимо све? Чак и непријатеље своје?

– Треба. Ми се за њиг чак требамо молити да се врате тамо оклен су 1054. отишли. Али се ш њима не можемо молити. То нам не допуштају, или боље казано – најстроже забрањују, канони.⁶⁶

Осим тога, ти, са којима би се (како неправославно и супротно канонима, рече набеђени

⁶⁶ „Епископ, или презвитер, или ђакон, који се буде са јеретиком само и молио, нека се одлучи; ако им пак допусти да било шта обаве као служитељи Цркве, нека буде свргнут!” (45. Правило светих апостола).

Католичка црква – организатор сахрањава српских

Патријар у оном интервјуу ХРТ-у, 2. јуна 2012) молио да није зилоша,⁶⁷ следбеници су онијег, како

⁶⁷ В. Протосинђел Наум, *Бујица екуменистичке јереси = издаја православља* (Група аутора, *Чувари вере предачке*, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 369-370).

рекосмо 1.371 свештеника који су учествовали у најцрњим зверствима сатирања србства.

Постоји једно писмо Мусолинијевог генерала Александра Лузана, који је католик.

„Дуче! Моја безгранична оданост према Вама ми, надам се, даје за право да, у нечему, одступим од строгог војничког протокола. Зато и журим да Вам опишем један догађај којему сам, уназад три седмице, лично присуствовао.

Обилазећи среска места Столац, Чапљину и Љубиње – сазнам од наших обавештајних официра да су Павелићеве усташе, претходног дана, починиле неки злочин у једном селу (Пребиловци)... Недостају ми речи да опишем оно што сам тамо затекао. У великој школској учионици, затекао сам заклану учитељицу и 12 њених ученика! Ниједно дете није било старије од 12 година! Злочин је неумесна и невина реч – то је превазилазило свако лудило! Многима су одсекли главе и поређали их по ђачким клупама. Из распорених утроба усташе су извукле црева и, као новогодишње врпце, растегли их испод плафона и ексерима укуцали у зидове! Рој мува и несношљив смрад нису дозвољавали да се ту дуже задржимо. Приметио сам начети џак соли у ћошку и згрануто установио да су их клали полако, долећи им вратове! И таман кад смо одлазили, у задњој клупи се зачуло деље крклање. Пошаљем двојицу војника да виде шта је. Изнели су једног ђака, још је био у животу, дисао је са напола пресеченим гркљаном! Својим колима одвезем то јадно дете у нашу војну болницу, повратимо га свести и од њега сазнамо пуну истину о трагедији.

Злочинци су најпре, на смену, силовали учитељицу Српкињу (име јој је Стана Арнаутовић) и онда је, пред

децом убили. Силовали су и девојчице од осам година. За све то време, певао је силом доведени оркестар Цигана и ударао у тамбуре!

На вечну срамоту наше, римске цркве – и један божји човек, један жупник, у свему томе је учествовао! Дечак кога смо спасили, брзо се опоравио. И чим је рана зарасла, нашом непажњом побегао је из болнице и отишао у своје село, да тражи родбину. Послали смо патролу за њим, али узалуд; нашли су га на прагу куће закланог! Од хиљаду и нешто душа, у селу више нема никога! Истога дана... кад је извршен злочин у школи, усташе су похватале још 700 становника села Пребиловци и све их бацили у јаму или на животињски начин на путу до јаме побили... А таквих села, као што су Пребиловци, пуна је Херцеговина, Босна, Лика, Далмација. Покољи Срба су достигли такве размере да су, у тим крајевима, загађени и многи водени извори. Из једног врела у Поповом Пољу, недалеко од јаме у коју је бачено 4.000 Срба, избијала је црвенкаста вода, лично сам се у то уверио! На савест Италије и наше културе пашће неизбрисива мрља, ако се, док је време, не дистанцирамо од усташа и не спречимо да се нама припише да подржавамо безумље!» (В. Грешни Милоје, *Не дај душу*, роге, Ниш, 2013, стр. 94-95).

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

– Ух, прочитао сам га. То је језиво.

– Има и горијег ствари. У Јасеновцу је побијено 110.000 србске, јеврејске и циганске ђеце. Са благословом тих пријатеља нашег екуменисте са

бјелом паном који се нису ни покајали ни извинули.⁶⁸ Један честит чоек, професор из Бања Луке, Тихомир Левајац, написао је *Причу која луџа свѣтом* на 19 језика. Ту истиниту причу, са именима и презименима поклане ђеце, са факсимилом *Књиѣ Разреднице* треба да прочиташ, благо деди.

– А о чему се ради?

– То је тужна прича о колегиници учитељице Стане Арнаутовић – Добрили Мартиновић – која е учила ђецу у школи која се налазила у Шарговцу код Бања Луке и која е полуђела.

– Зашто?

– Зато што јој е у време Независне државе Хрватске, 7. фебруара 1942. године у школу уџала усџашка саџнија груѣ џјелесне дојне Анџа Павелића коју су љредводили наџџоручник Јосиџ Милисав, саџник Никола Зелић, џѣ жуџник из самосџана Пеџрићевац... 5. фебруара 1942. године, одржан је сасџанак којим је руководио фраџар самосџана Вјекослав Филиџовић уз учешџе великоџ жуџника Викџора Гуџића, бања-лучкоџ жуџника др Николе Билоџривића, љредседника суда Сџиловића и више свеђеника. На џом сасџанку је донџа одлука да се изврши љокољ србскоџ живџа

⁶⁸ Уместо извињења протерали су из *лијеѣ њине* око 300.000 Срба, уз благослов Патријархових пријатеља, у „Олуји” који славе тај погром, дижу и освештавају споменике злочинцима и свесрдно учествују у прогону ћирилице из (ев)ропске Хрватске.

у Дракулићу, Моџикама и Шарџовицу ња је за један дан њод вођсџвом фразџра Филиџовића њобђено, њо-клано измасафрирано 2.298 људи, жена и деце срџске националносџи...⁶⁹

Ондак су учитељицу Добрилу нађерали да одвоји католичку од православне ђеце да би ова друга, веђинска, њих преко педесет, била побије-на бодом, џољаџом, сџекиром, вилама, србомлаџом... Кад су учитељицу Добрилу, која није могла по-мођи тој јадној невиној ђечици, нађерали да у Крвави џрозивник поред имена сваког закланог ђетета напише да е умрло (што би значило: при-родном смрђу) 7.2.1942. – спасла се.

– Како?

– Полуђела е, сирота.

– Полудела?

– Јесте. Иза ње су остала, њеном руком ис-писана, имена младенаца-мученика са датумом смрти: Радојка, Симеун, Јован, Јелена, Душан, Душан, Јованка, Душан, Драџомир, Мара, Милан, Осџоја, Ми-лева, Ђуро, Милан, Душан, Госџава, Драџица, Рагмила, Милорад, Осџоја, Славко, Душан, Зорка, Гојко, Здрав-ко, Милан, Осџоја, Бранко, Драџица, Славко, Љуби-ца, Милева, Мара, Миџар, Даринка, Нада, Свеџозар, Бранко, Видосава, Јован, Милош, Здравка, Сџамена,

⁶⁹ В. Тихомир Левајац, *Прича која луџа свијеџом*, Арт-принт, Бања Лука, 2011.

*Анка, Бранко, Милева, Марија, Нада, Живко, Милан и Миливоје.*⁷⁰

Нека би им Господ подарио рајско насеље у Царству Своему.

– Бог да им душу прости – прошапута унук сузних очију и, такође, прекрсти се.

– Ето, ш њиним следбеницима би се наш Патријар – одступник молио, ал вели не мож од *зилоша*. Не сметају му канони, не смета им њихово злочинство, не смета му њино кривоверство, него му сметамо ми, кое он прекрштава у „зилоте“, зато што указуемо на њино безакоње, на њину издају, на то што себе брукају, а нас понижавају.

Масовно насилно покршћавање Срба у НДХ

⁷⁰ Исто.

ПАПОЉУПСТВО И БРАТОУБИСТВО

- Па то је стварно мало чудно.
- Мало-много. Али и то није све...
- Зар има још нешто?

– Има, благо деди. Требо би ми љетни дан до подне да ти опричам све њине бљувотине и гадости, самовоље и издајства. Ал нек иг носи мутна Марица. Бестрага им глава. Оно по чему ће уићи у историју, покрај издајника рода и Бога, је то да су у време кад је садашњи Патријарк-вероломац заузима трон Светог Саве, протеран владика Артемије, изречено море неканонских казни без суда и пресуде већем броју епископа, јереја, монаха и мирјана?

- О томе је много писала штампа.

– Јесте. Од тог лажног Патријара и његових сатрудника у делима таме мош д-очекуеш чуда невиђена. Тако ти је он, у Сремској Рачи поводом годишњице „Олује”, реко: *То су, вели, урадила браћа с којима нас везуе историја и култура, браћа која су нам блиска по вери и цркви, са малим разликама што смо ми православци, а они римокатолици.*⁷¹ Да ти се слоши. Матор чоек, а не зна шта збори, реко би је излапљо. Виђе ли шта каже: *наша браћа која су нам*

⁷¹ <http://srbinaokup.info/?p=63691> под насловом: *За патријарха Иринеја Срби у Краини су пре 20 година страдали од „браће по вери” – Хрвати.*

блиска њо вери и цркви! Па то нису наша браћа него небраћа, разбраћа. То су наша бивша проверена браћа која су издала веру својијег предака. Што то учињеш? Прочитај *Пилипенду* од Матавуља и виђећеш за шта дадоше веру: за вечеру, за метар жита, за државни посо, за мањи порез. За земаљско и пролазно. И онда су виђели шта су урадили.

„У неко доба Пилипенда чу иза себе тутањ корака; упореди се и пође с њим Јован Кљако. Бјеше то живолазан старчић, који је прије двадесет и пет година учествовао у шибеничкој буни против владике Краљевића, кад оно хтједе да поунијати православне Далматинце, а сад Кљако, под старост, ипак превјери! Назва бога Пилипенди и додаде:

– А, јадан Пилипенда, смрзну ли се?

– Валај да хоћу да се укочањим овђе, насред пута, не бих зажалио!

– А јадан, а што ти... а што се ти не би уписао? Пилипенда одврати:

– Валај, нећу, па сад цркао од глади! А нећете дуго ни ви сви, па да вам је цар поклонио цијело Петрово Поље! Кљаку и друговима му Пилипенда бјеше живи, оличени пријекор; ипак се насмија и поче извијати:

– Ама, Пилипенда, болан, оразуми се и чуј ме! Не учинисмо ни ми то од бијеса, нити мислимо остати у поганији, него... знаш... докле изимимо, докле опасемо нејач и чељад, па онда ћемо лако!

Пилипенда пљуну.

– Ја не знам хоћете ли лако и како ћете, али знам да вам образ не опра нико, ни довијека, ни докле вам буде трага!

Кљако се намршти, те ће опором:
– Блејиш, Пилипенда, али ћеш и ти бити унијат прије Ускрса!

Пилипенда стаде и викну:

– Ја се уздам у мога српскога (Х)Риста! Ако ће ми помоћи, хвала му, ако неће и онда му хвала, јер ми је све дао, па ми све може и узети, и душу! А ти...

Кљако га прекиде.

– Мучи, Пилипенда, ја сам царске вјере!

– А, пасји сине, – викну Пилипенда измахнувши штапином... – чекај да ти притврдим ту вјеру!

Али Кљако побјеже.

Онда Пилипенда, изван себе од гњева, свом снагом удари Куријела. Овај стаде, окрете главу и тужно погледа господара, а Пилипенда се постидје, па га обузе жалост, те сједе на перваз од цесте и заплака се.”

Нису могли ту бруку што су попљували гробове својијег ђедова да носе пред онима који су остали верни прецима и њином Предању. И шта ондак да учине? Или да убеде свог рођака, комшију да и он то уради. Ко што раде наши епископи-о(д)ступници. Мишљагу да ће тако лакше живљети са својом несрећом, са својом издајом. Али кад људи од части то не шћадијагу урадити ондак су они своју бившу браћу или назор покрштавали у католичанство или су иг проћерали са огњишта. Или су иг убијали. То е истина о нашој разбраћи са којима се не мало разликуемо, како говори вајни Патријар, него се разликуемо много. Нолико колко се разликује светло

од помрчине, Истина од лажи. То и поторавци у основној школи знају. То једино не зна такозвани Патријар и лажни епископи и вајни професори на богословији. Зар није проверени Патријар исти ко проверени Кљако из *Пилипенде*. Ко јајце јајцету. Разлика е само у томе што овај има белу пану и није фаличан у ногу. Ал зато има другу фалинку чим под старос провери и уиђе у *ѿоїанију*, па би и нас шћео д-испогани.

Е због такијег невера данас србска Далмација, србски Дубровник... немају Србина ни за запатак. Да е ондак било више Пилипенди, па да су оном мотком мешто по магарцу Куријелу распалили по Кљаку и сличним ништацима, друкчије би данас Србима кока певала.

Е, мој брајко. Каже да су они: *браћа која су нам блиска ѿ вери и цркви, са малим разликама шћо смо ми ѿправославци, а они римокатолици*. Између њега и онијег што су нас клали у време Алојзија Степинца, па после вамо у *Олуји*, стварно нема разлике: сатиру нас подједнако: они физички, а ови ду(х)овно. Али је зато разлика између њиг и владике Артемија, Богу вала, огромна. И зато е уследио чин братоубиства кои он, попут Каина, учиње по налогу својиг газда.

– Знам, деда, али није он сам протерао владикау Артемија и његово монаштво.

– Слажем се. Помогао му је у томе ђаво и ђавоимани људи. То што је он извршилац нечијег

налога па иде *шамо куд ја кундак јони или коной води* – што би реко Свети владика Николај – нилјек не мења ствар. То што је он послушник имењака из Бачке, који је опет слуга сатанскијег синова – не умањује његову одговорност, јер је присто да саучествује у делима таме, мешто да се одупре и, ако треба, да пострада, нако ко чоек, разумеш ти мене шта кажем ја тебе... А јок да зарад земаљског дадне небеско. Он ти је побрчко лончиће. Да е побожан, ко што није, па д-оде у неки манастир код неког калуђера ко што е био блаженопочивши монах Антоније из Љуљака, да га научи духовну песмарицу. Да научи ону:

Госјод ти блаіо на небу сјрема

Каквоја нико на земљи нема.

Кад цео народ шебе остјави,

Не клони, душо, но Боја слави...

Не шражи срећу на земљи, роде,

Јер наша срећа на небо оде...

– Деда, рекао си да је Патријарх учествовао у делима таме. Како то мислиш?

– Е, то је дуга прича.

ВЕЖИ КОЊА ЋЕ ТИ ГАЗДА КАЖЕ

– Па испричај ми укратко.

– Да ли си некад чуо за др Зорана Чворовића и др Влада Димитријевића?

*Тебе славим, Госпођо
(Ворлик)*

– Јесам. И њих су нешто прогањали, колико ми се чини.

– Јесу. Е, они су објавили многе истине. Међу њима и књигу *Српска Црква и Викиликс /Завеш или издаја*.⁷²

– И?

– И тамо су турили коешта, а поред осталог, и депешу америчке амбасадорке Ворлик после њеног сусрета са тада јаком изабраним патријархом – Иринејом Гавриловићом 2010. из кога се види коме је он, несрећник, сеиз и шта е обећо амбасадорки земље која је преко *Милосрдној анђела* убијала нашу ћецу, рушила наше ћуприје и вабрике.⁷³

– Шта је обећао?

– Три бруке и срамота.

Најпрво, да ће радити на помирењу са нашим крволоцима – с Ватиканом.

Потље тога обећа, оно што је црно без ич бјелог, да ће *санкционисати* (а то ти по нашки дође: проћерати) епископа Артемија.

⁷² Књигу издао Романов, Бања Лука, 2013.

⁷³ В. *Чувари вере предачке*, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 367; *Завеш или издаја* (Депеша: 10 BELGRADE248).

А зло треће понајвеће, по коме ће уићи у историју кано вероотпадник, кано подмуклица, је његово обећање да ће да *враћи хришћанство у србско православље* што ће рећи да се сложио са ђавољим синовима да Срби православци – нису хришћани. Да му е сврака мозак попила таку небулозу не би могло одалачити. Јербо, шта то значи? То значи да Свети Сава и сви вамо до Светог Николаја и Светог Јустина и до нас не знамо шта смо и ко смо, но дошли сад они да нас просвете. Треба они несреће, да нас покатоличе па да ондак биднемо хришћани. И кад данас чуеш од некије паметњаковића да се има поштовати рука такијег – јел, забога, држи путир, знај да и том паметњаковићу треба дати или титулу „ДР” ко што дадоше њему у Њујорку, или лудачко уверење – што рече онај старина Миленко. Ко да путир не мож д-узме у шаке лажни пастир. Неки Јуда, разумеш ти мене. Неки Арије. Неки Григорије (Дурић)...

– Боже сачувај.

– Вала баш, сине. Боже сачувај и саклони. Ово туви, благо деди: О Божићу 2010. амерички адмирал Фицџералд каза: *Артемије ће бити замењен кооперативнијим епископом*. У вебруару издајничка комесија, док дланом о длан, бајаги утврди неправилности. Потље два дана Патријар обећа Ворликовој оно што ти рекох. Сјутрадан смакоше владику Артемија с трона. Потље два дана Патријар каже: *Артемије је добар и честит*

чоек.⁷⁴ То су ти наше вође. Ко ће за такима д-иде, нек иде. Ја: јок!

Ал Патријар ти је тујнак, код госпође Ворлик, положио испит. Са десетком. Зато су му у Њујорку доделили титулу почасног доктора,⁷⁵ те ти он поста научењак.

Комендија један сељак из Видове, кад је чуо да му е земљак посто „ДР” и каже: *Докџорску дисертацију е одбранио 2010. код Ворликове. Баш му зјодно сјоји шиишула. Не мож биџи љеџше. Ко љилеџу сиса, на љрилику. А да џи речем, нако љошџено, зјодно е шџо се убарабарио с имењаком, ља ондак с Гриџоријом, Давидом, са Танасијом, Тиконом... Знаш како они су џи све „ДР” до „ДР”. Каже, има моја комшинка Миљојка љјевца који чайрља нојама љо дрлоју ко фреза. Тај љјевца, вели, мож д-ишчејрља џакијеџ „ДР” колко љој ош. Неџо не знам за који би нам белај џребо џај шљам. Сем да иџ чоек џури љо њивама меџџо љлашила за џице.*

Јел знаш како џи џо дође? Онај не би моџо срушиџи иконосџас у Сџугеници да није „ДР”. Онај не љомјаник не би моџо биџи декан, ниџи би моџо ишће-раџи Свеџоџ Јусџина с Боџословије, да није „ДР”. Онај љалоња у Ерцеџовини не би моџо биџи дискуџи и исџове-

⁷⁴ Ко и заџџо љони владику Арџемија 10, <https://www.youtube.com/watch?v=M9PAuaChoyY>.

⁷⁵ В. www.spc.rs/sr/pochasni_doktorat_patrijarhu_srp-skom_irineju

даћи Верују са годатићком вилиокве, да није „ДР“. Давид не би могао да ми привија вини на шинским колима, низ Каблар, а јадно ти да бидне епископ да није „ДР“. Тако и ови мој бивши комшија не би био велики у очима онијех што су се поређали „ДР“ до „ДР“. Ко и не зна скупио би и плаћу.

Јес, богме, тако комендија Патријаров земљак. Знаш како ти то иде. Треба се мено пред свјетом показати. Прича се у народу како е земајле пошо Књаз Милош у Беч ш његовијем неким, ваљда, писаром. И уз пут, пита писар Књаза: *Како ћемо се ми штамо пред онијем Бечлијама ословљавати. А Књаз му вели: Ти мене јосиодаре, ја ћу тебе сердаре. А ми, вели, знамо која смо ј.на, д-извинеш дјете. Тако и ови наши „ДР“ нек се ословљавају међусобно са докторе, или научењаче и како гојим је ћефчина. Важно је да ми знамо која су они д-извинеш (...) – што би реко Књаз.*

– Деда, увек си ми нејасне ствари објашњавао својим анегдотама. То се заиста лако и заувек памти. Него чини ми се да си још нешто важно хтео да ми испричаш?

– А ја. Шћедијак, умало да сметнем... Не знам да ли си ти чуо за баку Косару Гавриловић?

– Јесам. Чак сам је видео једне године на Сабору у Лозници. Седела је на бини у радном предсједништву.

– Е, та бака је, сазнавши истину, напустила Америку и отишла на Косово да без икакве

материјале накнаде бидне преводилац владики Артемију. У емисији храбре новинарке Биљане Ђоровић под називом *Силен* Радио Београда, бака Коса је изњела сведочанство да је амерички адмирал Фицџералд, о Божићу 2010. године изјавио, у Приштини, да ће *епископ Артемије биши* замењен *кооперативнијим епископом*.

– И?

– И, после месечак дана, 'очи Сретења те исте године, издајници и братоубице су поступиле по оној: *Вежи коња ће ти тазда каже*. Ће су им газде намигнуле оком – ту су они – бескичмењаци и никоговићи скоком: муњевито склонише владику Артемија тако што е бездушна клеветничка комесија⁷⁶ за тили час бајаги утврдила (читај: ижњела срамну, бестидну и бездушну љагу, клевету и лаж) да је, тобож, владика Артемије злоупотребио црквене паре. Што би реко један старац: *Срам их било од сѣражњице кад образа немају*.

⁷⁶ То бешчашће су починили тзв. епископи Амфилохије Радовић, Григорије Дурић и Теодосије Шибалић и свештеници који су вршили послушање без расуђивања: Радивоје Панић, Владан Симић и Мирослав Чолаковић (Извор: <http://195.178.48.223/rubrike/dogadjaji-dana/Pritisci-za-smenu-Artemija.sr.html>; www.novinar.de/wp-content/uploads/2010/03/bele-ska-saslusanjeepartemija.pdf)

Душегупци

– Деда, зар је могуће да тако нешто ураде епископи и свештеници?

– Нису то, сине, епископи. То су лажни епископи, лажни сједоци, душегупци, бешчасници, издајници вере, кривотворци... синови оног непомјаника што њима дође, тамо њима, *свѣтии оѣаи*, а што нама ради о глави. Твој покојни прађед је за таку сорту нељуди имао праву реч.

– Коју?

– Он ти је тај несој називо просто: *баѣра!*

– Али, деда, зар наши црквени великодостојници нису говорили да се моле Богу да „свети отац” – папа дође у Србију? У Ниш?

– Нит су они великодостојници, сем што сами себе држе за таке, нит је папа *свѣтии*, него ђавољи син. Што рече Књаз, ми знамо која су они сорта. То смо разјаснили. А ђаво нит оре нит копа. Он о злу мисли.

– Не разумем, шта хоћеш да кажеш?

– Тај римски папа је, сине мој, по открићу професорке Смиље Аврамов склопио тајни споразум са САД и Немачком у 11 тачки. Једна од њиг је – *шоѣално унишѣење ѣравославља!* Отуда, каже проф. Смиља: *ѣродор у ѣравославну Цркву и бацање ѣешкијеѣ ѣара да би се ѣридобили ѣоједини руководиоци ѣравославља да би се на ѣај начин*

Крунски сведок завере:
проф. Смиља Аврамов

уништила срж теологије
православне.⁷⁷

– Па то је страшно!

– То није страшно.

То је више но страшно.
Потље тога, сад сваки
нормалан чоек зна што
наши слепци трче те се
клањају том зликовцу,
угибају се пред њим
ко потоње шуше, ко
најпрљавије духовне
мизерије, примају од
њега прстење, зову га

свѣти оѣац. Ал пази да ти кажем: они то прстење
примише као знак да папа у њима види свое бис-
купе. Тим се похвали, папољуб Иринеј Карану-
шић – Буловић, а кроничари забиљежише.⁷⁸

То су шљепаци, благо деди, за којима не тре-
ба ићи, јер је Господ реко: *Осѣавише иї: они су слеје
вође слейцима; а слейац слейца ако води, обадва ће у
јаму иасѣи*.⁷⁹ Таким шљепацима је и Господ вико:
*Будале слеје!*⁸⁰ Они су потрчали у (ев)ропску унију,

⁷⁷ В. Чуvari вере предачке, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 368.

⁷⁸ Исто, стр. 97.

⁷⁹ Мт 15, 14.

⁸⁰ В. Мт 23, 19.

*Нас два браћа и шати
унишћавамо православље*

ко обично бесловесно крдо. А да би њино лицемерје било веће, пуна су им уста светог владике Николаја. А заборављају, лицемерчине, Његове речи које нам је довикно *Кроз шамнички прозор: А ти, Србијо, куд си пошла за Европом? Ти никад ниси ишла њеним пућом и никад*

*за њом. Ти си имала своју мисао, своју веру, своја Господа и свој пућ. Назад на своје, ако оћеш да се сјасеш и живиш. Са шуће бљувотине враћи се своме Христју, и Он ће те осветлићи и сјасићи.*⁸¹

– Па зар је могуће да то наши епископи не знају?

– Знали су. Али од кад су загазили у издају, кад су калаисали образ, кад су се срозали у брлог, у национални шљам, кад су постали папски поданици, кад су се зарад ватиканских сплачина одрекли светоотачког учења – заборавили су. То раде и неки вајни научењаци: продају веру за шаку мрва што пада с трпезе јеретика.

– Али зашто, за име Бога?

⁸¹ В. Владика Николај: *Кроз шамнички прозор, Поуке србском народу из лојора Дахау.*

Знак времена

– Једни зато што воле влас. Јеси л чито Домановићевог *Вођу*?

– Јесам.

– Е, то су ти наши првосвештеници. Или жуде за белом паном, или им је митра преча од истине и правде. Па чак и од душе. Један од такијег је ду(х)овно недоношче оног Атанасија што му народ турио „С“ испред имена, који е, попут овна, предводио изгубљено стадо од 54

шиљежета да лизну папину србождерску руку у Сараеву.⁸²

Тај слепујући бискуп није разумљо знак времена па ни то што е његовом кумиру – архијереј-тику папи – пуко штап у Сараеву.⁸³ Несрећници, не виде опомене које им Господ шиље: поплаве, град, пожаре, падање звона, онесвешћивање на летурђијама, падање камења и ударање громава

⁸² www.rtrs.rs/vijesti/vijest.php?id=152580 Посјета папе -Владика Григорије предводи представнике СПЦ.

⁸³ <http://arhiva.alo.rs/vesti/aktuelno/papi-pukao-stab-za-vreme-posete-sarajevu-foto/100712>

у светиње које су обешчастили...⁸⁴ Ал не вреди. Глувом шаптати и ћоравом намигивати, нема вајде. Јок.

СИЊЕ КУКАВИЦЕ

– Кажеш једни то раде зато што воле власт. А други?

– Други су ти кукавице. Страшљивци. Моја покојна баба е таке зечеве звала *сиње кукавице*. Каже, *кукала им мајка*.

– Па, деда, зар епископи не знају, оно што си ми испричао, шта је Господ, у визији, рекао апостолу на Патмосу: *Не бој се!*

– То се односи на оне кои верују у Бога. А *безбожници се и сенке свое њлаше* – што би реко премудри Соломон. Знаш како каже Његош: *Страх живоју образ каља часно*.

– Па чега се они плаше?

– Плаше се да им не одлети митра. Да им зликовци не отму епаркију ко што су е отели владики Артемију... А они научењаци што им праве чапљиз диван и што говоре да *не треба рушити*

⁸⁴ В. Грешни Милоје, *Сајрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 495-59; www.youtube.com/watch?v=pkJM9WDrU6Q; www.blic.rs/Vesti/Drustvo/585702/CUDO-Pala-stenau-manastiru-Ostrog

црквену оїраду се плаше да не остану без онијег мрвица. Е мој брајко, да е тако радио Василије Велики, Атанасије Велики, Максим Исповедник, Марко Ефески... ниће нас не би било.

– Деда, објасни ми, молим те, шта је прави разлог због кога су протерали владика Артемија?

– Прави разлог ти је то што он није шћео ни да се вата ни да игра у њином издајничком, екуменистичко-јеретичком колу и да саучествује ш њима у продаји вере за вечеру. А њима е преча влас и час од вере. Осладило им се ватиканско корито из кога лочу. Попрешће иг, присјешће им то локање. Љеб ће им се огадити споради тога. Присјешће им мајчимо млјеко.

Они су сметнули с ума да ће им влас проћи кад тад, а да су час и достојанство већ проћердали својим кукавичлуком и срозали се у моралну бестрагију и бешчашће. Нико нормалан више у њима не види часне људе него сиње кукавице, издајце, братоубице, вероломце и душегупце.

Није случајно Свети владика Николај реко: *Међу најојасније нейријашеље сїадају лажни учишељи... Лажни учишељи су или ко слејци или ко разбојници; ѿрви збої слејила своїа воде у ѿройас и себе и друїе, друїи збої омрзе или зависїи намерно заводе друїе на крив ѿуш.*⁸⁵

⁸⁵ В. Владика Николај, *Беседа о лажним учишељима*.

*У овом кордону је било
полицајаца који су ђлакали*

То добро утуви,
благо деди!

Вамо, јопет с дру-
ге стране, они се пла-
ше народа. Виђа ли
ти како несрећници с
полицијом иду на ле-
турђије. Не знају они
да е и та полиција из-
никла из овог свето-
савског народа и да ће

им једног дана окренути стражњу страну. Кад тад.
Те полицајце су одгајиле србске мајке. Нису они ва-
тиканска копилад. Ти проверени издајници, који
су здомчали кормило Цркве, не знају да ова узбуна
против њина безакоња може очас да прерасте у
буну. Па ће ондак да виде што е коза вунен брав.
Много су они узвионули. Кано ован о Мијољдану.
Стра ме да им то ни бидне пред пропас.

ШТА ЋЕШ ИМ ЧИНИТИ, ГОСПОДЕ?

– Шта ће најзад бити с тим лажњацима? Ми-
слим епископима, свештеницима и тим професо-
рима што их ти зовеш начитанима?

– Много ти је угодно то питање. Слично е у
Молитвама на језеру поставио Свети владика Ни-
колај. Каже:

Они *шћо* *ѿ*просвећују, не *ѿ*просвећују неіо *засле-*
*ѿ*љују – *шћа* *ћеш* *чинићи* *ш* *њима*, *Госіоде*?

И одговорио:

Нишћа *им* *ја* *нећу* *учинићи*, *јер* *они* *су* *учинили*
све *за* *ѿ*роклесіво *своіа* *сјеме*на *и* *ѿ*лемена...

И: Они *који* *воде* *народ*, не *воде* *неіо* *іа* *за*воде, –
шћа *ћеш* *чинићи* *ш* *њима*, *Госіоде* *мој*?

И јопет одговара: *Учинили* *су* *они* *све*, *и* *ја* *немам*
шћа *да* *чиним*, *неіо* *да* *и* *осіавим* *се*би. *Заисіа*, *неће*
јесіи *своју* *добит* *у* *миру*, *неіо* *ће* *је* *ѿ*оірошићи *на*
даће *своі* *рођака*... *и* *дизаће* *се* *у* *ѿ*оноћи, *ѿ*ресіра-
шени *и* *озноени*. *Биће* *им* *дуі* *живоі*, *да* *би* *им* *казна*
била *дужа*.

– То је тиха језа.

– Јесте, благо деди. Зато е и казано: *Не ѿмичи*
сіаре *меће*! Јербо, *ко* *разваљуе* *оіраду* (коју су по-
ставили оци наши, а јок вероломци-екуменисти)
ујешће *іа* *іуја* *љућа*.

– Јесу ли они опасни по нацију?

– Нису за нас више опасни отворени јерети-
ци који сједоу у Синоду и на троновима појединијег
епаркија. Грђи су они што у једној руци држе ва-
тру а у другој воду. Ан ватра букне, они узму воду
па е туле. Е, то су ти лажни антиекуменисти кои
успављују људе, па чак и неке неопрезне монахе.
То су лицемери и дволичњаци. Највише иг је међу
начитанијем од којиг је свагда долазило величач-
ко зло и несрећа ду(х)овне небудности.

Ове прве је народ прочито и полако али незауоставно им окреће леђа. Видиш у катакомбама, у пустињама где Богу служе његове верне слуге – народа је ка на гори листа. Тамо ће они служе, и кад се сабере по пешес назови епископа, нема народа. Јербо, ко што е казано: *Ко сије безакоње жњеће муку.*

Нама веће зло прети од онијег што нису ни студени ни врући, што су успавани и онијег што себе и друге заваравашу думајући да е послушање најважније за спасење. И што чекају *да се извор избистри, да би онда ишли да пију воде.* Па свака баба зна за ону: *После боја којом у ирне.*

Имам једног веома драгог пријатеља који је много добар чоек. И много учен, али из Бога питај коиг разлога он сматра да још није добио знак о томе да је СПЦ постала лажна Црква, да е брод нашег спасења претворен у пећину разбојничку, у лажну цркву о чему ми је једне прилике написао писмо које чувам и дањ данас.⁸⁶

⁸⁶ „...Све ово што си ми написао, осећам и ја. Заиста, цела наша ситуација личи на велико потонуће „Титаника“, уз музику и песму... Ти си, верујем, свестан да моје остајање у СПЦ није плод жеље за угодним животом у заветрини – јер, заветрине ускоро неће бити. Нигде и никакве... Једноставно – чекам знамење од Бога... Увек се сећам да су хришћани Јевреји у Јерусалиму, чак и после Распећа Христовог, поред својих Литургија, ишли и на молитву у Јерусалимски храм, у коме

*Блиски пријатељи који имају
заједничкој непријатеља:
Православље и епископа Артемија*

Даћу ти да прочиташ то писмо да би могао да разумијеш људе који нису спремни да доносе брзе одлуке. Ни да расуђују. Јербо, саднак испаде да смо ми напустили нашу Свету Цркву, а он

идући за јеретцима и папиним прстенлијама није. Тај мој пријатељ је часан чоек, али њему нису довољни знаци сво ово безакоње кое чине епископи сваког дана, нису му довољни ни они знаци који су очигледан прст Божји. Он чека неки чвршћи доказ вероиздаје у врху СПЦ. Не осуђуј, благо деди, таке људе. И апостол Тома није поверовао, док није турио прст у ребра Господња.

се завеса раздрала за време распећа Господњег – и ишли су све док римске легије храм нису оскрнавиле и док у њему није престала старозаветна жртва. Једноставно, чекали су знамење од Бога... Тако и ја чекам – ослушкујем гласове у осталим Помесним Црквама, ослушкујем Свету Гору, и верујем да ће Господ дати свој знак. А да не верујем да има благодати тамо где идем, никад тамо не бих ни ишао...” (Одломак из поменутог писма). Подвлачење наше.

– Па добро, деда, треба ли сад сваком од нас да дође Господ, да заврне кошуљу да Му ставимо руку у пету рану и да и нама каже: *Благо ономе ко не виде а верова?*

– Сине мој, има људи који и да сиђе Господ међу нас и да каже: *Ови ђајини идолойоклоници, и ђрстѣноносни, и екуменистѣи су баџили крс и не иду за мноm – не би поверовали. Рекли би – не баџаљуј црквену оѡраду.* Они не виде да је та ограда порушена, да је порта испогањена, да је Црква обесвећена. Али ти не осуђуј. Кашће им се једног дана, а можда и прије. Знаш како каже наш владика Артемије?

– Како?

– *Ни сва ђеца не ѡроодају у истѡ време. Неѡ нека раније, а нека доцније. Важно е да ѡроодају.* Ко не види сад, виђеће ускоро, кад варница антиекуменизма запали православну васељену.

– Па зар твој образовани пријатељ није пре тебе и других требало да види да је издаја на делу?

– Знаш како ти то дође, сине? Што каже Свети Николај, образован је онај кои има образа. То једно. А друго, Свети Козма Етолски је прореко да ће нам невоља доћи од образованијег. Каже, *оно што ћеће морати да ѡреѡрѡише десиће вам се због начиѡанијеј људи.*⁸⁷

⁸⁷ В. <http://borbazaveru.info/content/view/8151/1/>

– Како то, бре, деда?

– Нако лако. Ко што ти је вера без дела мртва, тако ти је и начитаност без Божанског просвећења, без ду(х)овног знања прапорац што звечи. Шта ти вреди темељ и озидана кућа ако немаш кров, прозоре, врата. Те и то. Људи који се напињу да нешто ураде без Бога, заводе у бестрагију и себе и друге. Без Бога ни трава не мож да ти порасте, а јадно ти нешто друго.

– Нисам те баш потпуно разумео. Ваљда учени људи више знају од обичних људи.

– Видиш како. Људски разум је неспособан да сазна и прими вечне истине. Зато нам је Господ дао Своју – Божанску науку. А то ти је вера. Ту науку – касти веру – Господ нуди *сваком ко њој оће да Му веруе за животи вечни*.⁸⁸ Ко ту науку нема може имати ваздан школетина, доктората и коешта, ал то ти је ко јело без соли. Дође, нако, бљутко, па прокисне и није ни за шта. *Мош да ја бациш за њрошће* – што вико отац Саво Вазнесењски.

Ти знаш да су млога чуда описана у Еванђељу, јел тако?

– Знам.

– Ал никог није спасло знање, него вера. *Вера њвоја сѣасла ње је* – говорио је Господ.⁸⁹

⁸⁸ 1 Тим 1, 16.

⁸⁹ Мк 10, 52.

– Значи, деда, спасоноснија је вера од сваког другог знања?

– Па јабогме. Право си казо. Знаш да е Господ у време оно преученим законцима реко: *Тешко вама учишћељима закона, што узессте кључ од знања! Сами, вели, не уиђоссте, а који шћедијаше уићи, забранисте им.*⁹⁰ Нису ученици Господњи били начитани, него обични рибари, сељаци, али богонада(х)нути људи.

– Баш ми је то нејасно да неко ко има знање нема расуђивање. Не могу да верујем да неко може у исто време да каже: „Заиста, цела наша ситуација личи на велико потонуће *Тишаника*, уз музику и песму”... И истовремено: „Чекам знамење од Бога... Чекам – ослушкујем гласове у осталим Помесним Црквама, ослушкујем Свету Гору, и верујем да ће Господ дати свој знак. А да не верујем да има благодати тамо где идем (код новотараца и екумениста, папиних прстеноносаца – прим. С.И.) никад тамо не бих ни ишао...”

– Даће Бог да му знак дође и из Русије и са Свете Горе... па ће виђети да бијаше ћорав код очију.

– Али, деда, зар неко може да буде образован, а да не укапира да се из зграде која гори спашава тако што се из ње бежи, на главни или споредни

⁹⁰ Лк 11, 52.

улаз? Или кроз прозор? Спушта низ конопац. Скаче ако треба. Зар треба да чека да му неко са Свете Горе јави: „Твоја кућа гори, изађи са својим укућанима да не изгинете?”

– Не мислиш ваљда да је апостол тек нако реко: *Говорећи да су мудри йолућеше?*

– Па стварно, човек се налази на броду који тоне. И он види да тоне – али чека знак.

– Па добро, можда он сматра да ће и њему, ко апостолу Петру – кад је почео да тоне, Господ пружити руку и рећи: *Маловерни, зашто йосумља?*⁹¹

Да ли ти, сине, знадеш шта је прелест?

– Мислим нешто као обмана, као заблуда или лаж.

– Добро си казо. То је повреда људске природе лажју, обманом, заблудом. Она долази од демона. И зато се за те људе треба молити. Да им Бог досоли њино знање Божанским просвећењем едаби се уврстили у истинске слуге Божје и могли и себе и нама, нашем спасењу.

– Ма, никако ми не иде у главу да једном паметном човеку ситуација личи на потонуће „Титаника”, а он чека „знак”?

– Немој да те то чуди. И Јудејци су, у време оно кад је Господ био међу њима, искали знаке. Зато е у Светом писму и написано: *Поїубићу йремудросї*

⁹¹ Мт 14, 31.

*їремудријеї, и разум разумнијеї одбацићу. Јербо, оно шїо је їред људима мудрос, їред Госїодом је лудос.*⁹²

– Па зашто се образовани људи тако понашају?

– Бога питај, сине. Не каже, чуда ради, апостол: *Чувајше се од онијеї који чине расїре и раздоре на шїеїшу науке коју ви научисте* (а Божанска наука ти је Вера), *и уклонише се од њиї, јербо шаки не служе Госїоду неїо свом шїрбу(х)у, и блаїм речима и блаїо-словима їрелашићују срца безазлених.*⁹³

– Деда, како да разумем мисао једног чачанског професора коју сам прочитао на неком сајту, а која дословно гласи овако „Свештена лица не постоје ван Цркве. За људе ван Цркве они су само манипулатори групе залуђеника која верује да је мртав човек васкрсао, и да после смрти живот тече даље.”⁹⁴

– Вероватно е мислио на наше катакомбе. Они који сад окрећу главу од владике Артемија гледаће како Владикини прогонитељи воде једног по једног на заклање ко бесловесне овце.⁹⁵

⁹² В. 1 Кор глава 1.

⁹³ Рим 16, 17-18.

⁹⁴ В. <http://borbazaveru.info/content/view/8202/1/>

⁹⁵ Заиста, острашћени лажни епископи су по налогу светских моћника и световних власти почели чистку епископа који су се залагали за поштовање вековног богослужбеног поретка, па су тако „качећи каноне

Ондак ће чупати косу с главе што кукавички шућеше. А тај професор би се моро постићети и покрити уветима пред предивном књигом од 790 страна под насловљем: *Светишћељи руских кашакомби* чији је уредник један професор, такође, Чачанин.⁹⁶ Има људи који су вољели да бране владику Артемија, док је он, не слажући се, ћутао пред неканонским одлукама Синода у циљу очувања јединства у Цркви. Кад је прећерала дара меру и владика Артемије није пристао да од њега праве крпу о коју бришу своје жвале и бљувотине – онда су се „владикини бранитељи” разочарали говорећи: *Ми не можемо више да ње бранимо*. Трт, Персо! Ти ме браниш тако што гледаш како ме газе и кажеш: Добро, ударте га још једном, двапут,

мачку о реп” по угледању на безаконика Атанасија Јевтића неканонски прогонили једног по једног без суда и пресуде. Тако је прогон извршен над Константином, Василијем Качавендом, Георгијем, Јованом Нишким, Филаретом због разлога које нико није доказивао. Они који су на списку за одстрел због прећег исповедања вере су се ућутали, постали мањи од макова зрна и полако окренули ћурак наопако и „преумивши” се почели да угађају људима мешто Богу. За нове епископе се бирају послушни, сластољубиви, властољубиви и за стадо Христово нехајни екуменизмом отровани надри-епископи.

⁹⁶ Серафим Роуз * Иван Андрејев, *Светишћељи руских кашакомби*, Романов, Бања Лука, 2012.

ајд и трипут, ал после се мено одморте. Нек и он сиром узме ваздука. После га јопет удрите да би ми могли да се прославимо по часописима и сајтовима „бронећи га”.

– О чему се говори у тој књизи *Светишељи руских катџакомби*?

– У њој се први пут код нас говори о ономе о чему се иначе и у свету мало зна – о Истинитој Православној Катакомбној Цркви Русије. Истинитој – у смислу верности аутентичном еванђелском духу и оданости до мучеништва за Истину Христову. Будући да су е прогони отерали у својеврсне катакомбе, она је по њима и добила име: *Катџакомбна црква*.

„ВЕЧНОСТ МИ ЈЕ КРАТКА ЗА ПЛАКАЊЕ”

– Деда, што ти плачеш?

– Не плачем, сине.

– Како не плачеш кад ти лију сузе?

– Матор сам, сине, па сузе саме точе. Матор чоек ти је ко дјете. Заплаче очас. А пођекад за ниђе ништа.

– Деда, молим те објасни ми, што си тако заплакао?

– Сине мој, толико дивних епископа, монаха, монахиња, свештеника и добријег људи сам упознао и завољо, као најрођеније, за свог живота.

И млого добра и зла ш њима дјелио. А онда е на-
ишло ово невреме, ово зловремје. И однесе иг
поплава лажи и бешчашћа.

– Како их однесе, деда?

– Однесе, сине, нако, ко бујица кад смота и
однесе јагњад или пилад. Нису препознали знаке
времена и нису побегли на време у заклон.

– Деда, каква бујица, какво невреме?... Ништа
те не разумем! Опет плачеш...

– Е, мој драги сине. Да ти знаш какве рајс-
ке душе сам ја упозно по светињама нашијем, по
црквама и манастирима, ш њима дјелијо молит-
ву, кору љеба, уносио бадњаке, славио славе...
Сад тамо, јој мене идобога, ђаво уводи *шййик*, ко
што ти накричик малоприје: падају звона кад
наиђу нечастиви, ломи се грање и убија невине,
пада камење на светиње, онесвешћују се на ли-
тургији бесомучни митроносци, гађају громови
у обешчашћене манастире, кад они почну на Са-
борима, баксем, призивати Светог Духа, на кога
свакодневно хуле, крене олуја са градом, или
поплава...⁹⁷

– Па шта је било с тим твојим пријатељима?

– Изгибоше.

– Како, бре деда, изгибоше? Због чега изги-
боше?

⁹⁷ О тим очигледним знацима види детаљније: Грешни
Милоје, *Сајрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, страна 495 – 508.

– Одоше за слепцима и упадоше ш њима у јаму проклетства.

– Па што су отишли за њима?

– Они су иг убедили да е послушање најважнија, спасоносна врлина. И да е, како веле, само *званична црква* – Црква.

– Па зар није послушање најважније?

– Јесте, благо деди. Послушање доноси благослов Божји. А непослушање карање и казну. Ал је проклетство, уче Свети Оци, ићи за непослушнима. Ти безаконици одрекоше послушнос Предању, Светим Оцима... А ове рајске душе, уз помоћ начитанијег, убедише да треба њима, а јок Предању, да бидну послушни, те се, суновратише за њима у погибао. Господ нас учи да не слушамо слепце. Да се чувамо лажнијег учитеља. Зато народ каже: *Ко е луд не буди му друј*.

Свети људи уче да *ду(х)овника шреба изабрати по својој жељи, и њему се пошчињавати*. Али, ако *духовник учи јереси, бежи од њега коно од ваише!* Јел ће се, веле, *од њи осјећати сирашно злосмрђе*.

Послушање је света ствар, ако слушаш Бога, па и људе ако су ти људи у сагласју с вољом и законом Божјим. Али, пази, сине, и непослушање може бити свето.

– Их, како то?

– Није ли казано: Чувајте се квасца фарисејског, тојес лицемерја? И, чувајте се лажнијег пророка, у одјелу овчјем, а унутра су вуци грабљиви.

СВЕТО НЕПОСЛУШАЊЕ

– Али како може непослушање бити свето?
– Непослушање ђаволу и ђавољим синови-
ма, онима који руше Предање, догмате, каноне...
је света ствар.

– Па, деда, јесу ли они криви, што слушају
старешине?

– Бог им је дао разум да расуђују. Јеванђеље
их учи да не иду за духовним слепцима, да се чу-
вају лажнијег пастира, да буду безазлени ко го-
лубови а мудри ко змије.

– Шта то значи мудри као змије?

– Змија чува главу. Можеш јој реп погазити,
она ако главу сачува опстае. А камо ли душу.

– А објасни ми шта си хтео рећи кад си поме-
нуо „званичну цркву”?

– Виш како ти дође. Ови безаконици и лажни
епископи за себе мисле да су епископи – а нису но
су лажни епископи. Они веле да е Црква – *званична*
црква, а није. Ма јок, бре. Не постоји никака *зва-*
нична црква но само Једна Света Саборна и Апос-
толска Црква од кое су они отпали и преселили
се у поганију екуменизма о чему нас је обавестио
јеретик који се са белом паном закекечио на тро-
ну те лажне *званичне цркве*. Они који ш њим доносе
неканонске одлуке су јеретици, они, а јок ми, су
провалили ону ограду о којој говори тај чачански
професор што га помену.

– Па, је л зато плачеш?
– Јок само зато.
– Зашта још?
– За онима кое је куси преварио шапнувши
им да треба да чувају манастир.

ТОБОЖЊИ ЧУВАРИ МАНАСТИРА

– Па, зар не треба?
– Треба, сине. Али вера е преча. Најпреча. Јер,
кад од манастира оступи благодат, то више није
светиња. То је обична гомила камења.
– Како то?
– Свевишњи не живи у рукотвореним храмо-
вима.⁹⁸ Он живи у срцу оних који су у њему. А Све-
ти Анатојије Оптински каже: *Тешко монасима који
се збої имања, збої манастира пошчине јеретицима.*⁹⁹

⁹⁸ Д Ап 17, 24.

⁹⁹ „Бој се Господа, сине мој! да не изгубиш припремље-
ни венац, да не будеш одбачен од Христа у таму
најкрајњу и муку вечну. Храбро стој у вери и, ако је
неопходно, с радошћу трпи и прогоне и друге не-
воље, јер ће са тобом бити Господ... и свети Мученици
и Исповедници са радошћу ће гледати на твој подвиг.
Али, тешко у те дане монасима који су се везали за
имање и богатство и који због љубави према ком-
фору буду били ради да се потчине јеретицима. Они
ће успављивати своју савест говорећи: ‘Сачуваћемо

- Деда, опет плачеш?
- Мој сине... Ти си млад па ћеш виђети шта ће дочекати они што чине безакоње и зло.
- Шта ће дочекати?
- Оно што им је пророковао владика Николај говорећи да ће им изненада доћи пропас и срамота. Да ће постати нељуди ако се не отрезне, не покају.¹⁰⁰
- Па је л' теби жао оних што чине безакоња, што клече по католичким катедралама, што се моле са јеретичима, што руше иконостасе и

и спасићемо манастир и Господ ће нам опростити'. Несрећни и заслепљени, уопште и не помишљају на то да ће преко јереси и јеретика у манастир ући и демони, и тада они више неће бити свети манастир него – голе зидине, од којих ће заувек одступити благодат." (Подвлачење наше).

- 100 „О човече, о секунде у времену и милиметре у простору! Чиме се гордиш? Речено је о теби у Светом Писму: 'свак ко је охол у срцу гад је пред Господом.' И још: 'Бог се охолом противи.' И ако хоћеш још: 'охолост иде пред пропаст'. Својом охолошћу ти си објавио рат Свемоћном и Вечном. Атом је устао против Безграничног. Секунд се узбунио против бесмртног. Није ли твој пораз и мравима очигледан? Изненада ће ти доћи пропаст и срамота. Зато: поврти се, покај се, отрезни се, освести се, уљуди се. Буди човек. То је више него бити цар. Буди човек. То је сјајније од свих круна и важније од свих столица." (В. Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 53).

православна гробља, што не поштују Светоота-
чако Предање и вековни богослужбени поредак,
што говоре Символ вере са додатком филиокве,
што су се верили са папом, што пале свеће по си-
нагогама, што се ките титулама доктора наука,
а нису ништа озбиљно написали и објавили, што
раде свашта нешто како не треба?...

– Јесте.

Не осуђуј – сами су се осудили

– Па што их жалиш? Они су сами то хтели.
Зар нису?

– Баш зато иг жалим. Знаш шта каже Свети
владика Николај?

– Шта?

– Каже: *Жали иї; не осуђуј. Јер ће се сасушииїи
ко шрава. Један їо један силазиће с їамеїи и с вла-
сїи... Није им даїїо сад, да їо виде. Но кад се уклоне
ко сенке, онда ће виђеїи. И заригаће їорко, јер неће
имаїи нишїа више да їрме осим їроклесїва. Јер им
је надница їоїїуно исїлаћена вође на земљи у виду
оне їролазне силе и власїи.*¹⁰¹

– То јесте застрашујуће, заиста.

¹⁰¹ Исто, стр. 91.

– Неки су, нек им Бог опрости и нек иг спаси, добили разне опомене. Баш сам јутрос добио писмо од једног свештеника, који је у ду(х)у с нама, али, ваљда због коре љеба, није још побегао од њиг. Канда и он чека *знак* ко онај мој пријатељ.

– Шта ти пише?

– Еве ти, прочитај. Није дугачко.

Драги брате у Христу,

Тешка је суза праведног и прогоњеног владике Артемија. Налетех на интернету на текст објављен 2010. (<http://www.novinar.de/wp-content/uploads/2010/03/beleska-saslusanjeepartemija.pdf>) из кога се види ко су били чланови екипе која је учествовала у припреми лажног сведочанства које је било срамна подлога за разбојничку, неканонску одлуку Синода о прогону владике Артемија. У тој Белешци се наводе имена: тзв. епископа Амфилохија, Григорија и Теодосија и свештеника Радивоја Панића, Владана Симића и Мирослава Чолаковића.

За већину њих сам могао очекивати да ће их стићи казна Божја за кривоклетство. Али не могу да прежалим како се тешка рука Божја спустила брзо на предоброг свештеника Радивоја Панића који је послушавши братоубице Амфилохија и Григорија и оцеубицу Теодосија, вероватно сиромас мислио да Богу службу чини, можда чак и несвесно саучествовајући у злочину над Праведником. (www.google.rs/?gws_rd=ssl#q=radivoje+panic+svestenik) Молим се Богу да преживи добри отац Радивоје, кога лично познајем, едаби се преиспитао и показао, и молим се Богу да његову усопшу чељад, предобру супругу, сина и ћерку прими у рајска насеља...

– Деда, мени је много жао оца Радивоја. Али ако је он и погрешео, што је пострадала његова породица?

– Путове Господње и Судове Његове никад не испитуј, благо деди. Јер промисао Божја, нама није докучива. Има једна веома поучна прича *О незнатим судовима Божјим* у књизи Старца Клеопе – *Велики је Бој*. Кад се вратимо, даћу ти ту причу да прочиташ. Па ћеш појмити што је Бог допуштио да се оправданим покаже онај што е украо сребр-ни сасуд, што се крстио пред кафаном а бацо ка-мење на цркву, што е удавио дете, што е запалио кућу сиротанима...

– Ух, чим се вратимо, узећу ту књигу. Ал би волео да ми објасниш шта је промисао Божји?

– Најпростије речено, то је бриговођење. Као што твоји тата и мама воде бригу о кући, о послу, о вама ђеци, о цвећу и коечему, тако и Отац наш небески води рачуна о Свом домостроју. У књизи *Сузе за светш* старца Пајсија има прича о томе како се Бог стара о својој деци.

– Шта каже?

– Каже како се један монах молио Богу да му открије због чега су праведници често сиромаш-ни и неправедно пате док су грешни и неправед-ни богати и задовољни. У том он зачуе глас који му вели: *немој шражити да разумеш оно што твој ум и знање не моју д-обувати, и немој исшивати шажне Божје. Али, ако желиш да што сазнаш, иди у светш*

и посматрај људе, па ћеш сватићи нешто мено од Божјих одлука.

– И шта би после?

– Крене монах у свет, дође до једног извора и уиђе у једно издубљено дрво које бијаше тујнак у близини. И одонуд посматраше људе који пролажаху.

– И?

– И наиђе један богаташ јашући на коњу. Застане да би се напио воде и мено одморијо. И тујнак му, док је сјеђо, испане новчаник у траву.

– И шта би после?

– После извесног времена наиђе пролазник, види новчаник пун златника, узне га и отиде.

– И?

– Наиђе, затим, трећи чоек. Пије воде и сједне да појде оно што имадијаше у чанку и кострутној торбици. Док је он јео, врати се онај богаташ и од њега тражи да му врати новчаник. Овај га увераваше да о томе ништа не зна. Богаташ га почне бесомучно тући и утом га неотично убије. Онда почне да претреса његову одећу, али, наравно, ништа није нашо. И осјети грижу савести...

– И шта се онда десило?

– Монах који је то све посматро, заплаче осјећајући велику жалост због неправедне сиромашкове смрти, па завапи к Богу: *Госйоде, штиа значи вака Твоја воља?!*

Утом се појави анђео Господњи, говорећи:
*Немој да мислиш да се ово није десило по вољи Божјој.
Јер се неке ствари дешавају или зато што Бог шако
доушћа, или да би тиме поучио људе или, пак, ради
наше користи.*

Шта се испоставило?

Чоек, богаташ, који је изгубио новац је најближи комшија оног што је новац нашо.

Овај што је нашо новац је некад поседово веома вредно имање, а богаташ, који бијаше алован на туђе, нагна га да му то имање прода пошто зашто. Осјећајући се беспомоћно, он се мољаше Богу. И Бог му, етоти, накрпи штету.

Сироме који је убијен, некад је и сам почињо убиство. Ал се искрено покајо, молећи се Богу да му опрости и да му допушти да умре истом наком смрћу каку е и сам изазво. Бог допушти да бидне уморен насилном смрћу – као што е и тражио – а затим га вазнесе на небо, дарујући му венац славе због његовог дубоког и искреног покајања.

Онај похлепни богаташ што изгуби златнике и почиње убиство, учињо е два греха: похлепу и тврдичлук. Бог је допуштио да почини убиство како би мого да доживи бол који га е приво покајању. Убиство е постало разлог да напушти свет и да се замонаши.

Ето, из ове приче виђесмо да ми не можемо испитивати Божје одлуке. Зато увек благодари

Богу, благо деди. *Ни у злу се не йокуди, ни у добру не йонеси.* А Псалмопојац каже: *Праведан си, Госйоде, и йрави су судови йвои.*¹⁰²

Тако и овај случај са овим оцем Радивојом. Бог зна што је то морало да се збуде. Замисли да су свештеникова супруга и деца сад у рају. Тугујући због привременог растанка ш њима, тај добри свештеник ће сигурно преостали део живота уподобити анђеоском. А ако се огрешео о Праведника, верујем да ће се покајати и тако спасти своју душу. То само Свемилостиви Бог зна, нама те тајне нису докучиве.

ПРОГОН ПРАВЕДНИКА

– Деда, одавно намеравам да те питам зашто ти и твоји пријатељи кажете да су владика Артемије и његово монаштво у егзилу?

– Егзил је присилно прогонство или изгнанство некога из родне заједнице, из села, града, државе или слично. У овом случају, на основу клевета и лажи, братоубице на челу са Иринејима, Атанасијом, Амфилокијом, бискупом Григоријом, оцубицом Тодосијом, и још неким бездушницима извршили су прогон владике Артемија из Епаркије.

¹⁰² Пс 137.

*Суза љаведника
(Грaчаница 2010)*

*Насиље наг монашићвом
(Дубоки Пошок)*

Сила Боја не моли

Значи, супротно Уставу Србске православне цркве, канонима, људском разуму, чисти, поштењу, истини, достојанству... склонили су, разбојнички, са епископског трона владику Артемија. Оћерали су га из Епаркије. Несрећни Атанасије и Тодосије су му развалили фиоке и келије, отели лимузину. Ко да они, чистунци, иду пешке или јашу на магарцу. Само оно Атанасијево побјешњело дерле, што е дошло на његово место, има возни парк ко да е Рокфелеров син а јок гологузија из Вареша, која се наела народне замуке, па повантрзала. Није цаба реко мудри Соломон како

се земља љодаћреса кад се безумник најде љеба и кад слућа љосћане цар.

Елем, потље ти Синод забрани, владики Артемију, да служи Летурђију, па ондак да јавно говори, па чак и да бидне ду(х)овни родитељ својој ду(х)овној ћеци... Па га ондак рашчинише и проћераше уз помоћ окупаторске оружане силе и шиптарске полиције. Све то чињаше једном, како подло, по латинском рецопису, рекоше лажни Патријар и братоубица Атанасије Јевтић: *Добром, чесѿиѿом, радном, вредном, ѿошѿеном* владики Артемију.¹⁰³ Љигави препредењаци. Вамо пред народом Патријар: циле миле – *Арѿемије је добар, Арѿемије је чесѿиѿиѿ* – а иза леђа му преду конопац.

– А зашто, бре, деда?

– Зато што је тај богољуб и верни ду(х)овни син Светог Јустина, владика Артемије, као свети Марко Ефески у време оно, стао чврсто на браник вере светоотачке. Тај свети чоек је био препрека Синоду у његовом злочину потапања наше Свете Цркве у смрдљивим *баруѿиѿинама, ѿуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом екуменизам* – како е говорио Иринеј Буловић пре но што је обездушио.¹⁰⁴ Они, у Синоду, су читавих десет година чекали на ову срамну братоубилачку, разбојничку одлуку, према тврдњи и сведо-

¹⁰³ Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 26.

¹⁰⁴ Исто, стр. 95.

чењу другог бездушника Амфилокија Радовића из 2010. године, да би се остварило оно што е петнес година раније (1996) обећао онај што га народ зове (Зл)иринеј говорећи: *Сломићу ја кичму Аршемију!*¹⁰⁵

– Па како су могли да га протерају?

– Лако. Имали су подршку, тј. налог окупаторске силе. Поменуо сам главнокомандујућег окупаторских снага на Косову адмирала Фиццералда и амбасадорку Америке. Имали су подршку шиптарске полиције јер су дували у исту тикву. А тадашњем министру србске полиције су доделили орден Светог Саве па им је полиција држала залеђину.

– Да ли је то могуће?

– На интернету мож да се види како су они обезбедили да оружници окупатора и шиптарске полиције отму Грачаницу од домаћина, како су, затим, износили монахе и монахиње из манастира у Дубоком Потоку, како их оружаном силом прогоне са Косова, и како потом, нажалост, то дело наставља србска полиција гонећи их до Крагуевца и даље.

– Шта је после било?

¹⁰⁵

В. детаљно описане ове догађаје, са наведеним изворима: Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, посебно стр. 186-189.

РАЗБОЈНИЦИ, ЗЛИКОВЦИ И КУКАВИЦЕ

– Рекао си да су владике Атанасије и Амфилохије постављени за администраторе антиканонски и разбојнички. Како можеш и смеш тако да кажеш?

– Зато што по члановима 111 и 112 Устава СПЦ администратора је могуће поставити само ако је епаркија упражњена – што вође није био случај, а Сабор може епископа са управе уклонити само у два случаја. Прво, по канонској осуди, а друго, по доказаној немоћи – што вође, још, није био случај. И сумашедши знаду да су администратори у Епаркији рашко-призренској постављани противуставно, дакле, самовољно, разбојнички, а јок по закону, и јок по правди Бога истинскога, него по неком ђавољем надахнућу папољубивих вероодступника.¹⁰⁶

¹⁰⁶

Гажење Устава и Канона СПЦ је уобичајена пракса многих епископа, а посебно Синода. Тако је, на пример, Синод погазио чл. 5 Устава СПЦ и својим одлукама бр. 1511/зап. 1148 од 8. децембра 2009. и бр. 290/зап. 289 од 23. марта 2010. године (у потаји), угрозио вековни начин опстанка србских манастира. На основу таквих незаконитих одлука Синода, Епархија жичка је већ 21. јула 2010. својим актом бр. 426-Е-1 поднела пријаву надлежном министарству, после чега је Манастир Вазнесење у Овчару избрисан из Регистра цркава и верских заједница. **Злочин**

И пошто је зликовцима око било зло што народ бежи од њиг, а иде код овог Праведника, они су ондак доњели будаласте одлуке да епископ не може да служи Литургију, да не може да бидне духовни отац својојђеци, онима што иг је духовно породило и одгаијо. Онда су наложили да напусти Шишатовац. И тако га протераше у наручје Господњи и у загрљај народа светосавског.

– Деда, зашто су владика Атанасије и митрополит Амфилохије, прихватили да буду незаконити администратори?

– Зато, сине, што су се, пре тога, уватили у ђавоље, безбожничко коло. Има једна народна измудрица која каже: *Дадне баба банку да се уваџи у коло, дала би џри да се изваџи*. Ал не вреди, свирачи настављају да свирају.

– Е јесте то, о баби и њеној банци, нам је једном испричала и објаснила бака.

невиђених размера! „У Српској православној цркви правна су лица: Патријаршија, епархије, црквене општине, манастири, задужбине, самосталне установе или такви фондови и према црквеној намени, поједини храмови. Ова правна лица способна су да по прописима закона стичу и држе како покретна тако и непокретна добра, и врше сва права и обавезе које им као таквима припадају” (*Устав СПЦ*, друго издање Светог архијерејског синода, Београд, 1957, чл. 5). Синод је то погазио! Како то, тако и све друго.

– Елем, тако и ово. Та два зликовца су некад били школски другови са владиком Артемијом и са протојерејом ставрофором Савом Арсенићем. Тај благочастиви отац Сава је оставио дивно сведочанство о својим бившим школским друговима Зорану и Ристу, како су се пре монашења звали Атанасије и Амфилокије, говорећи да је *боље да се нису ни родили*. И још каже: *Срам иї било! Осудиће њиї цело срїсїтво! Проћи ће њино!... Срамоша! Срамоша! И јойеш само срамоша!... Пуче сведочансїтво на два дела: на ревносно и издајничко. Жалосна нам мајка свима, а ѿоїшово издајницима!*¹⁰⁷

– Па, деда, зар су они, поред тога што су безаконици, још и издајници?

– Чак и кукавице. И то оне сиње кукавице! Кукавиченде. Причали смо о баки Косари Гавриловић. Она е у свом предавању у Вашингтону рекла да се: *Амфилокије и Ашанасије нису само ѿнјели ко кукавице – неїо су и ѿосїали кукавице.*¹⁰⁸

¹⁰⁷ В: Беседа о. Саве Арсенића о вл. Артемију 1–3: www.youtube.com/watch?v=eFf-q4YVJ-w

¹⁰⁸ „Лично знам за двојицу владика које је Стејт Департамент натерао да се потчине уценивши их оптужбом за ратне злочине, тврдећи да америчка влада има необориве доказе за то и да се у било ком тренутку могу наћи у Хагу и бити оптужени као ратни злочинци. Али америчка влада сматрала је кориснијим за Америку, или је то Стејт Департамент сматрао, да они задрже своје положаје и сарађују са Америком.

Они су се уплашили и реаговали као кукавице. Остали су на својим положајима и почели да испуњавају налоге Америке. Амфилохије и Атанасије нису се само понели као кукавице – они су то и постали. А када су постали кукавице, њих двојица од тројице најстаменијих и највећих бранилаца Православља, православне истине и српског православног народа, постали су и главни заговорници Западне Европе, Америке, њихових вредности, њихових потреба и њихових планова за Нови светски поредак. И, још горе, не само што су сагрешили, већ су сачинили и потпуно нов концепт Цркве, њених догми, целе наше вере, не би ли свој грех оправдали” (Подвлачење наше). В. Косара Гавриловић: *Предавање у Вашингтону* <http://www.pravoslavljedanas.info/Seobe.htm>; *Српске новине*, март-април, 2010, стр. 8.

Косара Гавриловић и Милоје
Стевановић

За ово сведочење истине бака Косара је добила „ударје” од тзв. администратора Атанасија Јевтића у облику кажипрста и силеџијске дреке:

– *За два сатша да се
љубиш одавде!*

– *Владико, не иірајтше
се Боіа! Ви нисіше Боі!*

Рекавши то избеж-
умљеном Атанасију, ба-

ка Косара е узела своју торбицу и између окупаторских војника и тенкова ишетала из манастира Грачанице. Она е била први прогнаник са Косова и Мето(х)ије у они дан кад је Атанасије поче да прави мрзост опустошења у Грачаници и да ко побјешњо разваљуе виоке и келије владике Артемија. Потље шес месеци проћи ће то зло да бидне још горе – доћи ће мешто њега Амфилокије да довери урнисање косовског монаштва. Па ће, ондак, о себе начинити филм коно о великом борцу за Косово, у коме се владика Артемије не помиње ко да се не ваља, ијако е он у тој Епаркији прово 33 године, ће је замонашијо преко 200 црноризаца, изградио и обновио многе светиње. Али, не знају ђавоимани за ону: *Ко се вали, сам се квари.*

СВАКА ТИЦА СВОМЕ ЈАТУ ЛЕТИ

– Па где им је крај?

– Ће им је крај? Крај су досегли. Тучили су у данце: искључили су из Цркве светог Божјег чоека – владику Артемија. Туви, благо деди, шта ћу ти касти: ти ћеш дочекати да народ овог страдалника и борца за светоотацје уврсти тамо ће ће га Господ смештити: крај Светог Саве, светитеља Николаја, Јустина и других Божјих угодника. Ишћерали су из Цркве онога који ће Србску православну светосавску цркву сачувати. Поновили су грешку Синан паше кои је заповиђо да се мошти Светог Саве спале боећи се да реке Србаља кое су притицале моштима не подигну буну. Кад оно оћеш: са спаљивањем моштију светитељевих, паша не само да није угасио свес о Светом Сави у народу, него ју е још више укоренио. Тако и ови ду(х)овно обневићели првосвештеници не знадијагу да сваки корак безакоња које чињагу према праведном и светом владики Артемију само још више укорењаваше поверење и уверење народа да е он непоколебљиви путник на светосавској тесној стази.

– А шта ће народ урадити са овим другима?

– И они ће ући у памћење народно и у историју. Онамо поред Јуде из Искароти, крај Каина... У национални музеј старина. На отпад. На сметљиште историје. Један вероломац кои је у

своје време докториро на Светом Марку Ефеском је реко, и чак записа истину о њему. Каже: *Бої је преко њеїа сїасио чистїошїу наше вере и шако се избеїло робовање Латїнїма*.¹⁰⁹

– Па зар није за похвалу то што је рекао?

– Било би да није реко па пореко. Оно што е ко кандидат за вајног доктора написао и одбранио (!) – кад је посто „ДР“, епископ, декан... све је то попљуво. Јој мене, да е жив Нушић, кака би то тек комендија била. Имо би да цркнеш од-смија. Тако ти је он потље склопио савез ж ђаволом и почео да користи ђавоља срества.

– Како мислиш ђавоља срества?

¹⁰⁹ „Већина зна о њему (Ефесцу) само тек толико да он једини није потписао Унију на заједничком источно-западном Сабору у Ферари и Фиренци 1438-1439. године, да је **тима Бог преко њега спасио чистоту апостолске православне вере наше – што је, уосталом, сушта истина – и да је благодарећи њему Православна Црква избегла ропство под неправославним Латинима.**” И још, гласно и јасно, додаје да лик светог Марка није у довољној мери осветљен, **јер га је Запад „заклонио сенком дубоког мрака своје мржње”,** док је на Истоку остао „обавијен побожном нејасноћом”. (В. Јеромонах Иринеј Буловић, „Теологија дијалога о Светом Марку Ефеском” /посебан отисак из „Теолошких погледа”– год. VIII, бр. 1/, Београд, 1975, стр. 1 – 2/. Подвлачење наше).

– Нако лако. Расуђуј благо деди: Сигурно анђеол или пастир добри не би изговорио речи: *Сломићу ја кичму Артемију*. То може само ђавоља управа да смисли, а бесомучник да изврши...

БОЖЈА ПРОМИСАО

– Али, деда, молим те, како су они свог сабрата, владика Артемија, могли тако да прогоне? Зар се не боје Бога?

– У ствари, све то се није могло догодити без промисли Божје, без воље Божје.

– Како мислиш да је то била Божија воља?

– Ови вероломци што су здомчали влас у нашој Цркви заглибили су у безакоње и издају. И то до гуще. На чело наше Цркве дошли су веродступници, лажни пастири чији задатак је да распуде стадо Христово, да уруше темеље Светосавске Цркве и да народ лукаво преведу у унију са јеретицима, у латинско ропство, што им недо Бог. Зато сам начисто убеђен да е владика Артемије изабраник Божји и да е његов прогон велика Милост Божја. То је зауставило изградњу оног католичког ругла у Нишу због кога је потурени Патријар дуго истовремено био и владика нишки.

– Каког ругла?

– Шћели су да направе огроман храм у облику католичког крста. Тиме би се наругали

Ђеле-кули и чегарским страдалницима. Али и Светом Сави и свим нашим светитељима и прецима.

– И?

– То је зауставило долазак архијеретика папе у Ниш на прославу 1.700. годишњице Миланског едикта. То је зауставило многе процесе о којима се офиро Патријар – издајник и његови тутори по Загребу, Бечу и коеђе.

Али оно што е највећа вреднос овог Божјег плана јесте ...

БУЂЕЊЕ НАРОДА

– Е баш ме то интересује. Шта је највећа вредност?

– Буђење народа! То њино безакоње је пробудило благочастиви србски народ. А народ је вазда био чувар вере. Они су покушали да уплаше и ућуткају народ, заборављајући да е народ најопаснији кад ушути.

– Како су покушали да уплаше народ?

– Неке људе који су указали гостопримље владики Артемију и његовој ду(х)овној ђеци кажњавали су, многи епископи су издали претеће акте који су објављивани и качени по огласним таблама цркава, да се присталице владики Артемија не примају у светиње, да им се не врше требе

и коешта. Друге су са полицијом ћерали и апси-
ли... Кад се народ сабро на прву Летурђију, под
шатором, у Лозници код Чачка, три полициске
патроле су биљежиле све регистарске броеве ли-
музина. Мишљагу да ће тако поплашити Србље.

– Па јесу ли их уплашили?

– Јесу, мено с'утра. Потље петнестак дана на
Летурђији под чадором бијаше 800 душа, а кроз
неколико месеци никла е црква брвнара посвеће-
на Светом Николи Мирликијском и на њеном
освештању се сабрало преко 1.260 „уплашениг”
Србаља светосавског ду(х)а. Они су, поробљени
ђавољом управом, обезумили, касти, сметнули с
ума да су гоњења од памтивјека доносила славу
гоњених, на једној, и пропас гонитеља, на другој
страни.

Народ ти је, сине, тврд орај. Он чува веру. Тек
ондак, кад Србљима удариш по вери – виђећеш
колика е вера Србинова. Он не иде фарисејски на
раскрснице да га виде људи. Јок. Он веру чува у
грудима, у прекади, у слави, у гробовима преда-
ка... Виђо си колко е народа било патријару Павлу
на сарани. Свако ко има мено соли у глави, мого е
тујнак да научи лекцију. Ко гој се с народом судио
парницу је сагубијо. И ови изроди ће изгубити
парницу. Жив био па виђо, благо деди. И још ће
вадити очи између себе.

КО С ЋАВОЛОМ ТИКВЕ САДИ О ГЛАВУ МУ СЕ ЛУПАЈУ

– Што ће вадити очи?

– То ти је лјепо и згодно објаснио старац Пајсије. Он каже да они који не верују у Бога или су маловерни, а при том верују у себе, доносе свету величко зло, али никад до краја не остваре свое демонске науме. Зли људи, каже, могу да се удруже, ал се ускоро растурају, јербо ђаво кои иг је удружио у себи нема љубави, нити им дае мира да би могли бити зајно. И тујнак, у том грму, лежи зец: зло се распадне прије но што успи да направи још веће и погубељније зло.¹¹⁰

И еве ти погледни: видиш како реже један на другог, ко гладни керови кад бациш коску међ њиг. И међу њиг је ђаво, преко папе, бацио кошчину на којој нема мяса ни за шупаљ зуб.

Ти безумници прогоне правоверне, забрањују им да улазе у храмове које су наши очеви подигли, прете им, тужакају световним властима, а у те светиње уводе јеретике, поданике *свештої* им *оца* (тамо њима) и ш њима се зајно моле. То није

¹¹⁰ Савремени грчки старци I, ⁴Сузе за *свеш*, Православна мисионарска школа при храму Светог Александра Невског, Београд, 2005, стр. 220.

молитва но ругање. Има једна књига која детаљно описива то безумље.¹¹¹

– Деда, увек си ми говорио да одмерим речи, да не будем груб, а ти кажеш за поједине епископе да су безумници.

– Тачно е то, сине, да речи треба одмерити. Три пут мери а јанпут с'еци. Наш блаженопочивши патријар Павле нас је с'етово *да нам речи бидну благе а разлози јаки*. Али при том не треба бити лицемер, него касти гласно и јасно *йоуу – йоу, а добу – доб*. Не рече ли Крститељ Ироду: *Не можеш ти имати жену браћа своја*? Не изобличи ли аркиђакон Стеван првосвештенике, називајући их *швердовраћим, издајницима и убицама*? Не осуди ли апостол Павле лажног пророка говорећи: *Сине ђавољи, нейријатељу правде*? Не рече ли Господ: *Породи асидини, сошоно, неверни, џокварени, будале слеје, лукави*? Не испреврта ли Господ астале безаконцима који храм претворише у *јећину разбојничку*? У стварима вере – нема компромиса! Јербо, пријатељство, *шуле миле* с непријатељима Божјим води у богоиздају. Истину и лаж не мош да помјешаш. Ил је истина ил је лаж. Кад у мед туриш отров, шта си добио?

– Отров.

¹¹¹ Група аутора, *Чувари вере предачке*, Ревнитељ, Ниш, 2014.

– Тачно тако. Чик да га лизнеш. Бог је Истина, а ђаво е лаж и отац лажи. Ти несрећници кои опште с јеретицима, а носе панагије и митре православнијег епископа су обични лицемери и лажови.

У ЛАЖИ СУ КРАТКЕ НОГЕ

– Како, бре, лажови?

– Нако лако. Лажу и кад се Богу моле. Лажу да су наши епископи. Они нам нису ништа.

– Како?

– Ево како. Свети Василије Велики вели: *Ако неки уображавају да исповедају здраву веру, но при-
шом оишше са неїправославнима, ако и после савеша
не пресїтану шакo поспуїаши, ондак шреба и њиї саме
не само сматраши за одлучене, неїo иї ни браћом не
називаши.*¹¹²

Знаш ли ти, сине мој, да тијем бакабундама светосавски народ шес година узастопце шиље посланице са онијег молитвенијег црквено-на-
роднијег сабора с планине Јелице, из Лознице, којима иг куми и моли и, што вико Свети Васи-
лије, опомиње? А они? Нијабера! На једно уво

¹¹² Јустин Ћелијски, Догматика, 3 том, Црква на свом Богочовечанском путу; <http://www.veronauka.org/biblioteka/Bibview.asp?ID=777>

чули, на друго пропустили. Мешто ко људи да кажу, волики народ пишти, моли, дај да видимо шта ишту – они пљују по народу. Те ваки су, те наки су, те они су парасинагога, они су пробис-вјети и коекаке будалаштине народу пришивају.

Готово осам векова римски папа је тежио да нас погази, да нас пороби, разумеш ти мене. Потоци србске крви су се проливали ш његовим злословом. И, најпотље, виђасмо да крвник скле-па они споразум, с нашијем душманима, којим се зарекоше да ће да нас тотално униште. А наши безумници трче за њим ко овнови за крушцом соли.

– Их, бре, деда...

– Мож да бидне да е и ова рјеч појака, не бра-ним. Ал да знадеш да е њу употребљаво и Свети владика Николај у једном писму министру про-свете, Стошовићу, у време Конкордата.

– Их, зар Свети Владика рекао људима „ов-нови”?

– Дословце вако, еве ти вође сам најтањи: *Зар ши, каже, слушаш шџа блеје незналице?... Тако, вели, не џоворе разумни људи, шако блеје бесловесни овнови.*¹¹³

Доправде, он је то реко за неке носиоце световне власти. Али ондак су епископи били

¹¹³ О, проклетe српске прстенлије и ћуприлићи, Лио, Горњи Милановац, 2014, стр. 55.

епископи, разумеш ти мене. Били су часни, морални људи, чувари вере, а јок издајници ко ови наши лажни првосвештеници, што баш ко овнови трче за папом.

– Никако не могу да схватим да епископ може бити издајник вере.

– Сине мој, јереси никад нису долазиле од обичнијег људи, коно што ти рекок малоприје. Него од патријара, епископа... Од тијег вукова у јагњећој кожи. Од тије лажнијег учитеља.

Ми нисмо од тијег издајника наследили нашу веру, него од нашијег ђедова. И ми ту веру не дамо ни њима ни папи. Јок. Отели су нам цркве и манастире које саградише оци наши. Нек им је просто. Сазнаће једног дана, а можда и прије, да е *ошетио ѝроклеио*. Ми од њиг ништа не тражимо. Али ми нећемо за њима. И квит. Еве им га на!

ТЕЖЕ ЈЕ БИТИ ЧОЕК НО ЕПИСКОП

– Невероватно. Па какви су то људи, деда?

– Никаки. И да знадеш, благо деди, много е теже бити чоек, но епископ. Неки наши епископи су се својим понашањем одљудили. Кам лепе среће њине да се поврате. Да бидну људи, па и по цену да не бидну епископи. Јок, побјешњело то, осилило се то, преело се то. Па узвионуло, умислило да може шта гој му се ћефне.

Сметнуло то да су Срби у 17. веку једног таког издајника, неког епископа Гаврила Мијакића, по повратку из Рима, жива зазидали у манастиру Марчи код Загреба због невере учињене православној Цркви.¹¹⁴ Сличну судбину је доживљо и Мардарије Коренћанин (владика 1625–1659) у Црној Гори.¹¹⁵

– Али, они су, ипак, постигли тај циљ јер су успели да протерају владика Артемија, да му, значи, „сломе кичму”.

– Ма јок, бре. Ни гуди ни гудало вади. Јербо, ти ћеш, сине мој, дочекати и виђети да то бијаше њина *Пирова побед*а. Победа која е почетак њине пропасти. Својим бездушјем они ће навући проклетство на себе. И већ су. Може ли чоека да снађе већа несрећа но да провери, да прода душу ђаволу? Да се упише у одроде, у изроде, у вероломце

¹¹⁴ Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ревни-тељ, Ниш, 2012, стр. 83.

¹¹⁵ Проповедајући у Лесковцу, 29. новембра 1937, Свети Владика Николај је, између осталог, рекао: „Ми нигде нисмо видели да је неки папа радио нешто за нашу државу, а видели смо га увек на страни наших непријатеља. /.../ Кад је била у питању Црква и њена независност, наш народ се борио, чак и против њених владика. Кад је један владика у Црној Гори признао био папу за поглавара, одмах га је народ засуо камењем”. (в. <http://borbazaveru.info/content/view/9472/85/>)

и оступнике? У издајнике? У *йоїанију*? – што вико Кљако из Матавуљевог *Пилийенге*.

Они су имали подршку окупатора, Шиптара, па нажалост и наше ондашње власти не презајући ни од употребе силе, о чему, такође, сведочи једна књига.¹¹⁶ Ђоркани. Тако обневиђели и избеzumљени сметнули су с ума да се насиљем не учвршћуе него разара Црква. А истински победници су свагда имали најубоитије оружје: Истину и правду. То ти је светосавско оружје кое позива на узбуну, на буднос. Да нас не преваре лажне, ду(х)овно унакажене, ћораве вође.

Гонитељи су користили силу власти, медијску машињерију преко кое су пунили увета народу с најцрњим клеветама и лажима, а прогнани су се користили најјачим оружјом – Истином. И добро утуви, сине: онај ко истину за оружје има добија рат, без обзира на привремено изгубљене битке. Јербо, Истина се не даде саранити. Јок. И ако е закопају, она још сјајнија васкрсне.

– Па, како су они ширили те лажи о владики Артемију?

– Нако лако. У њиг ти је нож и погача. Уз њиг била влас, полиција, новине, телевизија. Могу да брсте поваздан, а вамо, јопет, друга страна не мож

¹¹⁶ Грешни Милоје, *Саїрешења у СПЦ*, Ниш, 2014.

ни да привири. Ни да писне. Ни да каже: *Црне су ши очи у љави*. Реко би се не ваља.

– Па, како, зар новинари лажу?

– Не мора да значи. Они пишу лажи кое лажни пастири изговоре. Они су *робови који се боре за љоли живош* – што вико покојни Тијанић директор РТС у свом интервјуу-тестаменту НИН-у.¹¹⁷

– Како бре, деда?

– Нако лако. Еве ти једног примера. Кад је мишло да ће преварити народ, наш лажни Патријар је на Сретење 2010. реко: *Аршемије је добар, Аршемије је честииш чоек*.¹¹⁸ То је једина истина коју смо чули из његовијег уста од кад су му турили белу пану. Све новине, сјутрадан, то објаве. Кад је потље виђо да народ иде за владиком Артемијом, он каже: *Морали смо да ја смјенимо, јербо није знао да уйравља Ејаркијом*.¹¹⁹ Новине сад објаве ту његову лаж. Ал надари га ђаво да те исте године он благослови књигу *Извештаји с расиешој Косова*. У тој књизи су Амфилокије, Атанасије и

¹¹⁷ http://www.nin.co.rs/pages/article.php?id=82542&add_comment=1 & Александар Тијанић (1949-2013), НИН, октобар, 2013, Интервју-тестамент: *Не бих волео да ме српско новинарство уошшје љамши*.

¹¹⁸ <https://www.youtube.com/watch?v=1iYOSdowDmM> Грешни Милоје Екуменистичка фарса (1)

¹¹⁹ Грешни Милоје Сајрешења у СПЦ, Ниш, 2014, стр. 389-405.

још неки чланови Уређивачког одбора преписали извештаје покојног патријара Павла из времена кад је био епископ косовски из коиг се види да на Косову није било монаштва сем неколке старице и ће патријар Павле окива у звезде оца Артемија и његов манастир Црну Реку одаклен су се ројила монашка јата и напунила опушћеле манастире.¹²⁰

Саденак кад читаш о Косову није се не помиње владика Артемије, реко би се не ваља. Ко да није постојо. Али ђабе крију истину ко гуја нокте. Смјенили су ректора Карловачке богословије зато што е реко да нико у православном свету није учињо оно што учиње Артемије који замо-наши преко 200 калуђера и калуђерица.¹²¹ Ал не вреди. Бог зна! И народ зна. Јербо, не мош ти да сакријеш град што на гори стои. Јок, брате.

– Па добро, деда, значи новине пишу и лажи ако их изговара патријарх или владика?

– Један мој пријатељ, који је знао да су лажно оптужили Владиду, почне да скупља све те њине лажи и бљувотине и да иг сортира у васцикле. Каже да му е најдебља васцикла неког Велибора Џомића. Тај, вели, није лаго на цолове но на ватове.

– А шта је тај Велибор Џомић?

¹²⁰ Исто, стр. 405-435.

¹²¹ Грешни Милоје, *Не дај душу, роде*, Ниш, 2013, стр. 303.

– Баш на то питање овај мој пријатељ каже: *Нишџа. Дујло нишџа, каже. Он џи је рођен у Краљеву, а џовори маџерњи ка Мило. Вамо се џриказуе ко неки вајни србски џој, а носи џрчку камилавку. Буса се како зна каноне, а вамо иј, ко оне двије сиње кукавице – окачијо мачку о реј.*

Још ако ти речем да е докториро код кума у Крагуевцу, биће ти све јасно. А у комесији му били они јунаци из фере.

– Мислиш афере? Оне „индекс“ афере?

– Ја, ја. Знам да е нека срамота...

– Деко, да ниси мало личан кад тако говориш о једном свештенику који је и доктор наука?

– Мож да бидне, благо мене. Ал ја ти више волим бити личан но безличан. Да знаш сине, нема већиг гадова од безличнијег људи. То су ти они што говоре *добар дан, чаршијо, на све четџи стране*. Они што ће иг избљувати Господ. Они што говоре *окрујло џа на џоше*, а веле да е то џин ниво да говоре *начално*. А, у ствари, то су ти љигавци и кукавиченде кое не смију да кажу истину у брк. Но тучу нако ко киша око Крагуевца. Него, ако сумљаш да сам ја, не дај Боже, шћео да оптужим тог Велибора или да му нешто наудим, моментално џу, из овијег стопа, да ти турим црно на бјело, ан стигнемо куђи.

– Шта?

– Имају читаве народне песме о том доктор Џомиђу. И то, нако, по гусларски, све у

десетерцу.¹²² И многи написи. Имо би да читаш до иза поноћи, онамо до трећиг пјеваца.

А могу да ти покажем и једну књигу у којој о том Џомићу стоји сведочанство нашег познатог писца Добрице Ћосића у коме он вели да е *Велибор Џомић човек ниска морала а величачке преиензије*.¹²³

Овај мој пријатељ сто јада зна. Вели, да то није свештеника ни виђело. Скрозиро га дибидуз. Горе но скенер. Каже да е то фарисеј који Цркву гледа ко на краву музару. И да ће, каже, он напуштити Амфилокијеву бушу чим здомча виме неке сименталке.

ЛАТИНИ СУ СТАРЕ ВАРАЛИЦЕ

– Деда, они кажу да је помирење са католицима у нашем интересу.

– Они могу да тртљају што гођ им драго. Али ми знамо, од вајкада, да су *Латини старе варалице*. Нама није, ко нашим ћоравим првосвештеницима, сврака попила мозак. Ми знамо и своју историју и своју традицију. Те њине новотарије и екуменизам су, што би реко свети Владика Николај,

¹²² <http://borbazaveru.info/content/view/5354/33/>;

¹²³ Грешни Милоје, *Саирешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 521.

угарак који може да нам запали кућу, ако нас обузме дремеж.

– Један вероучитељ каже да *не може шукасти с ројашим*. Може ли један против свих, мањина против већине?

– Сине мој, ко се у Господа узда, он у високом заклону стои. На чијој страни је Господ, онога е победа.

Не победи ли Давид Голијата?

НЕ ИДИМО ЗА ВЕЋИНОМ

– Па јесте, победио га је.

– Знаш како каже Свети владика Николај: *Не идимо за већином, Бој је с онима који су у љаву, а не с онима који су у већини*. За већином, а јок за истином, иду или незнавени или љигаве шићарције.

Прогнани, сине мој, то утуви, за савезника имају Бога. А прогонитељи ђавола који може поради кроз папу и злато папино... Али није злато све што сија, благо деди. Знаш како иг учи брат по светом им оцу: *Не можете ви Срби у Европи са ћирилицом и Светим Савом*. И наши му слепци поверовали. Заборавили су да е и Савин брат Стефан заслепљен пружио руку да прими златнике и круну из Ватикана, али га Свети Сава у Жичи овенча православном круном и показа и њему и роду србском источник воде живе. И научи га

како се говори *Символ вере*. Јок напо како то чини Атанасијево недоношче, братоубица, бискуп, што иђаше папи на поклоњење, што нас срамоти клећећи по католичким катедралама.¹²⁴

НЕКА СЕ ВРАТЕ СА ПУТА ЗЛОГА

– Деда, ако је тачно то што ти тврдиш да ће победити прогнани, шта ће бити са прогонитељима?

– Бог им је дао слободну вољу. Могу да се покају пред Господом Богом, пред Светим Савом и пред Црквом православном и светосавском. Пред народом својим православним и светосавским. *Да се врати са њих злоба и њихове њихове своје дела своја* – што вика пророк Јеремија.¹²⁵ Јер, докле гој има покајања, има и спасења. А могу да наставе да незаконују, да говоре да су мудри и да лудују. Како им драго. Ако се, дакле, не покају, него продуже безумно и јаросно гонити ћецу Божју, уништавати богословију и сијати кукољ по њиви Светог Саве, спуштиће се на њиг тешка рука Божја... И народна. Јеси л чуо ону:

¹²⁴ В. <http://borbazaveru.info/content/view/7682/1/>: Бискуп тврдошки Гргур чита јеретички символ вере (видео)

¹²⁵ Јер 18, 11.

*Цвељај аїо сиротињу рају
Проклеће тїе сиротиња раја
Сузе ћетїе њене уїушити
Еда Боїа и Божије їравде?*

БОЖЈИ БЛАГОСЛОВ

– Нисам чуо за ту песму. Баш је моћна. И поучна. А шта ће бити ако прогонитељи владике Артемија и његових сапутника изаберу оно друго?

– Не би били ни први ни потоњи издајници Бога и Рода. Цркве које су саградили оци наши, а они их окупирали и у њима спроводе безакоње, дворци које су подигли, оним ватиканским парам о којима је говорио Сава Јањић, ће опушћети. Народ ће им окренути леђа. Тај час иде, и већ је насто. Зато ће, ко што рече пророк, *колибе їраведничке їроцветаши*.¹²⁶ У једној књизи је показано речју и фотографијом како у недељни дан у Саборној цркви у сред великог града, Новог Сада, служи шест владика – екумениста на челу са Фотијем и Буловићем уз мноштво свештеника, а народа *ниће ни од корова*. Ко да се не ваља. А у пуштињама ће су никле катакомбне светиње, од

¹²⁶ Приче 14, 11: Дом безбожнички раскопаће се, а колиба праведних цветаће.

Косова до Америке и Урала, народа ко на гори листа. Ко морског песка.¹²⁷ То не би могло да се збуде без Божјег благослова. То ти јемчим главом. Еве, вођенак сам најтањи. Јел ће да се збуде ко што вели Псалмопојац: *Праведник ће процветати ко ђалма, и ко кедар на Ливану ће се умложити.*¹²⁸

– То је заиста чудо.

– Бог чини чуда преко људи. То су ти грки плодови зликоваца. Прогонећи праведнике, милошћу Божјом широм Србије, а и ван ње у Републици Србској, у Аустрији, у Америци, у Канади, у Грчкој, Лондону, Франкфурту, Русији... и коеђе ничу колибе праведничке, ничу манастири и испоснице Епаркије рашко-призренске у егзилу. То више, у ствари, није Епаркија у егзилу. То је, ако оћеш да ти право речем, права Србска светосавска православна црква. Она која званично слови као Србска православна црква је претворена у лажну цркву. У *јећину разбојничку* – што рече Господ. За кратко време, народ светосавски и православни је подига скоро четрес светиња око којих се сабира стадо Христово. А те духовне кошнице се сваким даном пуне новим христољубивим душама. Пуне се новопристижућим црнорисцима и

¹²⁷ В. Тајна *гедине фиоке*, Ревнитељ, Ниш, 2015, стр. 413-414.

¹²⁸ Пс 91, 13.

многобројним искушеницима и искушеницама чија је душа жедна Господа.

Бог је преко слуге његовог – владике Артемија заоро дубоку бразду у коју је посијано сјеме здравог србског светосавског монаштва. Близу 300 монаха и монахиња је постриго тај свети човек.

– Их, близу 300.

– Јес, јес. Није он ко ови јаловци што имају понеко недотавно дерле кое прогурају за неке вајне епископе. Он је разоро дубоку ду(х)овну бразду и бацио добро сјеме. Наравна ствар, ко у оној *еванђељској причи о сијачу*, неку сјеменку зграбише и позобаше тичурине – јеретички лешинари, нека усахну јер је угуши екуменистички коров, али многе изникосе и добар род рађају. Прогонитељи овог Божјег човека су или јаловци или су породили фаличну недоношчад па ће им се лоза сасушити. Знаш како е казано: *Зло рађење – јошово суђење*. Или: *Од луда оца – шашава ћеца*.

ДОЋИ И ВИЋИ

– Деда, шта је правилно: ићи у те светиње где служе јереји владике Артемија или у ове цркве?

– Бог је сваком дао разум да расуђује. Знаш како је рекао Филип Натанаилу кад га је овај питао: *Из Назарета може ли бити ишта добро?*

– Не могу баш да се сетим шта је тачно рекао.

– Рече му: *Дођи и виђи!* Тако и ово, благо деди. Никог не вуци за рукав. Јок. Нек сам мућне главом. Нека оде ће га срце вуче и куд га разум управља. И нек осјети ће има благодати. Тамо ће се моле да јеретици *йравилно уйрављају речју ишти-не Божје*; тамо ће су порушили древне иконоста-се; тамо ће су погазили вековни богослужбени поредак и Предање; тамо ће држе путир испо-гањене руке папиним прстењем... или у колиба-ма праведничким. Јербо, Црква је брод спасења душа нашијех. Свако нек се спашава како мисли да му е на спасеније. Нек сви иду на *Тишаник* на коме пијана посада пируе, једе, пије и весели се путујући ка ватиканском бродолому, а ти иди на скроман чамац где се, уз напоре, весла ка Источнику. На онај чамац где је кормилар Свети Сава, којим су кроз векове пловили наши прађе-дови.

Има, синко, једна прича о томе како су низ реку пливали уз смех, шалу и песму многи купа-чи уживајући заносно како их брзак, са лакоћом, носи. А један је, са напором, пливао навише, уз брзак. Њему су се сви подсмјевали говорећи: *ајде с нама, уживај, иша си зајо ко сивоња.*

– И?

– И ови весељаци догурају до водопада и скрцумају се у провалију и пострадају. А онај је стига на извор реке. Тако и то.

А друга ствар везана за твое малопређашње питање је Летурђија. Летурђија је разговор душа нашијег с Богом. Свако нек бира место састанка и разговора с Богом. Не веруем да ће Га наћи тамо где су разбојници и безаконици дом молитве претворили, ко што рекосмо, *у њећину разбојничку*. Добро утуви: *С ким си наки си!*

С Богом се не тргује. И не игра, благо деди. Јок, јок.

ИЗГУБЉЕНО ЈАГЊЕ

– Ја сам се осећао баш као изгубљено јагње. Видео сам да многи иду у катакомбне светиње, а ја нисам могао да напустим духовног оца. Осећао сам се некако чудно и спутано све док мој духовник није допустио да му један владика новотарац одслужи Литургију на начин за који је он, годинама, говорио да је јеретички, супротан вековном поретку, *Тиџику*. Чак је једном рекао: *Ако бих ја њако служио, не дај Боже, бежиће од мене*.

– Веруем. Ниси знао, па ниси гре(х)а ни имао. А твој бивши ду(х)овник, вероватно мисли да е важно да чува манастир. А можда не може, веселник, да прежали лимузине, радијаторе, меке душеке, сушаре, хладњаче и коешта што му е на-род, који му е верово, саградио. Па ко вели: ко од овијег земаљскиег љепота, красота и дивота

д-иде сад у пуштињу. Дај да чекнемо да се ствар разбистри, па ћемо тамо куд ветар дуне. Уз ветар се и не мокри а јадно ти шта друго. Најсигурније је за већином. Сметно, веселник, да се заклињо на добровољно сиромаштво. Можда мисли да тако Богу службу чини и да тако испуњава монашке завете и јерејску заклетву. Чуем како се поштапају оном народном: *Иди мудро не ѿѿини лудо*. Па им мудро бидне да чувају манастир и материјално благостање а д-изгубе веру и душу. Ко они што сјечу уши да окрепе стражњицу.

Ја, дјете, нисам шћео ником, па ни тебе да попуем. Јок. Бог је сваком дао разум. То што му е дано нек умложи, ил нек закопа. Ко у *ѿричи о ѿшаланѿиима*. Моли се Богу, благо деди, да усмери стопе твое стазама праведнијем. Благо оном ко угледне и изиђе на стазу богопознања. Виђо си да Свети владика Николај каже да су наши најопаснији непријатељи баш ти прерушени лажни учитељи. Било да су слепци било да су разбојници.

– Али он је у једној беседи, ја сам тада био мали, али сам добро запамтио и чудио се, рекао: „Један једини Епископ може спасти Цркву ако остане да исповеда веру поштено...” И да ће „за њим кренути остали и спашће Бог оне који треба да се спасавају...”¹²⁹

¹²⁹ Грешни Милоје, *Сајрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 253.

*Најважнији бедем одбране Свешосавске србске православне цркве
јесће верни народ (Лозница код Чачка, Љуљаџи, Барајево)*

– Те његове речи су пророчке. Тачно се тако и догодило. Штета е само што и он није међу онима који су кренули да се спасавају, него се прићуто. Канда е прилего на екуменистичку руду. Да ако се не укоши у њин јарам.

– Деда, рекао си да епископи – доктори могу да униште Богословију? Како?

– Већ су е уништили. Нако као што е то, своє-времено, урадио бивши језуита др Алберто Ривiera са Институтом у Костарики, што је исповедио у књизи *Ватиканске убице*. Потпуно исти рецопис. Исти дух. Што каже професор Миодраг Петровић, они су Богословски факултет претворили у *радионицу зла*.¹³⁰

Наш *др Алберто* – упропаститељ – је „ДР” без научних радова и ко таки, никаки, посто декан и уништио Богословски факултет сијући кукољ сваким даном.¹³¹ Они лаж, издају и безакоње зову „истина”. Погано сјеме Иринеја Буловића и Игњатија Мидића се сије у светосавској њиви. Али то њихово сјеме кукоља неће нићи. А и ако никне, сажешће се кад дође време жетве. Како сију нако ће и жњети. Не могу се они спровоу бодила копрцати задуго. Јок.

¹³⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=ZrH9y6fo3Go>

¹³¹ В. http://www.spc.rs/sr/svedochenje_o_vechno_spajaju-tshoj_istini *Сведочење о вечно сјајајућој Истини*

НИКАДА НЕЋЕМО ИЗДАТИ

– Знам, деда, али ако свештеници, због коре хлеба, како то обично кажу, морају да ћуте и слушају владике-екуменисте, ако су млади свештеници научили то што их, како кажеш, учише њихови професори-јеретици, како ће се истребити тај кукољ?

– Видиш, сине, чак и Сава Јањић спас види у храбром монаштву, кое одбацује лажно смирење и лажну послушност пружајући отпор духовној поганштини вероломних владика.¹³²

То е онај дух који је изустии Јосиф Вријеније, који је, по предању, био учитељ Светог Марка Ефеског: *Никада се нећемо огрећи шее, вољено*

¹³² „Ипак, један од ‘сигурносних вентила’ Православне Цркве је њено монаштво, које никада у својој историји није било равнодушно према питањима вере. Монаси живе у подвигу покајања удаљени од света и беже од сваког осуђивања ближњих због њихових моралних падова сматрајући себе грешнијим и горим од свих људи. Али у питањима вере монаси одбацују ‘лажно смирење и лажну послушност’ који од њих траже да и у питањима вере остану индиферентни и ‘смирени’, већ устају увек када је истина Православља угрожена. На то их подстиче жива свест о одговорности за своју веру, за коју су наши преци, мученици и исповедници жртвовали све па и свој живот” (В. поменути књигу Саве Јањића, *Екуменизам и време аѡсѡасије*, стр. 99).

*Православље! Никада ће нећемо издаћи, бла҃гочешће ошаци! Никада ће нећемо ошавићи, мајко ђобожности! У шеби смо рођени, у шеби живимо и у шеби ћемо умрећи. А ако времена шо буду шражила и хиљаде ђуша умрећемо за шебе.*¹³³

А, други, најважнији бедем одбране Светосавске србске православне цркве јесте верни народ.

Тај православни дух је имао чак и онај *Гагаринац*, како му народ тепа поред титуле *Појаноушчи*, о коме смо причали, све док га не увати ђаво на спавању, и док не побјешње, и док не поче да сипа прелесни отров лажи и да клевеће.

Атанасије Јевтић: „Јер, ми знамо из историје Цркве, да права вера, Црква правоверних, често није била у већини у односу на јеретике. ‘Мало стадо’ Христово, по речима Георгија Флоровског, бивало је у историји, и сигурно ће још бити у апокалиптичкој будућности, заиста у мањини и потискивано у ‘пустињу’. Али то не значи да је истина била на страни оне јеретичке већине. Самоочевидна у Цркви истина и не зависи од количине, од ‘саборности’ у лажном, демократском смислу те речи. Зар је у време пред Никејски сабор истина била на страни великог скупа аријанствујућих епископа, или на страни ђаконa Атанасија Александријског? Или пак, после сабора, Цркву је такорећи представљао сам Св. Атанасије Велики. Неколико векова касније, Свети Максим Исповедник такође је био у мањини; па нешто

¹³³ В. www.svetosavlje.org/biblioteka/Ekumenizam/Ecumen/ecumen26.htm

касније Свети Јован Дамаскин; и још касније Свети Марко Ефески.

Исто тако, нетачно је и схватање оних који сматрају да у Цркви само јерархија, и то само у степену епископа, има непогрешивост, или 'монопол црквености'. Ниједном епископу сам тај чин не обезбеђује ортодоксију, то ми знамо из историје Цркве. Али, пошто су још свети апостоли одлучили да саборну истину Цркве изражавају сабором епископа (ср. Д. Ап. 15.6), то је онда постало наслеђе Цркве јер Црква мора на неки начин изражавати себе. Ти сабори Цркве, понављамо, долазе од саборне природе саме Цркве; сабори су од саборности, а не обротно. Уз то још зна се да су учесници тих сабора били многи светитељи Божји. Треба се сетити да су међу тим епископима на саборима били и такви епископи као што су: Св. Николај Мирликијски, Св. Атанасије Александријски, Св. Спиридон Чудотворац и други. Уосталом, ми знамо и примере када нису само епископи били носиоци православља (Св. Максим Исповедник, Св. Дамаскин, Св. Теодор Студит). Није ли, како скоро напомиње грчки богослов Трембела, црквени народ у време императора Ираклија, имајући на челу два монаха – Софронија и Максима – свргнуо и анатемисао васељенског патријарха и римског папу. У време, пак, Флорентинског сабора тај исти православни народ срушио је унију, имајући за руководство једног епископа – св. Марка Ефеског. Није, дакле, епископ 'монополисао црквеност' него, да се послужимо речима православног светоотачког богослова – Хомјакова: 'Црква је право формулисања своје вере предала својим старешинама епископског чина задржавши, ипак, за себе право да провери формулу, коју они усвајају'. Зато је, вели он на другом месту, сва Црква примала или одбацивала одредбе сабора, с обзиром на то да ли су те одредбе

сагласне или противне њеној вери и њеном предању, и давала назив васељенски само оним саборима чије је одлуке признавала за израз своје унутрашње мисли. На тај је начин сабор 'васељенски' постајао глас Цркве" (В. Ур. Љубомир Протић, *Тајна гедине фиоке*, Ревнитељ, Ниш, 2015, стр. 395, 431-432).

Сад тај исти човек окреће ко креја, па говори и ради потпуно супротно. Ваљда су му зато тугрили титулу (ч)емеритуса.¹³⁴ Сад нарочито може за себе да говори да е мудар.¹³⁵ Зато се ваљда на њему испуни реч апостолска да они што мисле и говоре да су мудри излуђеше. Премда је његова посланица да друге проглашава лудима.¹³⁶

¹³⁴ <http://borbazaveru.info/content/view/7616/77/>

¹³⁵ Његово присуство и булажњење на лупешком критском сабору 2016. на коме се одрече свог духовног оца Светог Јустина и његовог учења, а свог блудног сина – јеретика, самопроглашеног бискупа Григорија који чита *Верују* са додатком филиокве, који клечи по католичким катедралама, који се архијеретику папи обраћа са „свети оче”, који уводи жене у олтаре, који поруши иконостасе по Херцеговини, који је и вински подрумџија, и коњољубац, и заљубљеник у џипове и лимузине, фудбалер, пратилац модних трендова у фризирању... све сем епископ – назва својом „радошћу”. Тиме све каза: *Similis simili gaudet* (Сличан се сличном радује). види: <https://www.youtube.com/watch?v=lsUhaEyxbdo>

¹³⁶ В. *Тајна гедине фиоке*, Ниш, 2015, стр. 382.

ЕКУМЕНИСТИЧКА ЛАЖ

– Добро, деда, али наш Патријарх и чланови Синода служе истом Богу коме се ми молимо...

– Вође морам, за часак, да те стукнем. Пази, голема е грешка веровати да и јеретици служе истоме Богу као и правоверни. То и јесте основна лаж екумениста. У јереси нема благодати, нема спасења. То ти је легло духовне заразе, прелести, обмане и лажи. То зна чак и Сава Јањић, лажни настојатељ Дечана, који јасно упираше прстом у те прелешћене заједничаре ж ђаволом.¹³⁷

¹³⁷ „Спасити се можемо покајањем после сваког учињеног греха, али ако изгубимо праву веру, губимо заједницу са Христом, падамо у непокајну гордост која је ‘хула на Духа Светога’ за што нема опроштаја. Свакако, не због тога што нам Господ ни то не би опростио, већ зато што падом у јерес хришћанин губи живу заједницу са Богом, отуђује се од Божје Благодати и постаје идолопоклоник, обожавалац лажног Бога, фалсификованог Христа, иза чије образине заправо стоји сам Сатана као творац свакога зла и обмане. У јереси нема и не може бити аутентичног духовног опита, нема благодати Божје и светости, нема спасења, већ штавише падом у јерес човек пада у сферу прелести, духовне обмане и лажи и постаје заједничар ђавола и његових енергија зла. Велика је погрешка веровати да и јеретици служе истоме Богу као и правоверни, а то је, нажалост, једна од основних поставки савременог екуменизма, који иде још и ►

– Добро, деда, али где је излаз за нашу Цркву?

– Рекосмо, у покајању зликоваца или у пустињама. Сам Сава Јањић је, док га не превари куси, својом руком записао: *Сада се ѿоставља озбиљно ѿишање: да ли је дошло време да ће Црква Христова моћи да преживи једино у кашакамбама и ѿустињи и дочека Христа ѿамо, одакле је и кренула на свој историјски ѿуш?*¹³⁸

Даклем, наш свети задатак је да сачувамо Цркву коју нам је основао и предао на чување Свети Сава. Наш циљ је да Христа чекамо чистог образа. Коно што каже песма: *Ми чекамо Христа, а јок боље време.*

КО ЈЕ У РАСКОЛУ

– Деда, прети ли тиме опасност да дође до подела, или нечег сличног. Како се то правилно каже?

– Каже се раскол. Поделе у црквеном телу нису добре, јер се Црква темељи на љубави, миру и слози. Али се љубав не исказује речима: *Сломићу*

и даље те сматра да и ван хришћанских вероисповести постоји аутентичан духовни живот, светост и спасење” (Сава Јањић, *Екуменизам и време аѿсѿасије*, стр. 100).

¹³⁸ Исто.

С. Јањић са шефом и премијером
своје „државе“ (Atifete Jahjaga &
Fatmir Sejdiu)

ја кичму Артемију,
или: Синод на шу
одлуку (о сечи гла-
ве брату по вери и
крви – Артемију)
чека ђуниї десет
їодина – како бе-
срамно говораху
папини вереници
Мирко и Ристо.¹³⁹

И Сава Јањић
је записао да свака ђодела и раскол ђроузрокован збої
личних или нецрквених циљева није оїправдан и сма-
їтра се цеїањем ризе Христїове. Али – вели Сава – у
истїорији можемо да видимо да кад їод су Цркву наїа-
дали вукови у јаїњећој кожи, їїј. јересїици, їосебно они
који су били високих црквених чинова, свешїенсїтво и
народ су се уклањали од їакијеї и їрекидали ш њима
оїшїење.

– Па значи ли то да некад раскол може бити
оправдан?

– Није добро, сине, кад конзилијум доктора
одлучи да болеснику, чије је тело захватила ган-
грена, одсїече ногу до кољена или до кука. Али,

¹³⁹ Иринеј Буловић-Каранушић и Амфилохије Радовић,
носиоци папиног прстена и напрсног крста (В. Група
аутора, Тајна безакоња, треће издање, Ниш, 2012, стр.
187-189).

и то е боље него да чоек умре у мукама. Даклем, Христовим мачем треба одсјећи трулежни смрад екуменизма и сачувати Свету Цркву да не потоне у смрадне воде екуменистичке јереси.

– Добро, то изгледа логично. А да ли је то по прописима Цркве исправно?

– Јесте. То питање је решио 15. канон Прво-другог сабора цариградског.¹⁴⁰ Чак нас и Сава

¹⁴⁰

„Презвитер, или епископ, или митрополит, који се усуди прекинути општење са својим патријархом и не буде спомињао, као што је наређено и установљено, име његово на божанственој служби, него, прије саборне одлуке и коначне осуде његове, произведе раскол у погледу таквога, Свети Сабор наређује да буде сасвим уклоњен од сваког свештеничког ступња, ако се само доказима одостовјери његов незаконити поступак. Уосталом ово се наређује и потврђује у погледу оних који само под изговором неких престапа одступају од својих предстојника и расколе производе, и руше јединство Цркве. А они, који се одељују од општења са својим предстојником због какве јереси, која је од светих сабора, или Отаца осуђена, то јест кад он јавно проповеда јерес и отворено о њој у цркви учи, такви не само што неће подлећи казни по правилима за то, што су прије саборнога разбора оделили се од таквога епископа, него ће напротив бити заслужни части која православнима пристоји. Јер они нису осудили епископе, него назови епископе и назови учитеље, нити су расколом порушили јединство Цркве, него напротив похитали су да ослободе Цркву од раскола и раздјељења.” (Сава

Јањић, док не издаде себе, подсећаше, на тај светоотачки став: *Једини случај када је доушито и не чекајући званичну саборску одлуку раскинувши непослушност предстојнику јесте случај када он отворено проповеда јерес, те самим тим он престаје бити истинским епископом и пастиром.* Наш лажни Патријар отворено, да не мож да бидне отвореније, проповеда екуменистичку свејерес говорећи: *Ја сам екумениста.*

И још Сава пита: *Али уколико наши учитељи нису добри, шта да радимо? И кроз уста Светио Јована Златоуста одговара: Ако је то у иштању вере, бежиш од њега и клониш га се, не само ако је то човек, већ да и сам анђео дође с неба.*¹⁴¹

Штета што то не зна онај чачански професор, што га помену малоприје.

Даклем, да те не лажу, благо деди. Не вреди пити па крити. Раскол у СПЦ постоји. То је истакнуто и на Првом молићвеном црквенонародном сабору у Лозници код Чачка, 2013.

„Раскол у СПЦ ваистину постоји. Али они који то покушавају да припишу благочастивом владици Артемију, у себи носе раскол, вређајући наш здрав разум,

Јањић, *Екуменизам и време апостасије*, стр. 100 и 101. Подвлачење наше).

¹⁴¹ Исто, 101-102.

и веру нашу, јер мисле да том дреком: *држ'ше лойова* могу народ србски држати у слепилу и у лажи. Варају се. Грдно се варају. Зна народ србски да су они у расколу, зато што померише старе међе, које утврдише Оци наши; зато што поцепаше Јефимијину завесу и хитон Светог Саве. Зна народ србски да су то починили: они што папу зову, „светим оцем”; они што носе папино прстење; они што су престали бити светосавци и прогласили се екуменистима; они што, ко последње моралне сподобе клече по католичким катедралама и, каљајући достојанство православних епископа, прекрштавају себе у бискупе; они што потписују примате најпалијем у грех после Јуде Искаротског – папи; они што пале свеће по јеврејским синагогама; они што богослуже са јеретичима; они што јеретике уводе у олтаре светиња наших скрнавeћи их тако; они што у наше светиње не примају православну браћу Русе са иконом Мајке Божје; они што из богословских школа избацише учење Светог Јустина Ћелијског, па уместо њега, безумљем јеретика Зизјуласа, трују младе богослове; они што газе одлуку Сабора о иступању наше свете Цркве из Светског савета цркава, као и одлуке о вековном богослужбеном поретку; они што покушавају да саћерају веру у чутуру сваком вернику који употреби таланте од Бога му дароване да укаже на њихово безакоње, попут ректора Сремскокарловачке богословије и других; они што на смрт осуђују хришћанску љубав и милосрђе; они што отеше право домаћина, и уместо њега, поданички и издајнички, указаше гостопримство нашим непријатељима и окупаторима, зликовцима и србоубицама у Дечанима; они што се сликају испод ‘иконе’ Алојзија Степинца, кога папа прогласи блаженим, ваљда зато што је био предводник 1.371-ог крвника у мантијама, тј. католичких фратара који су непосредно учествовали у силовању, мучењу,

убијању, у зверствима над православним српским живљем; они што ђавољом силом и алојзијевским духом, без суда и пресуде, избацују Христове невесте из њиховог легитимног станишта..." (Грешни Милоје, *Сапрешења* у СПЦ, Ниш, 2014, стр. 151-152).

Само што ови зликовци имадоше увета, ал не чуше.

ПЛАШЕ МЕЧКУ РЕШЕТОМ

– Деда, али ја сам чуо да Патријарх, Синод, епископи могу да баце проклетство на оне који им се супротстављају.

– Могу. Али стално мораш добро да расуђуеш, благо деди. Кад сам ја био неђе, отприлике, твојијег година бејаше неки ђед Тимотије, у мом завичају, па он имо сина Јовића, који е бијо, на прилику, вршњак мог покојног оца, Бог да му душу прости. И, на Бадње вече једне године, унјеше они бадњак у кућу. Потље испод бадњака туре сламу по којој побацају орасе, суве шљиве, шећер у коцки, и коекаке ђаконије, да ђеца чапркају, да пијучу и да се сладе. И, ондак, узме Јовић један ора, прекрсти се и каже: *Дај, Боже, да ова кућа бидне ѿуна ко ови ора*. Скрца орас, кад има шта да видиш: празан. Утом се Тимотије брже-боље прекрсти и завапи: *Не слушај, Боже, Јовића шћо шейрћља (у) очи Божића*.

Тако ти је и то. Клетва проклетог је млађење празне сламе. То ти је обично шепртљање много горе но оно Јовићево.

Не треба народ правоверни да се бои њи-нијег измишљотина и прјетњи проклетством, већ да слуша Господа свога и Свете Оце. И Сава, јадни, док није повантрзо, је цитиро Свето Писмо, кое, на жалос, не туви више.¹⁴² А тамо вели, ко квари Еванђељску Истину – проклет да бидне. А јок ко говори истину.

Даклем, речи и претње јеретика пред Богом немају никаку вреднос. Ни за длаку. Знаш како е казано: *Ко се врабаца доји, нек не сије ѝросо*. Проклетници који врше братоубиство, оцеубиство, који газе каноне па чак и Еванђеље – ко она херцеговачка несрећа што исповеда *Верују* са додатком вилиокве и коекака безакоња што чине – кад проклињу исти су ко оне сеоске безубе врачаре...

– Али, деда, нас вероучитељи плаше том могућношћу да на нас може бити бачена клетва.

¹⁴² „Али ако и ми, или анђо с неба јави вам Јеванђеље друкчије него што вам јависмо, проклет да буде! Као што прије рекосмо и сад вам опет велим: **ако вам ко јави јеванђеље друкчије него што примисте проклет да буде!** Зар ја сад настојим да људе придобијем или Бога! Или тражим људима да угађам? Јер кад бих ја још људима угађао, не бих био слуга Христов” (В. Сава Јањић, *Екуменизам и време айосџасије*, стр. 102).

– Сине мој, човеку који има чисту душу клетве и проклињања не могу да науде ни овићка – за нокат један. Онај ко на праведну душу баци клетву – та клетва се одбија ко светлосни зрак од чистог огледала. Она се врће ономе који ју е бацио. Само умазано огледало упија светлосни зрак. Тако и прљава душа упија клетву. А чиста, јок.

Има једно збитије описано у I делу *Бојомољачкој прошокола* Светог владике Николаја о томе како је један чоек из села Гарева неправедно клео, па се та његова неправедна клетва стравично сурвала на њега. Из тога видимо разлику између клетве и клетве. Клетва кнеза Лазара постигла је то село Гареве, а клетва овога чока пала је на њега самога. То би требало да прочитају ови несрећници што млатарају клетвом, па би им се заледила крв у жилама. Умукли би прије но што им Бог узме аваз.

У књизи *С болом и љубављу савременом човеку* старца Пајсија Светогорца дословце стоји вако: *Већи од свих блајослова је кад нас нейраведно куну, а ми шо примамо ћушке, блајодушно.* Еј, дјете, разбираш ли ти то: *највећи благослов је неправедна клетва!*

– Шта је, у ствари, клетва?

– Клетва ти је сестра близнакиња (х)уле на Ду(х)а Светога. Њена мајка је гнев, а отац гневни чоек који је из срца ишћеро Бога и настанио ђавола, па е или сагубио здрав разум или нема чисту веру.

Колко е Богу мрска клетва, најбоље сједоче Његове речи: *Блајосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који вас мрзе, и молите се за оне који вас вређају и јоне, да биднете синови Оца својега који је на небесима.*¹⁴³ Утуви то, сине мој.

Уосталом, гневни бацачи клетве су заборавили да у Оченашу стоји: *И ојросити нам... као што и ми ојрашћамо. Даклем, Господ не каже куните, него ојросити.*

И апостол Павле заповеда: *Блајосиљајте, а не куните!*¹⁴⁴

Зашто? Јер: *Који блајосиљају наследиће земљу, а који проклињу биће истребљени!*¹⁴⁵

И свети Јован Златоуст анатемисање, што значи екскомуникацију из Цркве, сматра ужасним грехом и величачкијем злом. Чувена е његова *Беседа о томе да не треба проклињати (анатемисати) ни живе ни мртве.*¹⁴⁶

¹⁴³ Мт 5, 44-45.

¹⁴⁴ Рим 12, 14.

¹⁴⁵ Пс 36, 22.

¹⁴⁶ Свети Јован Златоуст: „Данас ћу вам, пак, изговорити одговарајућу беседу о проклињању (анатемисању) и, показавши тежину тога зла које се сматра небитним, тиме затворити необузdana уста (која то чине) и открити вам грех оних који бацају анатему... ” В. <http://borbazaveru.info/content/view/3542/30/> – „Анатемисање је тежак грех и велико зло”

Даћу ти једну књигу из кое ћеш виђети прекрасне примере како е неправедна клетва доњела благослов онима којима е упућена.¹⁴⁷

– Добро, сад сам схватио. Значи, неправедна клетва доноси благослов ономе коме је упућена? А шта бива са онима који куну или који кроз своје одлуке пишу анатеме, који врше екскомуникације из Свете Цркве?

– То нек виде, или боље, нек чују они сами.

– Од кога да чују?

– Од Бога! Бог је кроз пророка Исаију говорио: *Тешко онима који пошлављају законе неправедне и који пишу неправду.*¹⁴⁸ И још је Бог кроз пророка Јеремију говорио како *лаж учини лажљива писаљка књижевничка*. Они који исписују лажи о прогнаном владики Артемију, његовој ду(х)овној ћеци и народу који иг подржава, заборавили су Закон Божји и Његову заповес: *Не сједочи лажно на ближњега својега*. А они су посијали толико лажи и саблазни да ће им жетва бити тешка. Тежа од оног воденичког камена о коме говори Господ саблазнитељима.

Кад би весели Сатанасије то знао, јопет би чупо косу с главе због онога што е натрућо у оном образложењу о искључењу владика Артемија и

¹⁴⁷ Свети Јован Јаков Хозевит, *У рају срца*, Образ светачки, Београд, 2003.

¹⁴⁸ Иса 10, 1.

Николаја из Цркве. А богами узпрозорили би се и епископи који су изгласали ту срамну будалаштину и тиме изједначили себе са синовима зла.

– Не разумем што кажеш да би Атанасије опет чупо косу са главе?

– Некад, док још бијаше нормалан, он је реко то за оне који реформишу летурђију.¹⁴⁹

– Бре, деко, ти понеки пут говориш као да неки наши епископи не расуђују?

– Не да само не расуђују ваљано, него често и хуле.

– На пример?

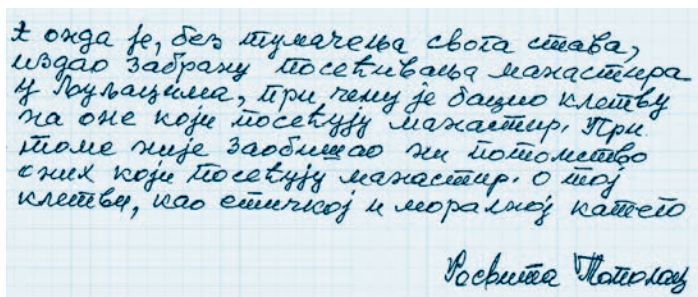
– Имам ја један озбиљан запис професорке универзитета, Розвите Тополац, у коме она описује како је у Книћу, 2010, присуствовала Летурђији после које је тадашњи епископ жички Хризостом бацио клетву на оне који посеђују манастир Љуљаци. И, каже, иза ове неправедне клетве Жичу, где је коначио, и Краљево, ће је зидо дворац и ће му бијаше концеларија, задесио је онај земљотрес са великим последицама.

¹⁴⁹

„Осазнајмо најпре сами шта је то Литургија, а не игнорантски да се усуђујемо да дигнемо дрску руку да нешто реформишемо у Литургији. Сви евентуални успеси добијени од тих реформи, биће само краткотрајни, ефемерни „блицеви“, а онда ћемо убрзо чупати косу своју шта смо урадили и како тек треба исправљати грешке тог реформаторства” (Јеромонах Атанасије, *Толошки йоїлеги*, бр. 3, 1980, стр. 95).

– Па што онда Патријарх и поједини епископи прете проклетством?

– Из два разлога. Прво, мисле да сагубљени ауторитет могу да накрпе стра(х)ом. То је ко онај што је мишљо да решетом може д-уплаши мечку.

Ћ онда је, без тумачења свога става,
издао забрану посетивања манастира
у Румунији, при чему је дао криво
на оне које посећују манастир. При
томе није забранио ни поштомство
оних које посећују манастир. О тој
кривици, као етичкој и моралној кривици

Роскић Патријарх

А друго, ко почне да незаконуе он ти је ко пијандура или дрогераш. Постаје алкоколичар или зависник. Тако и они: безакоњом се тови ђаво који је уишо у њиг, те су они заборавили да су обећали, на киротонији, да без крајње нужде и тешке кривице неће никога од црквенијега стајни и заједништва у Христу одлучивати нићи проклињати. И гле: ђаво им дошапну да тешку кривицу имају они који стоје чврсто на светосавском и светоотачком путу. Јер, заиста владика Артемије и његови следбеници имају једну једину кривицу: неће да се поклоне мамону, но иду за Светим Савом и Светим Оцима, а јок за архијеретиком папом римским. Ни за архијеретиком београдским. Ни бачким. Ни црногорским. Знаш

како е казано: *Док се сѣарешина освесѣи, кућа се занасвесѣи.*

Е, сад, они ђавола слушају те прете бацањем клетве на људе чиста срца и јаке вере, мешто да слушају Свете Оце који иг уче кога треба проклињати.

– Кога?

– Свети Козма Етолки, на пример, је реко: *Пају да ѣроклињешѣ!*¹⁵⁰ Јер, ко што рекосмо, он је учинио највећи грехопад у историји људског рода.

ВЕРА БЕЗ ДЕЛА ЈЕ МРТВА

– Деда, морам нешто да те питам.

– Дедер, синко.

– Ја сам 28. јула 2015. у једној трафици угледао да на насловној страни *Наших новина* крупним словима пише: „Породица оптужује Патријарха”. Купио сам те новине и тамо прочитао изјаву Милоша Стефановића из Ариља у којој он каже: „Иринеј и СПЦ издали су нашу веру! Једино је владика Артемије на путу Исуса Христа, зато му помажемо.”¹⁵¹

¹⁵⁰ http://borbazaveru.info/content/view/1153/28/Свети_Козма_Етолки:_Пају_да_ѣроклињешѣ_јер_он_ће_биѣи_кривац...

¹⁵¹ В. „Наше новине”, 28.7.2015, стр. 1. и 6.

– Е, то је живи пример живе вере. То је пример благочастиве, христољубиве и верољубиве породице. Милош и Драгана Стефановић из Грдовића код Ариља су дубоко утемељени хришћани. Они су Еванђеље преточили у живот. Они живе Еванђељем. Они, да ме не сватиш грешно, не верују у Бога, они су Бога сретили и познали у свом срцу. Они – за разлику од оних млакушаца и мекушаца који нису ни студени ни врели и које ће Господ избљувати¹⁵² јер му

¹⁵² *О да си студен или врућ! Тако, будући млак, и нијеси ни студен ни врућ, избљуваћу те из уста својих* (Откр 3, 15-16).

се гаде – су од онијех који чине истинску, живу Цркву. На њима е потврђена она еванђељска: *Вера без дела је мртва!*

– Добро, деда, ал ипак тој тетка Драгани, он није само патријарх него и ујко. Замисли да ја будем против мога ујка.

– Е, сине мој, морамо да се разјаснимо вођенак. И то добро. Сада, за свагда и за вјеки вјеков. Пази вако, Господ је казо: *Сваки кои љризна мене љред људима, љризнаћу и ја њеја љред Оцем своим кои је на небесима, а ко се одрекне мене љред људима, одрећи ћу се ја њеја љред Оцем своим кои је на небесима.*

Јеси ли то прочито у Еванђељу?¹⁵³

– Јесам.

– А јеси ли прочито реч Његову: *Не мислиће да сам дошо да донесем мир на земљу; нисам дошо да донесем мир но мач?*

– Јесам.

– Јеси ли прочитао кад каже: *Јер сам дошо да расшавим човека од оца њејовој и кћер од маћере њезине и снаху од свекрве њезине?*

– Јесам.

– А даље: *И нељријашћељи човеку љосшће домаћи њејови, јербо који љуби оца или маћер већма нејо мене, није мене досшожан? А?*

– Јесте заиста.

¹⁵³ Мт 10, 32-42.

– И шта каже даље: *И који не узме крст свој и не пође за мнош, није мене дослѡјан. А?*

– И то је тачно.

– Да ли сад разумеш Милоша и Драгану Стефановић из Ариља?

– Заиста.

– Да, заиста: то је вера! Речи без дела су лицемерје. А шта каже Господ лицемерима и фарисејима?

– Каже: „Тешко вама, лицемери!”

– Тако је.

– И да видимо шта урадише Милош и Драгана зајно са Милошевом браћом Драгутином и Ђорђом и њиховим чељадима, примивши прогнане правде ради и саградивши манастир?

– Испунише Закон.

– Тако е, соколе мој! Они су знали Закон: *Кои вас ѡрима, мене ѡрима; а кои ѡрима мене ѡрима Оноја кои ме је ѡсло... и кои ѡрима ѡраведника у име ѡраведничко, ѡлашћу ѡраведничку ѡримиће.*

А шта је урадио Драганин ујко Иринеј?

– Погазио Закон.

– Е, сад смо расуђивали нако згодно. То да утувиш, благо деди, за сва времена. И да с'утра, то објашњаваш својој ђеци, своим унуцима... А оног професора подсјети како Аристотел каза: *Драї ми је Плашѡн, ал ми је гража истина.* И запамти, сине

мој, пре 170 година источни патријарси су потврдили закон: *Народ је чувар вере!*¹⁵⁴

А у народу ће вазда бити такијег људи коно што су Милош и Драгана. Знаш како е Змај говорију у време оно:

*Учили нас, мучили нас,
Да будемо све,
Само синци српске мајке,
Само Срби НЕ.
Ал' дружећи се с вуком, лисом,
Лав је ост'о Лав,
Још нас има шћо кличемо,
Ја сам Србин сав!*

КЛЕВЕТЕ И ЛАЖИ

– Па што они, деда, за тај силни народ који иде у светиње прогнаних праведника називају „парасинагога“, „малOVERни“, „заведени“, „дозлабога срамне пропалице“ и свашта нешто? Или што каже професор из Чачка „залуђеници“?

– *Шћо је бади мило шћо јој се и снило.* То е израз немоћи тих јалових лицемера и фарисеја. То је њин задњи трзај, задњи узалудан покушај да одврате стадо Христово од извора бистре воде и

¹⁵⁴ Сабор источних патријараха, 1848.

да покушају да га задое ватиканским сплацинама кое они лочу.

То су њини пусти снови. Они имитирају оне за које је Свети владика Николај реко да *џако блеје бесловесни овнови*.

Не иди, сине мој, за тим бесловесним овни-нама него за пастирима добрим. Ти овнови су постали отрцани ко олињали изгладњели и побешњели курјаци. Што би реко Свети владика Николај, *лице на очерујане љаунове и љромукле славује*. Они су обездушени и обезбожени.

За њима не иди, али се за њих помоли. И ја то радим. Нека им Бог Свемиловичи усмери стопе стазама праведнијем, нека се врате са пута злога на који су заврљали, ни студени ни врући.

НИЈЕ НА УМОРУ ОНАЈ КОМ СЕ ПРЕТИ

– Они нас плаше да ће кад владика Артемије умре с њим умрети и његово дело. Па, каже, *џи-џаћемо вас онда куд ћеш*. А друго што би те питао, што ти често говориш Светосавска србска православна црква?

– Има она Змајева: *Јеси л' умро роде?/ Нисам!/ Нећеш ни умрјеш*./ Јер, *џај није на умору/ Ком се сџрашно љреш*.

Вићи како стоји ствар: ако би овај богомољачки покрет верног народа, на чијем је челу

владика Артемије, био производ људског мудровања, гордости, славољубља... он би пропо. И требо би да пропане!

Али, мешчини: ово је Божје бриговођење!

Јербо ти екуменистички јеретици и безбожници су исти ко оне конкордатлије 1937. Шта радише? Гонише Цркву.

Коју Цркву? – упитао се Свети владика Николај у време оно. *Националну светосавску цркву* – одговорио е.¹⁵⁵ И за оно гођење, Свети Владика е рекао да е то *нешто незапамћено у историји... да власи јони националну цркву.*

– А ово сада?

– Ово е тек чудо невиђено под капом небеском да тзв. првосвештеници прогоне националну светосавску цркву! Ону Цркву која иг је задоила и одранила. Заклели су се на добровољно сиромаштво, а сад су и тајкуни за њих сиротани.

– Па, деда, зар они тиме, што прогоне светосавце, не секу грану на којој стоје?

– Имају они, сине, несрећници, другу грану. То јес они мисле да имају, не знајући да е то екуменистичко дрво, са више грана, врлетно и труло дибидуз. И да ће се скршити и скљокати у амбис зајно ш њима. Кад тад.

¹⁵⁵ О, проклеће српске црштенлије и ћурилићи, Лио, Горњи Милановац, 2014, стр. 100-101.

И да ти достоверим одговор споради чега ја кажем Светосавска србска православна црква. Свети Сава је њен утемељивач. А својим „Законо-правилом“ он је украсио и уредио ту нашу Цркву. То уређење ми морамо чувати и сачувати.

И Свети Јустин је нашу Цркву називао *Светосавска* као и владика Николај што е чинио.¹⁵⁶

– Просто је невероватно да врх наше Цркве прогони оне који су на том светосавском путу. Ја некако могу да појмим да вас полиција по налогу власти прати, хапси, подноси тужбе, да вас инспектори оптужују, да вас судије кажњавају... Али, да исповеднике вере прогоне и кажњавају епископи, то ми не иде у главу.

¹⁵⁶ „Крајње је време... да Православна Светосавска Црква наша, Црква Светих Апостола и Светих Отаца, Светих Исповедника, Мученика и Новомученика, престане да се меша црквено, јерархијски и молитвено-богослужбено са такозваним Екуменским саветом цркава, и да за увек откаже било какво учествовање у заједничким молитвама и богослужењима – која су у Православној Цркви сва органски повезана у једну целину и возглављена Светом Евхаристијом. И уопште у било каквим црквеним актима који носе у себи и изражавају јединствени и непоновљиви карактер Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве Православне, увек Једне и Једине.” Ово је Ава Јустин рекао у свом Писму које је послао Синоду 1974. године (В. 20. том његових *Сабраних дела* или у београдском издању књиге *Сетиве и жетиве* из 2007, стр. 650).

ОВАКО ГОВОРИ ГОСПОД

– Нису они, безбожници, одавно завиривали у *Свето Писмо*. Кам лепе среће њине да јесу јер би виђели да е тамо казано: *Тешко љасџирима кои љоџиру и размеђу сџадо љаше мое! љовори Госљог.*

– Па стварно, они размеђу стадо.

– И још су заборавили: *Заџо овако вели Госљог ... за љасџире кои љасу народ мој: ви размељнуџе овце мое и разаљнаџе их, и не обилазисџе иџ; ево, ја ћу вас обиђи за злоћу дела ваших, љовори Госљог.*

– Ух, ух!

– И још: *И осџаџак оваца својиџ ја ћу скуљиџи... и враџићу иџ у џорове њине, џе џе се најлодиџи и умложиџи.*

– Па то је стварно слика ових дана.

– И слушај како им Господ са(х)рањује њино злурадовање о умирању Артемијевог дела!

– Како?

– Вако: *И љосџавићу им љасџире, који џе иџ љасџи, да се не бое више и не љлаше и да не љољине ни једна, љовори Госљог.*¹⁵⁷

Сем тога, неће владика Артемије умрети по њиним злим жељама. Живљи је он од свијег његовијег прогонитеља. И живљеће док не заврши дело Господње на кое е изабран и послан.

¹⁵⁷ Јер 23, 1-4.

*Владика Артемије са хорейскимима Николајем,
Максимом и Наумом*

– Деда, да ли је то прочанство „поставићу им пастире, који ће их пасти, да се не боје више и не плаше и да не погине ни једна” – испуњење овога што се догађа да сада осим владике Артемија, имамо више хореепископа у егзилу?

– Рекосмо да Бог неће напустити и оставити ћецу своју. Знаш како учи Анатолије Оптински?

– Како?

– Он каже: *Бој је јачи од враћа и никад неће оставићи слуге Свое и истинских хришћана ће бићи до краја света, али ће они бираћи усамљена, њуста места. Не бој се невоља, него се бој пољубне јереси, јер она*

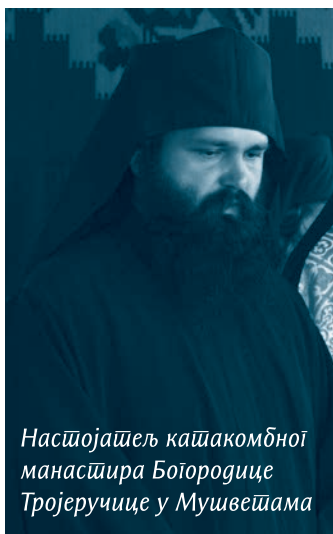
*одјони благодаџи и одваја од Христа. Зајшо е Христос и зајоведио да јеретика смаџрамо као незнабошца и цариника.*¹⁵⁸

– Био сам на хиротонији и епископа Николаја и епископа Максима и Наума. Стварно је невероватно да онолико народа дође тамо.

– Тај народ осјећа благодат Божју, сине. То се срцем осјећа. Народ не слуша више *блејање овнова*, што вико Свети Владика Николај. Он слуша срце своје у коме стануе Бог. Једне згоде, у манастиру Светог Јустина Ћелијског у Бараеву, владика Наум право каза: *Наш крстоносни народ има йосебно „чуло“ за йрейознавање Истинине*. То чуло е, сине мој, сачувало веру нашу и род наш светосавски кроз векове.

На Црквено-народном сабору у Лозници, 2014. протосинђел Ксенофонт Дечанац, настојатељ катакомбног манастира у Мушветама на Златибору рече: „Како, дакле, разумјети изјаву српског Патријарха, који себе екстатично истиче екуменистом и пацифистом, а римског папу назива молитвеником, Духом Светим изабраним, пред престолом Христовим, учествује у литијама и саборовањима јеретичким у Бечу и Сарајеву и по јеврејским синагогама приноси упаљене сви-

¹⁵⁸ Свети Анатолије Оптински: *О храбром исповедању вере*.

*Наспојашељ кашакомбној
манастира Богородице
Тројеруцице у Мушвеџама*

Ксенофонт Дечанац

јеће... Није српски патријарх усамљен случај у мученичкој Српској Цркви, него видљиви и жалосни врх леденог бријега па му се у таквим дјелима ужурбано придружују многи српски архијереји.”

Али, отац Ксенофонт, није само ижњо то срамно сведочанство, он је угледно излаз из безизлаза:

„Дјелајмо, браћо и сестре, без страха и колебања, као и до сада, свако у свом чину, по моћи и снагама које нам је Господ дао. Није ли и овај данашњи дан, ова торжествена Божанска литургија многи и многи од вас који сте дошли, од Шар Планине до Суботице, па и ван граница ове наше намучене Србије, а и, како чујем, чак и из далеког Лондона, Канаде, Америке... није ло и то потврда ријечи Апостола Павла да се сила Божија у немоћи показује! Без страха и смућења, кренимо! Одакле? Од претечиного позива јеванђелског: *Покајте се, јер се приближило Царство Небеско!* Читав програм Хришћанина и читав живот Хришћанина стаје у ту једну реченицу. И зато одатле креће свака истинска промјена и истинска револуција, од личног покајања и преумљења, од

мијењања себе. А тиме ћемо бити благовјесници и свога личног и свенародног преумљења и покајања. Нека по вјери нашој и љубави нашој сви познају да смо Христови ученици, као што нас и позива литургијски возглас који смо толико пута чули: *Љубимо једни друге, да бисмо једнодушно исповиједали!* И утврдивши се у љубави једних према другима, читава Црква исповиједа: *Оца и Сина и Светиога Духа, Тројицу једносушну и неразделиву!* То је, дакле, излаз из свих безизлаза, из сваког мрачног и хладног гроба, победа над сваком смрћу, гријехом и ђаволом, богочовјек Христос, за којим и ми, исповиједајући истиниту вјеру, кренусмо. А како, рећи ћете можда, како ћемо се борити против милиона... **Не, браћо моја и сестре, не боримо се против, него за.. и са...** Боримо се за Истину и Правду, и боримо се са Господом, који каже: *Иштинѣ најприје Царства небескога и правде Њејове, а све остало ће вам се догађи...* И нека се не плаши срце наше, нека се не смућује страхом говорећи: малобројни смо. Нека наша војска буде часна и одважна, нека наша немоћна рука само чврсто држи светосавски барјак, а Бог, који прегатоу даје махове, и нашу ће немоћну руку учврстити и неће нас оставити саме и сироте, ако само истрајемо на путу Живота. *А ако је Бој са нама, ко ће проишћив нас?* Нема такве силе ни на овој Земљи нити у свима свјетовима! Држимо вјеру саборне Цркве, коју Господ даде, Апостоли, проповедише, Свети Оци очуваше, јер је на њој Црква основана. И који од те вјере отпадне, тај није хришћанин, нити се може назвати хришћанином. Нека би нас све Преблагославни Господ, у тој вјери сачувао, да имамо увијек смелости и снаге хришћанима се назвати, да заједно са Апостолом Павлом узвикнемо: *Добар рат ратовах, шрку сврших, вјеру одржах!"*

САМО ВЕРУЈ!

– После догађаја у Љуљацима, Лозници, Мушветама, Барајеву и по другим катакомбама и мени се чини да се не треба бојати.

– Не бој се! Само веруј! Ако малакшеш...

– Шта ако се раслабим, ако малакшем, што кажеш?

– Завапи к Господу, ко отац оног болесног младића: *Верујем, Господе, ѿмози мом неверју!*¹⁵⁹

– Ти си, значи, деда, сигуран да ће опстати наша Православна Црква?

– Наша **Светосавска Србска Православна Црква** – наша Једна Света Саборна и Апостолска, сада, свагда и у векове векова. Опстала е и у грђим временима.

– На пример?

– На пример, у време Светог Марка Ефеског¹⁶⁰ који је онда, ко владика наш Артемије данас, говорио: *Молим, да сачувамо истиништу и од Ошца ѿредану нам Веру нашу као добар zaloј, ништиа не догајући и ништиа не одузимајући, јербо, вели, и до*

¹⁵⁹ Мк 9, 24.

¹⁶⁰ Свети Марко Ефески (1391-1444), од својих савременика назван Новим Василијем, Новим Богословом и Атлантом Православља, једини није потписао унију на заједничком источно-западном сабору у Ферари и Фиренци 1438/39.

сад ми смо имали Веру без икаквје недовјерљивости, и не осјећамо пошребу за Сабором или Актом Уније, да бисмо се научили чему новом, ми који смо синови и ученици Васељенских сабора и Отаца који су заблисали на њима и после њи. Хвала, вели, наша је Вера наша, добро наслеђе Отаца наших. Са њом ми се надамо предстојати Богу и добити ојрошћај прехова; а без ње не знам како ће нас праведности ослободити вечних мука. Онај пак који ради на томе да ми одбацимо нашу Веру и заведемо другу, новију веру, макар он био и Анђео с неба, проклети да биде, и нека нестане и сваки синомен њему и пред Богом и пред људима. Нека нико не постојари у вери нашој: ни цар, ни архиепископ, ни псевдо-Сабор, ни који ико други већ само – једини Бог, који нам је предао њу и Сам и преко Својих Ученика.”¹⁶¹

– Добро, деда, ал Марко Ефески је из Ефеса, а ти си рекао да је наша Светосавска Црква опстала у тим временима.

– Србијом су, сине, у то време владали мудри и побожни владари. Тако је деспот Ђурађ Бранковић одбио да упутити представнике на папин сабор у Ферари.¹⁶²

¹⁶¹ Јустин Ћелијски, Догматика православне цркве, том III, Црква на свом Богочовечанском путу.

¹⁶² „Ја сам сусед са Латинима, и често сам с њима долазио у додир; разговарао сам с њима и знам тачно и речи њихове и намере и начине; знајући, дакле, добро и њих и све њихово, нећу послати изасланика

– Значи, ти верујеш да ћемо сачувати нашу свету веру и Предање?

– Не веруем, него знам! Само да имамо на уму савет Светог Антонија Великог који је у време оно реко: *чувајте се да се не ойѡганише о аријанце!*

Данас морамо д-отворимо четворе очи и да речемо: **чувајте се да се не опоганите о екуменисте!!!** И о оне млакушце кое ће избљувати Господ. Јербо нису ни студени ни врући.

– Значи ли то да треба да се клоним епископа екумениста.

– Наравно. Да бежиш одањиг ко што се бежи од змија. Да те не отрују. Рекок ти да наши епископи, у време оно, нису били на сабору у Ферари. А јок ко ови наши слепци што су, што би реко Свети Владика Николај, ко овнови потрчали на Крит да се одрекну Светог Јустина, светосавља и да за цркве признају коекаке лажаре и јеретике.

– Забога, деко, како смеш тако да говориш, ипак су они епископи...

– Каки епископи, каки бакрачи. Нису те несреће ни „е” од епископа. Еве да ти даднем једно слово православног епископа, па прочитај наглас да зајно чуемо и почуемо.

– Хоћу. Који је то епископ?

– Лонгин Жар, еве ти, читај.

на сабор.” (<http://www.svetosavlje.org/biblioteka/avajustin/zitijasvetih/ZitijaSvetih1009.htm>)

– Каже: „Преосвећени Архијереји, са болом у срцу молим вас, сву своју браћу: Стојте у истини, стојте са страхом, обратите пажњу!

Неопходно је да по сваку цену заштитимо и очувамо нашу једину Православну веру, Свету и спаситељну, да не бисмо били попут издајнице Јуде. Не постоји ништа прече од Божје Истине: ни пријатељство, ни мир, ни живот, нити било шта друго.

Критски сабор (16–27. јун 2016. године) – сабор безакоња, сабор разбојнички, јеретички, лажан и ђавољи. А ви, браћо моја архијереји, како ћете се вратити кући, у Цркву, пред народ, чистом Телу и Крви Христовој, када сте Га издали?

Како ћете приступити Олтару Христовом? Како ћете вршити Света Тајинства наше Цркве Православне, ви безблагодатни, несрећници и издајници? Како ћете приступити Светињи, вери нашег Светог Православља, догмама канонима и одлукама седам Васељенских Сабора, којима је установљено све што је неопходно за наше спасење?

Зашто сте имали потребу за свеправославним сабором без православаца?

У служби Критског сабора, ви нисте служили Истини, него духу окултног мундијализма и расцрковљења, крчећи пут за лакши долазак Антихриста! То сте желели? Постали сте издајници земље, народа и Бога!

Како ћете погледати у очи Христа и верујући народ наше Свете Православне Цркве?

Епископ Лонгин Жар

Без обзира на искушења која су сналазила православни народ, није се приклонио никаквим атеистима или комунистима, или јеретицима, пропатио је много, био изложен невољама, али је остао веран Господу! А ми данас, као проклети, продајемо оно најсветије што имамо – веру у Бога. Нисте се сажалили на овај народ, за које ћете морати да одговарате пред Богом?

Сви ви који сте учествовали у овом Сабору безакоња и који сте се сагласили са њим стављајући свој потпис, али у последњем тренутку сте се дозвали памети – принесите покајање Богу и Цркви Његовој, Светим Оцима, и свом православној народу.

Не одрекнете ли се у свему овог сабора, гнев Божији ће доћи на вас, делатници безакоња!

Не изједа ли вас савест, док ћутите? Сусретом са екуменистима изразили сте добродошлицу свим јересима и њиховим учењима и издали сте Бога.

Сви ви који сте учествовали у раду овог Сабора, далеко сте од благодати! Ко сте ви онда? Боље да се никада нисте ни родили, него што сте постали издајници Светиње и отпадници од Духа Светога!

Изједа ли нас савест због овога што радимо? Желимо ли да после 2000 година, ми постанемо новим Анама и Кајафама, издајом своје Свете Истине?

Молим вас и преклињем: останимо покорним и послушним чедима наше Свете Православне Цркве, њених канона, догми и традиције које знамо, посведоченом од толико светитеља и свим православним народима. Зашто желимо да променимо Свету Истину и идемо против ње?

У Православљу не постоји ништа што је недокнадиво, зато покајте се и вратите у тор Стада Христовога, у Цркву Једну, Свету, Саборну и Апостолску.

Са братском љубављу у Христу,
Владика Лонгин Банченски”¹⁶³

– Охрабрио си ме, деда. Више се не осећам као изгубљено јагње.

¹⁶³ <https://stanjestvari.com/2016/08/10/longin-sabor-bez-pravoslavaca/> ;Извор: <http://sinodultharesc.tk>, odigitria (Припремила екипа Фб странице «Православље живот вечни» 9. 8. 2016)

Чуј и почуј

– Па наравно, сине, сад имадемо пастира доброг и предоброг, који живот свој полаже за овце. Чуј и почуј његов глас: „Епархија рашко-призренска у егзилу је СПЦ. Ми смо административно искључени, али не и суштински. Шта је Црква?

Да ли је то савремена јерархија и такозвана званична Црква? Црква је Господ Христос, апостоли, Свети Оци, мученици, преподобни пустињаци, све до данас и, наравно, верници. То је вековна Црква у којој су сви светитељи Божији и ми смо чланови те Цркве.”

*Епископ
рашко-
призренски
у егзилу
Арђемије*

Ето тако збори наш пастир добри – владика Артемије који е потпуно предан вољи Божијој.¹⁶⁴

– Врх. Нема даље!

– Па јабогме, да нема диље. Знаш ли ти, сине, да е свети Марко Ефески, на ком је докториро онај новосадски непомјаник, оставио исповедничко завештање да му ни Цариградски патријар нити ико од његовијег присталица, који је потписо и примијо Унију са латинима у Флоренцији, не долази на погреб нити учествуе у погребним богослужењима.

– Нисам знао.

– Јесте. *Ја сам, реко је светитељ, ђошћуно уверен да шћо диље сћојим од њеѿа и сличнијеѿ њему, ушћолико бивам ближе Боју и свима Светћима; и уколко одвајам себе од њиѿ, ушћолко сам сједињенији са Истћином и са Светћим Оцима, Бојословима Цркве... Ко шћо сам, вели, у шћоку целоѿ живошћа своѿ био одвоен од њиѿ, шћако и у време одласка своѿ, ѿа и ѿосле мое смршћи, ја се одричем ошћишћења и уједињења ш њима и ѿроклињући зајоведам: да се нико од њиѿ не ѿриближи ни моме ѿѿребу ни моме ѿробу.*

– То је, заиста, задивљујуће.

– Јесте, благо деди. Таки свети, Божји људи, треба да нам буду узор. На њиг у животу треба да се угледнемо. А јок на ове лицемерчине и

¹⁶⁴ Јелена Тасић: *Ми смо Српска ѿравославна црква*, „Данас“, 20. јул 2015.

пришипетље што продају веру за вечеру. Што се улизују јеретицима прогонећи ћецу светосавску.

– Па, јесте тако.

АМАНЕТ

– Но шта е но тако. И никако друкчије. А знаш ли ти, сине мој, шта е аманет?

– Па, онако. Мислим да му то дође као неко задужење. Или завештање, завет. Као нека светиња која се поштује.

– Могло би се тако касти. То је поверење не-коме да чува неко добро. Па ево, благо деди, тебе ће деда да остави један аманет.

– Који?

– Да чуваш веру ђедова нашијег. Она је записана у *Еванђељу*. У *Законоправили* Светог Саве. У књигама Светијег Отаца. Остављам ти све књиге Светијег Отаца, кое сам кроз живот сабиро, кад пођем Богу на истину. Читај, благо деди, по могућству, сваки дан по мено. Колко било. Макар по коју страну. И ондак неће моћи да те преваре грабљиви вуци у јагњећој кожи. Ни да ти продају *рој за свећу*. Тако да ти дадне драги Бог да чуваш и сачуваш веру нашу наку како си примио од мене, баке и родитеља својијег.

И добро туви речи које је изговорио апостол љубави и апостол Истине, јер тамо где истине

нема љубав је лажна. То су свете речи, сине мој:
Ако неко долази к вама и ово учење не доноси (истинито хришћанско православно учење кое нам је предано) *не ѡримајѣ га у кућу и не ѡздрављајѣ се.*
*Јер ко се ѡздравља ш њиме, учесѣвуе у њеѡвим злим делима.*¹⁶⁵

Нек ти Бог дадне да се једног дана ожениш и да дочекаш ђецу своју. И ђецу ђеце свое. И да им предаш веру коју си примио чисту, неокрњену, неукаљану. И да и ти њима оставиш аманет да сачувају то што им предаш за оне што ће доћи иза њиг.

– Хоћу, деко.

– Тако, соколе мој.

А што ти сад плачеш, сине?

– Па, деко, ти причаш ко да ћеш сад, не дај Боже, да умреш.

– То е у Божјој руци, сине. Знаш како е на спомену, за живота, уписала моја баба, Бог да јој душу прости?

– Знам: *Још лаїано душом гишем*
и себи за животиа сїомен ѡишем
доћи ће дан и мом животиу крај
ѡа ако заслужим душа ће у рај
Ал шїо Бої рече Њеѡво је ѡрече.

¹⁶⁵ 2 Јн 1, 10-11.

– Е, баш си ме орадоштио, што си то зађерио и утувио. Видиш, сине, моја баба е била неписмена. Није знала ни да пише ни да чита. А каменоресцу је издиктирала те речи кое су много писменије од онијег бљувотина „ДР” Игњатија. Из Предања и Еванђеља се учи, сине, а јок од прелешћенијег будалчина.

Него да пређемо на ствар. Ја сам, по година-ма, већ надживљо свог ђеда и бабу. Доћи ће дан нашег растанка, синко. Свему има време, благо мене. Знаш како е казано: *Што колјевка заљуљала то мошника закопала*. Вала Богу, да иде све по реду. Нако само како Бог милуе. Виђасмо, да е *Њејово прече*. Ал, ет, сад је некако била згодна прилика да ти речем овај мој аманет.

– Запамтићу, деко, сваку реч.

– Ал, још нешто деда има да те задужи.

– Шта?

– Кад умрем, благо мене, немој случајно да ми ови екуменисти прилазе вечној кући, нити да богослуже на мојој сарани и на даћама. Нипошто. Него да ми позовете истинске исповеднике светосавске вере и да ш њима молитве узносите за покој мое душе. Јербо, они кои саденаке на латурђији помињу јеретике – екуменисте и моле се да они, Боже прости им, *правилно управљају речју истине Божје*, или су и сами екуменсти – јеретици или су, у најмању руку, лицемери. Господ каза да се не може *служити и Боју и мамону у исто време*.

† † †

Унук загрли деду снажно, са обе руке, посагнувши се и приљубивши образ уз његове груди из којих је чуо дамарање.

И деда, чврсто, загрли њега љубећи му потиљак.

Шапат развигорца као да утихну за трен.

Њихова тела су дрхтурила.

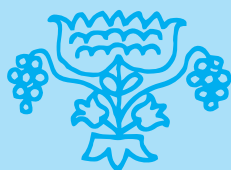
Полегли зраци залазећег сунца су светлукцали у сузама које се котрљаху низ њихове образе, позлађујући их.

Тихи јецаји, цепајући румени предвечерњи мир, као да су оверавали аманет.

А од миља, у дединој души као да зајуборише речи Богопримца: *Сада оћиустии слују Твојеја Госйоде њо речи Твојој јер видеше очи моје сѣасење...*

РЕЧ УРЕДНИКА

РЕЧ УРЕДНИКА

Милошћу Божјом ми живимо у страшна и славна последња времена. Страшна, јер су охладнела срца многих и умножила се отпадија од Бога. Славна, јер ми раслабљени и немарни за остале врлине спасаваћемо се тиме што ћемо сачувати Праву Веру = Веру Светих Отаца.

„Питали монаси великога авву Исхириона:

– Шта смо ми урадили?

– Ми смо испуњавали заповести Божје, – одговори Исхирион.

– А шта ће радити они што после нас дођу?

– Они ће радити ово што ми радимо, но упола мање.

– А они после њих?

– Они при свршетку времена неће никако држати монашко вежбање, но њих ће постићи такве

напасти и таква искушења, да ће они кроз трпљење тих напасти и искушења показати се у царству Божјем већим од нас и од отаца наших.” (Св. Владика Николај, *Охридски пролој* за 5. фебруар)

За возљубљени светосавски род, ова су времена страшна јер чини се да патња Срба никада није била свеобухватнија. На крају 20 века, највећа војна сила у досадашњој историји бесомучно је разарала србске земље са лицемерним образложењем да је то за њихово добро [Sic!], а да би заправо из груди Србије исчупала њено срце = Косово и Метохију. А, након ратног разарања уследило је још страшније духовно растакање србске светиње над светињама, Светог Православља србског стила и искуства = Светосавља, покушајем да се Српска православна црква трансформише у унијатску филијалу римског папизма и утврди као равноправни учесник са осталим јересијархијама у светском покрету екуменизма, а да би се из срца Срба исчупала њихова Православна Вера. Наш отац међу светима Ава Јустин Ћелијски, 1966. г. пророчки је вапио: „Гле, како је тужна земља Србија, како је мрак попао земљу Србију. Каква тмина! Каква помрчина! Где су Срби? Много је бивших Срба, а правих Срба, авај, како мало!” (*Беседа 2. на Светиога Саву*). Врхунац непријатељског напада на СПЦ јесте небивало прогонство правоверног Христовог епископа

Артемија и монаштва са страдалног КосМета симфонијским трудом тзв. КПС, Еулекса, државе Србије и администрације СПЦ (!?), диригованим од моћника царства земаљског. Непуну годину касније, тадашњи руски амбасадор Александар Конузин у препуној сали током тзв. Безбедносног форума у Београду септембра 2011. поставио је драматично питање наших дана: *Има ли овде Срба?* и захвални род српски намах га је назвао „амбасадор Срба у Србији“! А, као печат духовне пропасти и знак „гнусобе опустошења на светом месту“ служи болна „поука“ из уста Патријарха СПЦ светосавским Србима у Канади да у датим околностима иду да се моле „код муслимана, католика и протестаната“ [Sic!] (6. јуна 2015. у манастиру Св. Преображења у Милтону, Онтарио, Канада)!

И опет, за возљубљени светосавски род, ова су времена славна јер као некада кроз богоизабраног Мојсија, тако и сада кроз богоизабраног епископа Артемија христоименитог народа србског на Косову и Метохији и светосавском расејању Бог показа силу Своју у народу Своме, не давши да околни народи и племена униште ово верно наслеђе Христово. Јер и сада, у време Епископово, Бог остави и сачува за Себе оне „који не приклонише колена своја пред Ваалом“ (3 Цар. 19, 18; Рм. 11, 4) и не поклекнуше због слабости људске природе, него ојачаше од немоћи и бише

снажни у биткама, и телесним и духовним, јер вероваше Ономе који ломи битке мишицом високом и моћном (Св. Јустин Ћелијски, парафраза Житија Светог и Благоверног Стефана Високог, деспота србског 19. јули).

Један човек, од тих „живих дошљака овде на земљи” = прави Србин, је аутор ове књиге *Изјубљено јајње*, наш брат у Христу Милоје Стевановић. Он је у Владики Артемију препознао правоверног Епископа Христовог = Пастира Доброг који душу своју полаже за овце своје, и узевши крст свој пошао је за њим као што Владика Артемије иде за Христом. За Грешног Милоја, како из смерности самог себе назива, први пут сам чуо када је по примеру доброг Самарјанина показао милост прогнаним монасима са страдалног КосМета подаривши им своју љубав и део свог имања, на делу показавши да има очи да види и уши да чује и срцем разуме заповест Божју „милости хоћу, а не жртвоприношење”. Тиме је и опитно искусио да „свако ко жели да живи побожно биће гоњен”. Новозаветни Синедрион у лику „Великог црквеног суда” тј. „Великог Инквизитора” како га ненадмашно описа Достојевски, који је претходно прогнао Владика Артемија са КосМета, одлучио је брата Милоја од новозаветне синагоге = „лаодикијског” дела СПЦ!?! Од онда до данас, имао сам много прилика да се радујем његовом врлинском

животу и талантима које умножава у славу Бога Живога. Он поступа као мудри трговац који мења јефтино за скупо, тј. материјални иметак за духовне дарове. Он зна да Бог воли радосног даваоца = дародавца (2. Кор. 9, 7), јер је управо радост та која разликује давање од даровања, киселост због свог губитка од радости због добитка ближњег свога. Он зна да се праштањем онима који нам сагресише човек приближава Богу, док се милосрђем на делу показује као истинито дете Божје. Он зна да је злато примио = Свето православно Предање и зато исто то злато и предаје својим потомцима и свим светосавцима, јер је Христос Пут Истина и Живот, и Он је исти и јуче и данас и довека!

Због претходно наведеног, читаоцима најтоплије препоручујемо ову књигу нашег брата Грешног Милоја названу *Изјубљено јајње*. Њоме као и ранијим књигама, које је радије записао него написао, брат Милоје није постао књижевник већ се само открива као ученик ученика, следбеник следбеника, као сведок верни владике Артемија = сведока верног Васкрслога Христа!

Приликом првог сусрета лицем у лице са братом Милојем који се догодио у нашем манастиру *Свѣтих срѣских ѡпросвѣиѣиѣља и учиѣиѣља* у Колумбусу код Детроита (САД), 2015, срце ми је поскакивало од радости као нерођени Свети

Јован у сусрету Свете Јелисавете са Пресветом
Богородицом, сазнањем да ево има правих Срба!
Зато, Христос је међу нама мили брате Милоје!

И јесте и биће!

Нека те Он утврди у свему што је угодно
Њему.

Амин, Боже дај!

Господу Богу и Спаситељу нашем у Исусу
Христу, са Беспочетним Оцем Његовим и Пресве-
тим и Благим и Животворним Духом Његовим
нека је свака слава, част и поклоњење, сада и увек
и у векове векова.

Амин.

Протојереј Стефан – од грешника први и не-
достојни слуга Божји

† † †

Христѡс Воскресе Радошћи моја!

Његовој Светости
Патријарху српском Г. Г. Иринеју
Незаконитом Администратору
Епархије канадске
Београд

12. септембар 2015. – навечерје празника
Сабора српских просветитеља и учитеља

*Свака њица своме јашу
Сваки човек своме браћу
Својим браћом шућу блажи
У свом јашу срећу шражи*

Ваша Светости,

Христос Воскресе – Воистину Воскресе!

Кажу да су стари Келти, кад год би полазили у рат, узимали по један камен из свога дома и стављали га на гомилу. По повратку из рата, свако би узео по један камен са те исте гомиле и вратио га кући. Број преосталог камења означавао је број оних који се из тога рата нису вратили... Тако би временом та гомила расла и постајала могила... Онда би почели да користе другу гомилу, која би касније постала нова могила, и тако су се оне полако множиле и означавале трагове завичаја...

Православни Срби, христоименити пород Светог Саве Равноапостолног, стекли су неупоредиво бољи обичај сразмерно већим даровима које су добили од Бога Живога. Они су уместо могила подизали храмове

„да с' у њима поје Литурђија овог свјета кано и онога". Притом знали су да „Бог не станује у рукотвореним храмовима (Д. Ап. 17, 24)" и да вредност свих, па и споља најлепших задужбина, заправо долази од оних који су унутра – од живих људи Живог Бога у којима Он Светотројично почива и у Које они живе, крећу се, и јесу...

На жалост, подмуклим деловањем пре, у току, и након безаконог свргавања Епископа канадског Георгија свештеници-завереници су погазили своје свештеничке заклетве, поновили су непомјаников злочин отпадије од Бога, и показали се рушитељима Цркве (у лику Епископа и Епархије канадске) и Богом устројеног поретка спасења. На њиховом безаконем састанку од 1. маја ове године, подобно својој свештеничкој заклетви, нисам се одрекао свога Архијереја већ сам га признао за законитог Епископа канадског уздајући се у речи Господње: „Сваки који призна мене пред људима, признаћу и ја њега пред Оцем својим који је на небесима, а ко се одрекне мене пред људима, одрећи ћу се ја њега пред Оцем својим који је на небесима" (Мт. 10, 32).

Ми смо за све то време богослужили, проповедали, поучавали, писали, тешили, манастир бранили и одржавали „јер се срцем верује за праведност, а устима се исповеда за спасење (Рим. 10, 10)", а заузврат, након што сте безаконно свргнутом Епископу канадском забранили богослужење у храмовима епархије на чијем је трону седео више од 30 година, мене грешног сте одликовали истом таквом забраном богослужења као и уласка у храм Светог Преображења манастира у Милтону! Хвала Вам, Ваша Светости, то безаконно писмо коме је темељ у ваздуху моје су часне вериге...

Али, авај, не само што нисте спречили свештенике-заверенике у њиховом кршењу Светих канона и Црквених правила, Ви сте њихов црквени „бољшевизам"

оправдали, прихватили и њиме суштински руководили. Тиме сте на претходно почињена безакоња и бројне скандалозне изјаве додали нова и показали одбојност према свему светом и честитом у роду србском и миломе Богу приступачном. Посебно је болна била ваша „поука” Светосавским Србима да у датим околностима иду да се моле „код муслимана, католика и протестаната” [Sic!] (6. јуна 2015. г. у манастиру Св. Преображења у Милтону)!

За разлику од Вас, наш вечити Патријарх Свети Сава у својој беседи о правој вери 1221. каже:

„И ово прво молим вас, дакле, браћо и чеда, нашу сву наду на Бога положивши, прво праве вере Његове да се држимо Јер ‘друге основе’, као што рече Апостол, ‘нико не може положити, већ само који положи’ (I Кор 3, 11) Дух Свети преко светих апостола и богоносних отаца, а то је права вера, која је на светих седам васељенских сабора потврђена и проповедана.

После овога, на основама овим свете вере, достоји нам злато и сребро и драго камење (упор. I Кор 3, 12) зидати, тј. добра дела. Јер нити користи исправност живота без праве вере у Бога и просвећене, нити нас право исповедање без добрих дела може представити Господу, већ нам треба имати обоје, да ‘савршен буде Божји човек’ (II Тим 3, 17), а не да због недостатка храма живот наш. Јер, ‘вера је спасоносна’, као што рече Апостол, ‘која кроз љубав дела’ (Гал 5, 6).”

Овим је јасно да тренутно у Српској Православној Цркви имамо много већи проблем од неких „жељеног” доласка папе римског у Србију. Папизам римски је већ дошао у СПЦ и заживео оваплоћен злоупотребом институција Патријарха, Синода и Сабора. Синод који је Свети тек титуларно по делима постао је „чувена фирма на празном дућану” (према вечитим параметрима Светог

Владике Николаја). Папизам у Синоду се пре свега огледа у:

- његовој „непогрешивости”,
- неприкосновеној власти (која се остварује „суштинском” непроменљивошћу чланова Синода и лукавим претварањем Сабора у парламент у којем доминира група од 21+ епископа, тј. Синодска Г21+ партија),
- његовом обједињавању функција тужиоца, пороте и судије, тј. вида инквизиције (на супрот уверењу блаженопочившег Владике Данила будимског, да ми православни немамо инквизицију) – тако већ неколико година, Свети архијерејски синод СПЦ преузима на себе овлашћења која му не припадају и по рецепту који је први пут примењен у Епархији рашко-призренској 2010. врши чистку „неподобних” архијереја у СПЦ, и
- заступањем неколико еклисиолошких јереси које се сажимају у свејереси екуменизма (а ту су и друге као: смртна душа, укидање пакла, житија светих су бајке, теорија грана и плућних крила „подељене” Цркве, итд...)

На жалост, не папа римски, него папизам унутар СПЦ може затупити и потпуно дезоријентисати православну савест и свест неутврђених, наводећи их да прихвате богомрску унију. Сачувај Боже!

Ваша Светости, с обзиром да Ви отворено и јавно:

- исповедате и ширите духовни отров свејереси екуменизма,
- изјављујете да Свети Дух поставља папу на трон римских епископа и признајете благодат римокатоличким јеретицима,
- безбожно празнујете Хануку палећи свеће у јеврејској синагоги,
- неканонски свргавате правоверне српске епископе (епископи Артемије, Константин, Василије, Геор-

гије, Филарет и Јован) са њихових катедри подржавајући пучисте у епархијама,

- толеришете заједничка богослужења са римо-католицима и монофизитима, као и увођење мирјана мушких и женских у свети олтар,

- гајите поданички однос према носиоцима новодобног глобализма, српским властодршцима и њиховим налогодавцима са запада узимајући директног учешћа у срамном чину издаје и предаје Косова и Метохије, бескрупулозно газећи свете каноне Православне Цркве и делујући директно против интереса српског рода и отачаства надаље прекидам свако општење са Вама – јавним исповедником свејереси екуменизма који је у расколу са Светим Оцима и међу њима Сабором Срба просветитеља, поборником немира и подела, немилосрдним вуком у јагњећој кожи – као и са свима онима који се са Вама саглашавају у погубном гажењу светих канона Свете Православне Цркве, све дотле док се не повратите на глатки пут Јеванђеља и Светих Отаца и док не уклоните поменуте саблазни. Због свега наведеног, прелазим под омофор Његовог Преосвештенства Епископа Рашко-призренског и Косовско-метохијског у егзилу Г. Г. Артемија – ваистину исповедника и чувара Свете Православне Вере, Српске Православне Цркве и Косовског завета „да је земаљско за малена царство, а Небеско увек и до века!“.

Заиста, „диван је Бог у светима Својим. Бог Израиљев“. Научен од Преподобнога Аве Јустина, иако убог и најмањи од свију слугу Божјих, питам себе и питам Вас:

Може ли мрак да светли у тами?

Може ли безакоње да буде праведно?

Може ли Ирод-убица бити жртва, а Свети Јован Крститељ злочинац?

Може ли зло дрво родити доброг плода?

Може ли пут живота [1] постати пут смрти, а пут смрти постати пут живота?

Може ли се Хришћанин определити за царство земаљско уместо Царства Небеског?

Дај Боже да, обрадовани Васкрсењем Христовим, одговоримо и ја и Ви: У Благовестима Христовим не може никако, у зловестима сатаниним може и мора свакако...!

Богу хвала, православни епископи нису непогрешиви као папа римски. Било је читавих Сабора које је Црква одбацила и прогласила у благо време као разбојничке. На пример:

„Погледај на саборе, који се по царским наредбама одржаше, а на којима богохулно прогласише за догмат да Бог Син није једносуштан са Богом Оцем: први у Тиру, други у Антиохији, трећи у Селевкији, четврти у Цариграду под аријанцем Евдоксијем, пети у Никеји, шести у Сирмији, а много касније седми у Ефесу под председништвом Диоскора, – сви се ти сабори одржаше по царским наређењима. Али су сви одбачени, и анатеми предани, јер на њима беху донесени безбожни и богопротивни догмати (Житије Светог Максима Исповедника 21. јануар: Ово би током другог суђења св. Максиму у августу и септембру 656 год).”

То ће се догодити и са свим одлукама о свргавању српских православних епископа почевши од Владике Артемија, преко Владика Константина, Василија, Георгија, Филарета, и Јована којима је темељ на песку новодобног глобализма!

Ето, слава Богу, ми видимо и чујемо и срцима разумемо да су неки епископи једноставно погрешили. Та православни су, а и још су у телу. Ваистину неки се од њих више прославише речју него вером, јер вера се делима показује, а ко ли ће знати крај њихов? Тако је

и ово садашње искушење Цркве и рода србскога само један облачак који ће проћи (Nibicula est, transibit!). Проклети ђаво и анђели ђавољи устремише се свом силом на нашу Свету Српску Православну Цркву. Намислише лукавци да нам методом „куване жабе”, применом „црквеног Рамбујеа”, Веру Свету Православну промене и Цркву поунијате!

Свети Тихон (који је некада био и епископ Алеутски и Аљашки), у 17. недјељу по Педесетници, између осталог Србима у Џексонској цркви рекао је следеће: „Благочешће, истинита, права вјера, у свему је корисна, пошто оно има обећања живота садашњег и будућег; ово је истинита ријеч и достојна је сваког прихватања (1. Тим. 4, 8-9). Историја разних народа краснорјечиво свједочи да вјера и добродјетели и правда узвисују народ и умањује гријехе племенима (Прич. 14, 36), да је само онај народ велики и силни, у којем живи тврда вјера у Бога и крепка нада у Њега. Вјером побеђује он царства, укрепљује се од немоћи, силан је у рату (Јевр. 11, 33-34); ако он и гријеша пред Господом – пред Њим се и каје, и у својим недаћама се за помоћ не обраћа боговима туђим, него само к Једином Истинитом Богу; од Њега пак и добија помоћ и спасење. Поменимо за примјер макар јеврејски народ. Када он бијаше силан и страشان непријатељима: када се у упрезао у туђи јарам и служио Ваалу и Астарту – или пак када је остајао вјеран благотворном Јехови? Сјетите се и историје свог властитог народа. Није ли српски народ био крепак и није ли растао у сили и слави онда, када је био вјеран православној вјери отаца својих и када је пребивао у јединомислију и братољубљу? То бијаху златни дани Србије, када се у њој подвизаваху мужеви вјере и народности – Свети Сава, покровитељ вашег храма и српског народа, његов отац Немања, његов брат кога је вјенчао, Стефан II, Стефан IV

Душан. И напротив: није ли српски народ слабио, па чак и до дана данашњега слаби, од подјела на разне партије, од међусобних непријатељстава и, што је најглавније, од тетурања духовног, од поклањања туђем јарму, од робовања туђој и туђинској цивилизацији, од хладноће према православној вјери и издаје отачких предања?”

Светоотачки архијереји наши, епископи Артемије, Николај и Максим, Божјом милошћу, молитвама свих светих и синовским исповедањем Православне Вере правоверног свештенства, монаштва и народа помоћи ће браћи својој архијерејима – који погрешеше под утицајем духа овога света и царства земаљског – да се врате на пут живота, одбаце заблуде у своју непогрешивост (која припада само папи римскоме); да се са пута парламентарне демократије врате на пут саборности= саборне теократије; да најпре ишту Царство Божје и Правду Његову коју погазише преким судом који доликује партизанима, Це-Ка, и богопротивним масонима; да поново васпоставе углед који је наша црквена администрација имала за живота Светога Блаженопочившег Патријарха Павла; да би се сви показали као људи Бога Живог, Христолики и Боголики, којих се преци неће постидети и на које ће се потомци угледати; да бисмо ваистину у Истини, у јединству вере, исповедали и прослављали Оца и Сина и Светога Духа, Тројицу Једносуштну и Нераздељиву у векове векова. Амин, Боже дај!

Надам се, Ваша Светости, да нећете допустити да храмови које су Срби подизали широм Канаде током више од 30 година владичанства Епископа канадског Георгија, као и они широм србских земаља постану унијатске могиле и да ћете чим пре укинути све разлоге који су довели до прекида нашег Литургијског општења. Амин, Боже дај!

Ја сам се за све ово време служења Богу и роду, држао Светих канона, Црквеног Закона, Светоотачког Предања и Јеванђеља Господа и Бога и Спаса нашег Исуса Христа Васкрслога у сведочењу Светога Православља и изобличавању безаконика и њихових безакоња. Савест ми је чиста и желим да уз помоћ Божју таква и остане до свршетка света и века. Амин.

Веровах, стога и говорих (Пс. 115, 1). Рекох и душу спасих, јер се срцем верује за праведност, а устима исповеда на спасење [4][5]. А „Праведник ће процветати као палма, као кедар на Ливану ће се умножити .(Пс. 91, 13)!” [6][7].

Воистину Воскресе Христос Спаситељ, [8] Ваша Светости! Свако Вам добро од Господа!

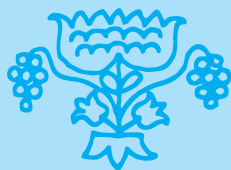
Слава Богу за све!

Протођакон Стефан Икономовски – Македонац по икономији, Православац по акривији, Светосавац по покајању, Хиландарац по срцу, Косметски Србин по духу [9], од грешника први и недостојни слуга Божји

(Ово писмо са фуснотама и прилозима објављено на сајту: <http://www.kanadskisrbi.com/?p=971&lang=sr>)

СЛОВО РЕЦЕНЗЕНАТА

Жељко Жугић Которанин

НЕИЗГОВОРЕНА ИСТИНА

Нз пера Милоја Стевановића, свима знаног као Грешни Милоје, изашла је књига *Изјубљено јајње*. Ради се о оном истом стилу, о дијалогу између деде и унука, који смо и раније сретали код овог аутора. То је онај исти деда који је у више наврата разговарао са својим унуцима и кроз те разговоре поучавао их духовном животу и питањима Цркве. У *Изјубљеном јајњешу*, то је исти онај деда, неименован али довољно препознатљив, онемоћао под теретом година кога под руку води онај исти унук који га је, као дете, пажљиво слушао.

Наслов *Изјубљено јајње* упућује на причу из Јеванђеља о јагњету које бива изгубљено, залутало и одвојено у непознато од осталих деведесет девет јагњади. Њега полази да тражи и проналази Пастир који ради њега залуталог, једнога,

оставља оних деведесет девет, узима на рамена и враћа своме стаду.

Зашто овај наслов носи један дијалог по форми?

Одговор проистиче из садржине разговора који, шетајући се, међусобно воде деда и унук.

Деда, поучавајући свога унука који није више дете, поучава све нас застрањивању Патријарха српскога и свих оних који управљају Српском Православном Црквом. Поучава деда унука, а са њим и нас да не будемо лоши сведоци. Да не будемо сведоци који не сведоче, а још мање сведоци који лажно сведоче. Аутор, Грешни Милоје, у лику деде поставља Пастира иако то нигде није написао. Овај Пастир налази нас и проналази нас као изгубљено, залутало јагње. Он нас не кажњава нити анатемише. Он нас аргументима и фотографијама опомиње чему смо сведоци. А унук његов – то смо сви ми који мирно или немирно гледамо како један славни брод тоне. Дај Боже да и тај брод, а то је Српска Православна Црква – као изгубљено јагње ишчекује да Пастир дође и да га избави од коначног потонућа.

Вредност књиге *Изгубљено јагње* је у томе што је написан разумљиво свакоме без обзира на образовање. И највећа истина, ако је истина, може бити саопштена на свима разумљив начин, што је овде успео Грешни Милоје.

Грешни Милоје у књизи *Изгубљено јаће* наставља мисао Светог Јустина Ћелијскога, који је екуменизам назвао свејересју, а Грешни Милоје овде екуменисте назива свејеретичима. Он прави разлику између одавно изобличене и осуђене јереси и одавно осуђених и изобличених јеретика, са једне стране, и екуменизма као свејереси и екумениста као свејеретика, са друге стране. Ово је истина које смо сви били свесни, а коју нико до данас није изговорио. Без јеретика нема јереси, без свејеретика нема свејереси.

Предавајући *Изгубљено јаће* пажњи читалаца препоручујемо да се он више пута прочита. Уједно дугујемо велику захвалност, најпре Господу Богу Исусу Христу, Господу нашем и Пастиру свих изгубљених јагњади што је надахнуо нашега Грешнога Милоја да овај текст напише, а потом и Грешноме Милоју што као стото јагње преосталих деведесет девет јагњади зове на покајање јер се *приближило Царство небеско*.

Горица Тркуља

БОРБА ЗА ДУШУ

Живот је непрекидна и немилосрдна борба. Пре свега борба за душу. Зато тежимо животу који једино има смисла. Животу вечном.

Знамо да рат за душе никада не престаје. Само узима друга обличја и друга оружја користи.

И у ово наше време води се бесомучна борба за душу. Свим средствима.

Ово је време и страдања и подвига.

Човек без вере не може да учини подвиг... Јер подвиг чини снагом вере.

За Србина је највећи и најважнији подвиг остајање на светосавском путу и да своје потомство томе, највреднијем, научи.

За трајање, за незаборав, за вечност чува се највредније. То се од предака у генима наслеђује и васпитањем учи. И потомцима у аманет оставља. Кроз лични пример. Кроз задужбине. И кроз

књиге. Тако се најбоље учи. И такво знање најдуже траје.

У овом времену издвојио се један човек по-
движник, стваралац и градитељ, Милоје Стева-
новић. Ревнитељ и доказани борац за Истину.

Он гради и ствара.

Још неуморније ревнује.

Пише.

Објављује.

Милојеве књиге одишу пуноћом и једин-
ственом лепотом традиције и старине. Оне зраче
дирљивом посебношћу изворног, домаћинског,
непомућеног туђим... Одишу душом оне Србије
коју затиру вековима, коју расрбљавају и кидају,
а која, милошћу Божјом, жилаво опстаје... и после
најужаснијих страдања чудесно васкрсава... Оди-
шу лепотом небеске Србије.

Из Милојевих књига говори чиста србска
душа испуњена мудрошћу прохујалих времена
и испуњена благодаћу. Кроз њих се векови пре-
плићу...

У низу књига – бисера које нам је у последњих
неколико година подарио Милоје Стевановић, из-
двајам овај драгуљ, књигу *Изјубљено јаће*.

Чак и наслов њен много казује. Казује у как-
вом смо стању као народ и држава... Казује како
се осећа човек који тежи Истини и Правди, а још
није спознао Господа и није се Њему у потпу-
ности предао.

Искрено забринут због стања у коме већ дуго времена чами и пропада србски народ, са пуном одговорноћу, ова књига „открива дијагнозу и одређује терапију” назначујући где је излаз из безизлаза.

То је књига коју треба да прочита сваки Србин. Више је од књиге. Прави је уџбеник, преко потребан свакоме православном човеку!

Уџбеник за дедове и очеве!

За баке и мајке.

Уџбеник за вероучитеље!

Уџбеник за децу.

За сав народ!

Мелем је за душу.

Јер души је потребан сусрет с Богом. Ова књига Богу води... Кроз њу говоре минута покољења, говоре сви наши ђедови.

Послушајмо их! Они нас уче како се до Њега, Свевишњега, стиже...

Стиже се молитвом која се из срца излива. Која чистотом душе Господу стреми. Која даје снагу да се тешким искушењима одоли и да се недаће победе...

Из ове књиге распознаје се да „када се човек моли Богу (увек) око њега и у њему клокоћу целе историјске епохе које су упиле крв, грешке и сазнања целих покољења.” И то се сазнање дубоко укоренеује у душу детињу. У сваку душу жељну Господа.

Деда, главни јунак ове књиге, о томе поучава свога унука, а нас подсећа:

Свако од нас води борбу за спасење душе своје. Велика је, тешка и неравноправна та борба. И, најважнија од свих животних борби...

Деда свога унука и све нас поучава:

Сви трагамо за некаквим великим открићима и сазнањима, најчешће непотребно, несвесни колико су драгоцене знања која су нам наши очеви и дедови оставили. А оставили су бесцено благо. Веру православну.

Истина Православља, праве вере, светли у свим временима и непогрешиво води трновитом и уском стазом ка Господу. То је пут којим су Србију повели њени свец и владари. Пут Истине. Једини прави пут...

Није лако тај пут пронаћи. Иако смо рођењем привилеговани, исувише често се догађа да се, када су родитељи и пастири заведени и залуђени туђим, Европом и светом, изгубе читаве генерације...

Због тога је деда посебно забринут, па свога унука ревносно поучава и све нас подсећа и упозорава:

Тешко је прави Пут пронаћи, а још је теже на њему остати. Јер многа су искушења и изазови и многи лажни учитељи... и многи пастири лажни. Он указује на ововремене примере безакоња и отпадања од вере.

Књига је и документ, сведочанство о безакоњу и непочинствима које лажни пастири – првојерарси СПЦ, починише у ово наше зло време.

Књига је путоказ и светионик који разбија мрак незнања. Која разоткрива и разобличава. Која не допушта немар и незаинтересованост. Која борбом за Истину и Правду показује пут спасења.

Јунак ове књиге је тај пут, милошћу Божјом, спознао. И, искрено одушевљен спознајом, и забринут због опасности да нестане као народ ако Веру не сачувамо, ако проверимо, несебично је дели са себи ближњима, са целим родом својим.

Дирљива је и веома поучна дедина брига за душу својих најближих и за сав род свој. Зато тако истрајно и неодступно стоји у рову за одбрану вере. Зато се тако јуначки бори. Зато призива и дозива све нас да му се придружимо.

Деда грчевито брани старе међе! И не пристаје на поништавање и проверавање! И унука чврсто за руку води. Да га научи да пази да се не оклизне. Да, као и Оци наши, испитује и проверава. Да ништа не прихвата „здрово за готово”. Да не иде за већином, него за Истином.

Деда, у овој причи, свом снагом, свим срцем и свом душом подсећа и поучава:

Путем Истине иду само они који истински и предано верују у Бога. Тим путем никако не могу они којима је човек (папа) Бог. О томе најјасније

говори текст архиепископа Аверкија Таушева „Духовне основе папизма” који је зналачки и мудро уграђен у ово казивање.

Пред нама је мала збирка поука и мудрости изнедрених из народа и исказаних аутохтоним, безмало заборављеним језиком пишчевог завичаја. Шта човеку може бити лепше од жубора завичајног говора, који нас враћа коренима, исконским вредностима, чистоти душе?

Читајући *Изјубљено јаїње* – тај својеврстан приручник из веронауке, задивих се. Као да се вратих у детињство, и поново чух поуке чији значај дуго нисам схватала...

Ово је књига коју треба да има сваки Србски дом. Коју треба да прочита сваки Србин. И сваки бивши Србин! Да му се разјасни како се неко од његових предака, или и он сам, оклизнуо на стази животној и сада не налази спокој, мир и праву љубав. Јер, љубав без Истине је лажна.

Књига *Изјубљено јаїње* – драгуљ међу књигама, својеврстан је запис о борби за веру коју србски народ данас води...

Знамо да је веру сачувао народ. Кроз све векове страдања и ропства. И данас је чува!

Три су се реке народа, попут три Мораве, разлиле по Србији и србским земљама и слиле у реку светоотачку и светосавску која је смело устала против скрнавитеља и рушитеља вере предачке:

Прва је река прогнаника са Косова и Метохије – прогнани владика Артемије са својим духовним чедима, монасима и правоверним народом;

Друга је река боготражитеља и чувара предачкога завештања која не пристаје на безакоња садашње обезверене и обездушене јерархије;

Трећу реку чини стара национална емиграција: најслободнији, комунизмом непоробљени део србскога народа који је своју веру пред налетом комунистичког безакоња сачувао у туђини и који се није мирио са безакоњем у Цркви и никада није пристао да мајку Цркву претворе у слушкињу рђавог господара – дневне политике.

Ове три реке слиле су се у једну снажну, силну, незауостављиву која носи светосавски брод нашег спасења. На том броду крма је у рукама Пастира Доброг који се љубављу својом стара да се не изгуби ни једно јагње. На тој реци, на том броду ће се сачувати вера предачка, вера праћедовска!

У тој реци која прераста у море верујућег, светосавског народа, смело и одважно „плива” брат наш Милоје. Милоје Грешни. Тик уз владикау Артемија.

Попут средњовековних витезова који ни стопу не узмакоше на бојном пољу!

Док рушитељи светоотачког предања, у слепој послушности њима знанима, „усиљеним

маршом” иду ка (екуменистичком) новом светском – црквеном поретку, ушанчени у ровове предачке стоје ревнитељи за веру... Милоје и јуриша и барјак носи... Пером – том својом убојитом пушком – разгони „Турке на буљке”, разгони отпаднике од вере православне, чувајући Србско Светосавље.

Док читам рукопис ове књиге као да поново видим патријарха Иринеја на 60. Међународном београдском сајму књига како са својом свитом пролази „улицом” св. Владике Николаја... Нико да приђе за благослов?!

Зауставља се Патријарх испред штанда „Ревнитеља” где се обраћа брату Милоју Грешном.

„Покај се” – говори му.

„Ја сам се јавно покајао. Чак сам и књигу написао!”

„Пусти књиге! Покај се и одустани од тога што радиш... Ја сам увек говорио да је Артемије частан и поштен човек, али сте ви криви што је тим путем кренуо!”

„Јесте, ми смо криви. Ми смо га протерали са Косова и Метохије, ми смо га из цркве ишћерали...”

Пред очима ми слика из Грачанице. И суза Владичина... Пече ме и боли.

Не разумем овога старца. Видно је да му је терет који носи претежак.

Зар има теже бреме од терета безакоња у Цркви и њеног одступања од Предања?!

Од братоубиства односно прогона праведног владике Артемија и верног му монаштва?! Од терета оскрнављених и отетих светиња на распетом Косову и Метохији на чију предају пристадоше?!

Од терета свејереси екуменизма у којој се даве?!

Од терета све празнијих цркава које постају безблагодатне зидине којима они што не слепају окретоше леђа?...

У *Догатику* ове књиге налази се *Писмо папшијарху* које Милоје завршава речима: „А у ушима ми још одјекују Ваше речи: *Артемије је поштен и честит човек!* И као да ми се, иза тијех речи, указа Гетсиманија.”

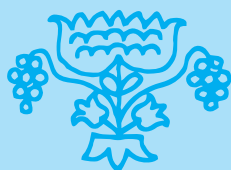
Да, заиста, био је то Јудин пољубац.

Молим се Господу да и њега и остале јерархе који заврљаше поврати са тог пута, да се покају и да одступе од пута злога којим су у ад повели народ. Речено је: „Слеп слепога ако води, оба ће у јаму пасти”.

Књига Милоја Стевановића *Изјубљено јаће* – отвара очи и лечи ову врсту погибелне болести.

У Прокупљу,
о Аранђеловдану, 2015.

ЗАПИС ИЗДАВАЧА

ЗАПИС ИЗДАВАЧА

Гранећи светоотачко Предање, наш брат у Христу, Милоје Стевановић, поред својих родословних и завичајних књига¹⁶⁶, написао је више књига које се могу сврстати у фронт борбе за веру: *Не ђомичи сша̀ре међе* (2008), *Ко ђродаје веру за вечеру* (коаутор 2009), *Сине мој, не ђприсѡај* (2011), *Тајна безакоња* (2012), *Не дај душу, роде* (2013), *Саѡрешења у Србској ѡправославној цркви* (2014), *Чувари вере ѡредачке* (2014), *Разѡвор са академиком Јованом Дерѡићем о сшању у СПЦ* (2014), *Тајна дедине фиоке* (2015), *Аршин* (2017). Неколико ових душекорисних књига је доживело по више издања. Дакле, истине ради, а насупрот тврдњама да је владика Артемије „крив“ за Милојеву екскомуникацију, он је ту борбу започео неколико година пре него што је упознао владика Артемија, па су га црквене власти још 2008. године

¹⁶⁶ У ову групу спадају његове књиге *Казивања* (2005), *Чаша Обрадова* (2007), *Родословље Сшеваново* (2011), *Сѡмени дужи од живоѡа* (2017), *Велечовек Цане* (2017).

узеле на нишан, о чему сведочи документарна књига „Тајна дедине фиоке”.

И ево, драги читаоче, чим су тајне из дединих фиока изашле на светлост дана – преда те истрча и *Изгубљено јаће*.

И као што јеванђељска прича описује радост пастира који је оставивши деведесет девет оваца нашао једну изгубљену – тако се и ова књига завршава сузом радосницом и миљем.

Представљало нам је задовољство што је наша кућа издавач књига човека који је све своје таланте, све своје неспавање и још много шта уложио у нашу заједничку борбу за очување светосавских вредности, с једне, и који је обелоданио многе *тајне безакоња* власт имајућих у Цркви, с друге стране.

Наше задовољство је утолико веће што, у то време, многи нису хтели или нису смели(!) да издају, па чак ни да штампају, књиге овог неустрашивог истинољупца, који је читавог живота речју и делом испуњавао завет мајке Јевросиме – „ни по бабу ни по стричевима”. Због тога је доживео:

– да га 1983/84. прогласе за непријатеља државе (СФРЈ) и партије (Комунистичке), зато што је у препуном београдском Сава центру изговорио истину о беспућу и пропасти у коју народ и државу воде однарођене следе и лажне вође, упозоравајући да је то пут ка провалији у којој ће се у социјалним ломовима распасти земља;

– да га 2011. године истерају из Српске православне цркве зато што је на своје имање примио рашко-призренске монахе, што се молио Богу са владиком Артемијем и због „вређања Епископа, свештеника, црквених власти у својим текстовима и књигама” – како рекоше носиоци папиних прстенова – судије Великог црквеног суда у својој Пресуди (а треба читати: опет зато што је изговорио истину о њиховом безакоњу којим су Цркву Светог Саве обешчастили и претворили у лажи-цркву, у „пећину разбојничку” рушећи богослужбени поредак, газећи каноне, не поштујући догмате... поново упозоравајући род светосавски да нас вероломне, лажне и следе духовне вође воде у духовну пропаст, у свејерес екуменизма);

– да га хапсе, суде и осуђују зато што је бранио уставом и законом зајемчено право о неповредивости стана овчарско-кабларских калуђерица.

Зна се, према званичном саопштењу СПЦ које је објавила „Политика” 25.5.2011, да је „у историји СПЦ Милоје Стевановић први лаик, односно верник, коме је изречена казна коначног искључења” од стране Великог црквеног суда, али се не зна да ли је икад у историји човечанства неком забрањено да приђе гробу свог духовног претка да би принео воштаницу и молитву – осим истом Милоју и то два пута одлукама чачанског Прекршајног суда и Прекршајног апелационог суда,

одељење у Крагујевцу (први пут на 6, а други пут на 12 месеци);

Иако, што би рекао Сенека, *Истина никад не застарела*, морамо одати признање Тургењеву који је уверен да је *Истина која није изречена на време, јора од лажи*. Моргенштерн је из дубине свог филозофског опуса о питањима људског постојања извукао нит: *Ко љушћује према истини, љушћује сам*.

Иако, најчешће усамљен, али не и изгубљен од свог Вишњег Пастира, писац *Изгубљеној јајњети* је говорио на време. Штета, што га на време нису чули, па је *лас вайијућеј у љустини* много година касније затрпан јауком и плачем ојађених.

Писац *Изгубљеној јајњети* говори гласно и јасно и сада сурову истину. Кажу му: *То је часно, али не смемо раздијаши инстинкцију нашеј идентитети — Цркву*. Ваљда преучени душебрижници под „црквом” подразумевају „званичну” олошалу јерархију а не Једну Свету Саборну и Апостолску Цркву којој је глава Господ, а уди апостоли, исповедници, мученици, светитељи, верни народ, и духовни пастири (али не лажни пастири, не вукови у јагњећој кожи, не јеретици екуменистичких и других боја који су се маскирали у мантије и камилавке). А он виче: *Светосавска црква цвети, како је и пророковано, у колибама праведничким. Дођиће и видиће!*

Ко има уши да чује, нека чује.

Не заборавимо да су се неке од ових књига *храбровања, истиновања и правдољубља*, кроз које он виче, породиле у време када су бројни епископи издавали претећа и застрашујућа акта која су звеккала одмаздом онима који покажу да су присталице неканонски прогнаног владике Артемија, што је било пропраћено логистиком коју је пружала полиција.

Но, када је време страха колико толико попустило, до ушију брата Милоја је допрло шушкање да га је „превише”, а када се неким сајтовима учинило да га треба „проредити” (да ли због притисака однекале или због инфериорности или зависти проређивача – није хтео да испитује) – одлучио је да, како рече, „тури тачку”. Да ћутњом одговори и добронамерним критичарима, и инфериорним полемичарима и јаловим завидљивцима. И да настави тамо где је стао 2005. Да се врати босоногом детињству у родном Драгачеву и, како каза „достовери” своја *Казивања – Боју у славу, ѡрецима у часѡи, ѡшомцима у аманетѡи*. Да отме од заборава коју реч, обичај, шалу, радост, тугу... и да их дотури онима што ће доћи. И да се, вели, ако му Бог даде дана позабави украшавањем своје задужбине – манастира Светог Николе у подјеличком селу Лозница која се налази између града Чачка у коме живе његови унуци и родног му Драгачева – двају места која носи у срцу, а из којих је отишао несхваћен од својих савременика.

Тако, будући одбациван од људи, баш кад им је највише давао, примицао се наручју Господњем.

Чини се: *Лейо му је шамо биџи.*

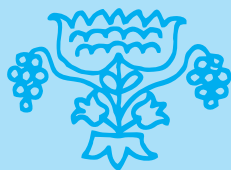
Јер је људе који су прелазили на другу страну улице да би избегли етикету „милојевац” и људе који су га избегавали да се не замера власти имајућима у цркви, надокнадио другујући са успоменама, са малим великим људима, његовим првим и најдражим учитељима из босоножја и младости, с човецима који се пишу са великим „Ч”. Тако су за незаборав остали *Сјомени дужи од живоша* и *Велечовек Цане* да нас подсети и опомену да су исконске вредности незалазне, а да су сласти, части, звања и знања паучина која премрежава наше илузије коју ће поцепати долазећи ветрови.

Прича се да даноноћно ниже бисерје драгачевског говора у ћердан речника древног Драгачева у коме је рођен и које у срцу носи цело седамдесетљеће.

И још се шушка да је проф. Драгољуб Петровић намерадио да га гурне на пучину ономастике Драгачева.

Издавач

ДОДАТАК

Патријарху србском
Господину Иринеју Гавриловићу
Београд
Краља Петра 5

Господине,

мам неодољиву потребу да Вас подсетим на наш недавни сусрет на 60. Међународном сајму књига у Београду, којом приликом сте ме посаветовали да се покајем.

Рекох Вам: „Ја сам се покајао и чак јавно у књигама то покајање изнео”.

„Пусти књиге” – рекли сте – „него се покај док није касно.”

И још додадосте: „Артемије је поштен и честит човек, а ви сте криви што је он дошао у ову ситуацију, јер да се ви не окупљате он

би био другачији”. (Године 2012, у овчарском манастиру Јовање, рекли сте ми: „Ти си крив што се Артемије тако понаша, јер да их ти ниси примио, друкчије би се он понашао”).

Бејах затечен овом олакшавајућом околношћу: јер, сад нисам само ја крив – једнина је прерасла у множину. Дубоко сам уверен да ћете до следећег сусрета заиста уочити стварног кривца. Тако затечен, одговорих Вам: „Хоћете да кажете да смо га ми протерали с Косова и истерали из Цркве?”

Човек с чела Ваше пратње, готово наредбодавно, рече Вам: „Ваша светости, чека Вас владика Јован” (шумадијски).

Помислио сам: можда овај човек није крив. Можда од њега крију истину о томе шта се у народу догађа, ко што су је крили од Броза, Милошевића и многих других који су, заслепљени лажном сликом тумарали натерсуме, док себе и народ нису довели на ивицу јаме (Мт 15, 14). Они, пак, који су у најбољој намери истиновали били су прогањани.

Гледајући за Вама и видевши да Вам ретко ко прилази за благослов, а угледавши, након једног сата, кад је истом „улицом” Светог Николаја наишао владика Артемије како

се народ у ројевима тиска просећи од Њега благослов, заплакао сам. Да ли од туге или радости – не знам. Бог зна.

Тад сам, у срцу, донео две одлуке.

Прво, да Вас послушам: да се осамим, да се преиспитам, да се исповедим и да се покајем за све што нађем да је нечисто у мојим мислима, речима и делима.

Друго, да Вама лично дотурим оно што крију од Вас они који, правећи Вам лажну и лицемерну слику, незаслужено уживају у благостању и преобиљу земаљскога царства.

Верујте ми, призоре из књижице *Изјубљено јаће*, која ће, ако Бог да, ускоро изаћи из штампе, није уочио само деда из те приче. То осећа, види и доживљава већина из рода светосавског.

И верујте ми да је земаљско за малена...

И још ми верујте: нисмо ми (народ) протерали „честитог и поштеног“ владику Артемија нити с Косова, нити из Србске православне цркве, него они што Вам *седе* уз кољено.

Морам признати: били сте доследни!

И то два пута.

Најпре, оно што сте рекли на Сретење 2010. у цркви Ружица на Калемегдану,

гледајући у око камере, поновили сте при овом нашем сусрету пет и по година касније: „Артемије је поштен и честит човек”. То сви знају и то ће историја записати.

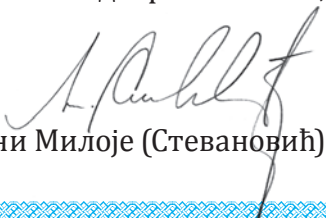
Друго, оно што сте обећали амбасадорки САД г-ђи Ворлики испунили сте. То најбоље сведоче: њена депеша (10BELGRADE248) и одлуке Синода које су уследиле. То многи знају, па ће и то историја забиљежити.

Приводећи крају ово писмо, које намењам објавити и у поменутој књижици *Изјубљено јаће*, као да чујем вапај кума Господњег: *Покајте се, јер се приближи царство небеско!* (Мт 3, 2). Гле, Крститељ каза у множини.

А у ушима ми још одјекују Ваше речи: *Артемије је поштен и честит човек!* И као да ми се, иза тијех речи, указа Гетсиманија.

Београд, о Митровским задушницама,
2015. године Господње

С доброжељењем,

Грешни Милоје (Стевановић)

Патријарху србском
Господину Иринеју Гавриловићу
Београд
Краља Петра 5

Господине,

вих дана се навршава пет година од како, из средстава информисања, сазнадох да сам, Пресудом Великог црквеног суда СПЦ бр. 42/11, екскомунициран из Цркве мојих ђедова и мојих унука. До сада сам 6 (и словима: шест) пута томе Суду слао замолнице да ми достави наведену пресуду, али моје судије остадоше срца каменог.

Моје судије су, поред осталих, били господа Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић који су, у време доношења поменуте Пресуде, били носиоци папиног прстења

и папиних напрснијех крстова као сигурне потврде да папа у њима види „законите епископе”, као што их „види у својим бискупима”[sic].^[167] Дакле, моју маленкост из Цркве Светог Саве екскомуницирали су *закониѿи ѿаѿиѿи еѿискоѿи*.

Кад сам већ код папиних прстеноносаца, госпoде Радовића и Буловића, користим се приликом да Вас обавестим да су њих двојица кришом од народа били и код новог „светог” им (тамо њима) оца у Ватикану, у суботу пред Крстовдан 2016.^[168] Претпостављам да Ви то нисте сазнали, као што не знате ни за папину посету Србији.^[169] Ово није први пут да ова два папина вереника исказују своје идолопоклонство најпалијем у грех човеку у историји људског рода који се „несвесно изједначује са ђаволом”, како веле Свети Оци.^[170]

Елем, после нашег сусрета на 60. Међународном сајму књига у Београду, послао сам Вам писмо које сам, као што обећах, објавио у књизи *Изјубљено јаће*,^[171] у којем рекох да ћу Вас послушати: *да се осамим, да се ѿреисѿиѿам, да се исѿоведим и да се ѿокајем за све шѿио нађем да је нечисѿио у мојим*

мислима, речима и делима. Тада сам обећао и да ћу Вам доштурии оно што крију од Вас они који, правећи Вам лажну и лицемерну слику, незаслужено уживају у блајосјању и пребилу земаљскоја царства.

И, ето, одржах реч: књигу сам Вам до-нео у Партијаршију, а од онда до данас не објавих ни један једини текст. Осамио сам се и преиспитујем се. И исповедам се.

Иако живим на територији Ваше Епархије, не тражим никакву привилегију за себе без обзира што су ме горе поменуте судије осудиле зато што не послушах њих него *Јеванђеље о страшном суду* (Мт 25, 31-46); и зато што се не молих Богу са јеретицима, као они што чињаху, него са „поштеним и честитим Артемијем” – како Ви називате његово преосвештенство владику Артемија у потоњих пет-шест година.^[172] Такође, не тражим никакву привилегију за моје пријатеље са којима се Богу молим и другујем по катакомбним светињама, него Вас молим, сагласно речи Господњој (Лк 6, 27-28), за моје прогонитеље да им помогнете, пошто им моје нејаке молитве не помогоше. Они су, јадници, у големој невољи

јер отпадоше од свог духовног оца, Светог Јустина Ћелијског, који их учаше једно, а они, погазивши његово учење, упадоше у бездан непослушности због чега их, ако се не покају, чекају паклене муке као „ђавоље синове.”^[173]

А њихов духовни отац Ава Јустин овако записа:

„Правило 45. Светих Апостола громогласно заповеда: *Еѣискоѣ, или ѣрезвиѣтер, или ѡјакон, који се буде са јеретѣиком само и молио, нека се одлучи; ако им ѣак доѣусѣи као клирицима, да исѣѣо раде, нека се сврѣне.*”

И додаје: „Ова је заповест јасна и за комарачку савест!”

Па каже: „Правило 64. Светих Апостола наређује: *Ако који клирик, или светѣовњак ѣѣѣе у синаѣѣѣу јудејску, да се моли, нека буде и сврѣнуѣи и одлучен.*”

И констатује: „И ово је јасно и за најпримитивнију свест!”

И још пише: „Правило 46. Светих Апостола: *Наређујемо, да се сврѣне еѣискоѣ, или ѣрезвиѣтер који ѣризна крѣѣење, или жрѣѣву јеретѣика. Јер, како се слаже Хрисѣѣѣос с велијаром? Или какав удел има верни са неверником?*”

И виче слепцима: „Очигледно и за оне без очију: ова заповест императивно наређује – не признавати јеретицима никакве свете тајне и сматрати их за неважеће и безблагодатне.”^[174]

Дакле: *Очигледно и за оне без очију* (вели Ава – што ће рећи очигледно и за слепце): *ова заповест императивно наређује – не признавати јеретицима никакве свете тајне и сматрати их за неважеће и безблагодатне!*

Ако верујете, као што говорите, да је Свети Јустин био исповедник Христове вере; ако Црква којом начелствујете још увек признаје апостоле и њихова *Правила*, можда ћете закључити да су ме, као Вашег епархиота, из Цркве екскомуницирали људи које су пре тога Апостоли, својим *Правилима*, „свргли” и „одлучили”, само што им то још нико није и званично обзнанио.

Ја не морам да знадем да ли су моје судије блудни синови који су у расколу са Светим Јустином и Апостолима. Не морам да знадем ни да ли су они „без очију” (слепци). Ни да ли им је „савест комарачка”. Ни да ли им је „свест најпримитивнија”. Али

Ви, Ви сте дужни то знати, јер будући на трону Светог Саве имате обавезу да стражите! Потоњи је час да се умешате у свој посао. На то Вас и Устав Србске православне цркве обавезује.

Оно што ја знадем, то је да за таквима нећу. Нећу, нипошто! Јер су ми тако заповедили Свети Оци!^[175] А, изгледа ми, да ни народ неће за таквима. Не зато што народ чине „пробисвети“, „секташи“, „парасинагога“, „дозлабога срамне пропалице“ [sic], како бацајући љагу љубвеобилно врагоугађа г. Атанасије Јевтић, него зато што је тај лаос (= народ) Божји препознао у њима лажне пастире, вукове у јагњећој кожи и зато што зна за ону апостолску: *Али ако вам ми сами, или анђео с неба јави Еванђеље друкчије нећо шћо вам їа ми јависмо, їроклетї да буде!* (Гал 1, 8). И још зато што народ не слуша ружење и светогрђе бесомучних, него слуша речи светоотачја:

– „Јер и народу је Бог дао да зна прави пут и кроз савест и кроз проповед Божје речи, те народ не би требало да слепо слеђује својим слепим вођама, када га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога

и Божјег закона” (Владика Николај, *Пролої*, 6. мај);

– „Немојмо да се деси да тај још верујући народ Божји једнога часа дође до тога да данашње епископе не признаје више за носиоце и чуваре апостолско-светоотачке вере, како је то знао чинити православни народ много пута у својој крстосној историји” (Свети Јустин Ћелијски);

– „Бежите, дакле, од њих, браћо, и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо јер се и сам сатана прерушава у анђела светлости” (Св Марко Ефески);

– „Налажем свом народу Божјем... који сте истинска деца Цркве, да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате” (Св. Герман Нови).

Да ли је Патријаршија остала „без очију”, да ли је спала на „савест комарачку”, да ли јој је „свест најпримитивнија”, ја не морам знати (за разлику од Вас коме је то дужност) – али поуздано знадем да

у Символу вере и у Јеванђељу (Јов 15, 26) не стоји онако како то исповеда разуларено и осионо духовно чадо још осионијег клеветника Атанасија – Григорије који се самопрогласио бискупом, који *Символу вере* додаде *филиокве*, који љуби папи руку, који клечи по католичким катедралама, који уводи жене у олтаре, руши иконостасе и чини којекаква светогрђа, саблажњавајући малу браћу Господњу.^[176] Да сте Ви осудили и зауставили његово, па браничевског Игњатија и њима подобнијех безакоње, не би их довели у позицију да им вешање воденичких точкова о вратове буде бољи избор (Мт 18, 6). Уместо тога, Ви се саглашавате са прогоном „поштених и честитих” [sic] чувара вере светоотачке и тиме, из потаје, извршавате дата обећања онима који раде о глави србском народу.^[177]

O tempora! O mores!

Најзад, схвативши да за моје судије не постоје правила, сем оних која они измишљају по сопственом надахнућу, од њих више нећу ни тражити оно што су били дужни да ми пошаљу, па Вас

п о д с е ћ а м

на дужност и обавезу да наложите Вашим подређенима да ми доставе Пресуду, уколико и они нису правила и каноне „окачили мачку о реп” по угледању на оцрњивача Атанасија.^[178]

А што се Вашег савета тиче: *Покај се, Милоје* – кајем се.

Како се кајем?

Онако како верујем.

А не верујем као Арије; ни као Григорије Дурић; ни као Амфилохије Радовић; ни као Иринеј Каранушић–Буловић; ни као Атанасије Јевтић; ни као Игњатије Мидић; ни као...

Зашто?

Шта год да кажем, моји острашћени целати и њихови полтрони, који су умислили да су они „црква”, гракнуће: *Он је екскомунициран, његову реч не треба слушати, њј. не треба му давати легијимитет* [sic].^[179]

Зато ћу Вам дошапнути речи уваженог академика Предрага Пипера и тако Вам, посредно, одговорити зашто не верујем онако

како „верују” многи којима је на главу, на несрећу србског рода, залутала митра:^[180]

„Ако сви српски светитељи од Светог Саве до Светог Јустина Ћелијског говоре о латинској јереси, ко данас сматра да може њихове речи одбацити као лажне, а своје прогласити за истините. Ко сме рећи да су сви српски светитељи живели и у заблуди говорећи о латинској јереси, а да смо ми данас бољи и паметнији од њих ако тврдимо супротно. Јесмо ли достојни да се назовемо наследницима својих највећих предака? То се најбоље види када дође тренутак да не погрешимо ни када треба рећи ДА ни када треба рећи НЕ, верујући да нас неће оставити саме Онај који нам је у срце ставио разликовање добра од зла, истине од лажи”.^[181]

Мени је Бог учинио милост да пре тридесет и три године, разазнам шта је добро, а шта зло, шта је истина а шта лаж. И да схватим да сам био слеп код очију идући за слепцима и да одлучим да више *никад* за таквима не идем.

Дакле, како се кајем?

Онако како научих од Светог владике Николаја:^[182] *Кајем за све што зреших и Реч Божју прекрших, што јавно исповедих^[183] и што исповедих свом духовном Оцу. Кајем се за безбројне грехове своје, знане и незнане, вољне и безвољне, било словом или делом или помишљу, било јавне или тајне, кајем се и молим Бога да ми опрости и да због мене нико не казни. Скрушено се кајем, опрости ми, Господе! И буди милостив мени грешном.*

Пошом, кајем се за све грехе оних духовника, свештеника (и првосвештеника!) који у чему год зрешите пред Господом Богом и Свештим Савом, било да малаксаше у вери или у страху Божјем; било да небрижљиви бише у делу Господњем или да ослабише у љубави браћској. Уколико се они не кају, кајем се ја за све што је зло пред Богом у срцу, на језику или у владању њиховом. Скрушено се кајем, опрости им, Господе!...

Изгледа да моје судије не чују глас вапијућих из пустиње који, за Светим Николајем, довикују: *Не тим ћушем, људи! Тај ћуш води у Земљу Негођију!*^[184] Ти прогнани правде ради се придружише хору Божјих угодника говорећи: *Враћите се, дакле, са*

свој *йуша* злої, *йойравише* *йушове* своје и дела своја.^[185]

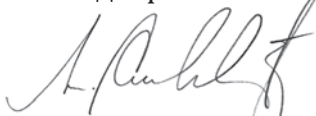
Хоће ли осилјене судије екскомуницирати тај силни народ који им је окренуо леђа и спасеније своје тражи бежећи од њих и молећи се по пустињама?^[186] Или ће се сетити да *ничија до зоре није торела* и да црквено јерархијска власт кад одступи од *Правила* губи сва своја права?^[187]

И још нешто: моје судије и њихови саучесници нису само протерали мог духовног оца – владикау Артемија и његову духовну децу из Цркве, већ су са Богословског факултета протерали и Светог Јустина Ћелијског, односно његову *Доімаџику*. Зато се намеће питање: Хоће ли ти острвљени прогонитељи прогласити блаженопочившег патријарха србског Павла, Светог Јустина Ћелијског и Светог Григорија Паламу за расколнике, с обзиром на то да се овај први позива на овог другог који цитира овог трећег говорећи: „Но, одвоје ли се (очи цркве, тј. епископи) од учитељства, они губе не само своје учитељство, него и само својство хришћанина и њихове анатеме немају никакву вредност”?^[188]

Рече Господ: *Ко има уши да чује, нека чује*
(Мт 13, 9).

У Београду, на Благовести,
2016. године Господње

С доброжељењем,

Милоје Стевановић
Теразије 29 Београд

Напомене:

^[167] Бивши епископ г. Атанасије Јефтић ме је у Чачку, о Савиндану 2014. године, назвао лажовом тврдећи да поменуте судије, г. Амфилохије Радовић и г. Иринеј Буловић, нису никад примили од папе прстенове и напрсне крстове (<https://www.youtube.com/watch?v=DDzPL58TCrs>). Та његова тврдња је, заиста Вам кажем, била лаж. Управо онај ко лаж изговара требало би себи, а не мени, да припише титулу лажова. А да нисам лажов ја, него онај који каза, ево доказа: Г. Иринеј, некад Каранушић, сада Буловић, некад ревнитељ православља, сада његов гробар, изговорио је, у вези са „дарежљивошћу” папе, ове речи: „То је показао поклоновиши нам и епископски крст који даје римокатоличким

бискупима и један од његових блиских сарадника нам је касније рекао, једноставно, братски, с љубављу: *Немојте мислити, да је то само куршоазија. Да је куршоазија, добили бисте нешто грубо, можда, на поклон књиу или нешто природно. Али, пошто сте добили крст и ирсен то вам је порука да у Вама види законите епископске цркве Христове као што види у својим дискуијама. Нас је тај чин још више гануо... То је такође било дирљиво и за владику Амфилохија и за мене".* Да су ово ваистину речи г. Буловића сведочи „Данас“, 7. октобар 2003, стр. 13.

[168] Ево доказа: www.youtube.com/watch?v=1xUbp9NMEAc, под насловом: *Екуменистичка фарса 2*

[169] Patrijarh Irinej за „Blic“ 17.3.1016: *Prvi put čujem za papinu posetu Srbiji: Ja prvi put čujem da je poseta pape Franje Srbiji bila planirana za 21. i 22. maj. Srpska pravoslavna crkva nema takvu informaciju - izjavio je starešina SPC... Biskup Nemet: Papina poseta bila je planirana za maj, ali je otkazana jer je premijer Aleksandar Vučić objavio izbore.*

[170] Архимандрит Јустин Поповић, *Православна црква и екуменизам*, треће издање, Манастир Хиландар, 2009, стр. 117. До човеколатрије је својевремено г. Атанасије Јевтић „воздигао“ г. Амфилохија за кога је, у поређењу са Светим Петром Цетињским и Његошем, рекао: „...у нечему их је (Амфилохије) достигао, у нечему није, док их је у нечему превазишао. Он је јунак и слободар, али и богословар, по чему је надмашио Светог Петра и Његоша“. (В. Група аутора, *Тајна безакоња*, Треће издање, Ниш, 2012, стр. 77). Тако је г. Атанасије свог пријатеља

уздигао до нивоа малог папе, чиме га је срозао, односно „несвесно изједначио с ђаволом”.

[171] Књиге *Изјубљено јаће и Тајна дегине фиоке* сам Вам лично донео у Патријаршију пред Божић 2015/2016, а поменуто писмо је објављено на стр. 224-227. првог издања књиге *Изјубљено јаће*.

[172] „Артемије је поштен, Артемије је честит човек” – чуло се из уста србског патријарха на Срећење 2010 – што се може видети овде: www.youtube.com/watch?v=1iYOSdowDmM Грешни Милоје *Екуменистичка фарса* (1); Blic: Ž. Jevtić, 17.2.2010. Ове речи ће г. Атанасије Јевтић допунити речима: „Dobri, radni, vredni i čestiti vladika Artemije” Blic: Dragan Galić, 20.2.2010. Своју тврдњу Патријарх понавља и након непуних шест година на 60. Међународном сајму књига. В. *Полишика*, 20.12.2015. Гвозден Оташевић: *Да ли је мојуће помирење у СПЦ*.

[173] Очигледно је да су судије – прогонитељи отказали *послушност* своме старцу Светом Јустину Ћелијском. А кроз *послушност* старцу, како учи старац Јефрем, *загодија се живој вечни*. У супротном: „ваш крај ће бити паклене муке... Међутим, онај ко не учини оно што му саветује старац, нема његов благослов ни овде ни на другом свету. Свако ко ниподаштава оно што он (старац) заповеда, свако ко не сматра за закон оно што он саветује и због надмености не ревнује да то изврши, мора разумети да ће га сустићи паклене муке... Немој га жалостити да не би ражалостио Духа Светог, који га је помазао као апостолског прејемника (наследника). Духовници су њихови последњи наследници (прејемници) и кроз Светог Духа заузимају то

место у јерархији. Према томе, онај ко њих жалости, жалости и Светог Духа... јер ће се, према апостолу Павлу, за сваки преступ и непослушност примити заслужена казна (Јевр. 2;2). Плаши се казне за непослушност. Свако, ко је непослушан, подсећа на непослушне Адама и Лучоношу: они су се побунили против Бога и несрећно отпали од Њега. Ава Варсануфије каже да је ученик (послушник) који је непослушан свом старцу »син ђавола«” В. Старац Јефрем: *О ђослушању, неђослушносћии и одсецању самовоље*. В. www.svetosavlje.org/biblioteka/DuhovnoUzdizanje/OcinskePoukeStaracJefremFilotejski/OcinskePoukeStaracJefremFilotejski10.htm – подвукао М.С.

^[174] Архимандрит Јустин Поповић, *Православна црква и екуменизам*, треће издање, Манастир Хиландар, 2009, стр. 127.

^[175] „Анархија свуда представља зло, она је корен многих невоља и узрок нереда и смутње. Није мање зло непотчињавање старешинама. Међутим, можда ће нам неко рећи да постоји треће зло - када је сам старешина зао... Ово зло није мало, оно је далеко горе од анархије. Јер боље је не налазити се ни под каквим началством, него потчињавати се злу. Наиме, у првом случају човек се често спасава и често се налази у опасности, а у другом увек у опасности, зато што иде у погибију... Ако је човеку опасно да ћути док га други излажу порузи, зар не заслужије сваку казну онај ко ћути и заклања поглед од оглушавања о законе Господње?” (Св. Јован Златоуст). „Када неко доспевши у познање и тачно истину познавши, настоји да је сакрије, свакојаке

начине за то измишљајући, те не говори одважно, отворено и гласно; када се неко о часним и божанственим Канонима не стара, не чува Правила дата нам од Светих славних Отаца, он подлеже не мањој казни од оних што су их нарушили... Неправедно је, недопустиво, ружно од људи благочестивих да ћуте када се дрско нарушавају закони Господњи, када се настоји да се образложи (=оправда) обмана и зла прелест... Тада прећутати значи исто што и сложити се и одобрити... Боље је сукобити се са онима што мисле зло и наопако, него им следити и добровољно се у неправди са њима саглашавати, занавек се разлучивши од Бога, а са таквима се сјединивши.” (Св. Мелетије Исповедник). В. Патријарх србски Павле, *Нека лиџурџијска пишања*, Друго, исправљено и допуњено издање, »Законоправило«, »Лео«, »Духовни луг«, Чачак, Горњи Милановац, Крагујевац, 2009, стр.11-12 – подвукао М.С.

^[176] www.kurir.rs/preobrazenje-vladika-grigorije-postao-biskup-clanak-620531; www.vaseljenska.com/video/episkop-grigorije-ispoveda-jereticki-latinski-simvol-vera/; <http://borbazaveru.info/content/view/6754/1/> Григорије оскрвнитељ.

^[177] Подсетићу Вас на обећање које сте 2010. дали г-ђи Ворлик, амбасадору САД – државе која је предводила бомбардовање нашег отачаства, убијање наше деце, разарање наших фабрика и мостова... О том Вашем обећању (а обећасте: помирење с Ватиканом, санкционисање еп. Артемија...) она је оставила сведочанство за вјеки вјеков у својој депеши [10BELGRADE248] В. Група аутора, *Чувари вере предачке*, Ниш, 2014, стр. 367.

[178] Г. Атанасије није само бацач љаге и оцрњивач владице Артемија, његове духовне деце и правоверног народа; он је и препредени фалсификатор Истине, који се узалудно упиње да и Свете Оце, међу којима и Светог Јустина, угура у службу „својих реформаторских и екуменистичких богословских скретања” не бирајући средства обмане, чиме, по ко зна који пут, сам себи противречи, негирајући своје раније исказане тврдње. Укратко: нико г. Атанасија није обрукао, за сва времена, до мере којом је он сам себи то учинио сместивши се тако у музеј јалових контроверзних фразера који потврђују апостолску мисао: *Говорећи да су мудри, йолудеше* (Рим 1, 22). И нико уз његово узалудно вишегодишње батргање да докаже да је и његов духовни отац Свети Јустин био екумениста (што би значило, Боже прости, јеретик) није прислонио несаломиво зашиљено бодило као што је то учинио архимандрит Никодим Богосављевић књигом *Хуманизам, екуменизам, йацифизам*, Рибница, 2015. Горе подвучене речи су преузете из те књиге о. Никодима. (В. опширније о томе на стр. 109–125. те књиге). Том и другим својим књигама, о. Никодим је коначно спутао и укротио разулареног одступника Атанасија. За утеху нек му је потоња титула, јер му заиста и доликује да буде (ч)емеритус на обезбоженом Богословском факултету – који су, по речима др Миодрага Петровића, *йрећворили у радионицу зла* из којег је протерана *Доімайшика* Светог Јустина и на којем се трују млади богослови са намером да сеју јеретичко семе кукоља по светосавској србској православној њиви. На срећу иде час и већ је настао

када ће се кокољ почупати, везати у сноплје и сажећи. Друга утеха бив. епископу Атанасију за његову *нейослушност* свом духовном оцу – Ави Јустину је његово духовно чадо Григорје (и не само он) који ће узалуд покушати да испуни речи: *Где ја сѣадох ти ѡродужи*, настављајући рушилачко бесомучје у светосавском врту. На нашу срећу и њихову брукку, само дотле докле им Господ допусти.

[179] Један од „позваних“ да мојој маленкости одузима или даје „легитимитет“ је игуман студенички Тихон (В. овде: <https://www.youtube.com/watch?v=dwM8NsnZnks>), иначе човек који је постао „ДР“ на Богословском факултету којим начелствује папин прстеноносац Иринеј Буловић. Плод његовог „научног“ рада су порушен иконостас у Студеници и друга бројна безакоња.

[180] www.sanu.ac.rs/Clanstvo/Biografije/PiperPredrag.pdf

[181] В. <http://borbazaveru.info/content/view/8554/1/>

[182] В. Свети Владика Николај: *Акаѿисѿи, канони, службе, молиѿве - Молиѿва свенародној ѡкајања*, Лио, Горњи Милановац, 2015, стр. 319.

[183] Грешни Милоје, *Казивања*, Ниш, четврто допуњено издање, 2012, стр. 19–41.

[184] Свети Владика Николај, *Земља Негођија*, Глас Цркве 2003, стр. 22-23. Тај упозоравајући глас *лаоса* (= народа) Божјег, између осталог, садржан је и у посланицама Црквенонародних сабора у Лозници код Чачка, 2013, 2014 и 2015. г. В. опширније: Група аутора, *Чувари вере ѡредачке*, Ниш, 2014, стр. 371-396.

[185] Јер 18, 11.

[186] В. фотогалерију иза напомена.

[187] „...Црквенојерархијска власт има своју потпуну и закониту снагу само онда када она делује у границама законом установљенима и кад вршиоци те власти у строгој се потчињености налазе законима и науци Цркве Православне - дочим напротив, чим одступи од тих закона и пријеђе строго установљене законске границе, власт та губи сва своја права.” (Из тумачења 1. Правила 3. васељенског сабора одржаног у Ефесу 431, Епископ Никодим Милаш Далматински, *Правила Православне Цркве с тумачењем.*, књига I, Наклада књижаре А. Пајевића, Нови Сад, 1895 – подвукао М.С.).

[188] „И мада, по Преп. Јустину Ћелијском стубовима Цркве могу се сматрати сви »служитељи божанске тајне« Богочовечанског тела Цркве, тј. Апостоли, Учитељи, Пророци и сви Свети Оци, највећа похвала ипак припада онима који у телу Цркве »заузимају место очију«, а то су епископи. »У правом смислу они се називају очима Цркве, ако непрестано гледају на Сунце правде, никада не кварећи вид мрачним делима... Примивши власт у цркви, епископ има успеха у духовном животу, ако се бави духовним стварима. А такав живот се изграђује благодаћу Духа Светога. Стога овим очима Цркве – епископима припада највећа похвала, ако је њихов живот у складу са благодаћу Светога Духа«. И даље Преподобни Авва објашњава: »Св. Григорије Палама апостолски благовести: грех нас несумњиво одваја од Цркве и једино нас покајање измирује са Њом, а грех против истине је тежак свима. Па и сами епископи, овлашћени учитељи

истине, не изузимају се од овог правила: ако остану верни Предању и раде у сагласности са васцелом Црквом, ако остају у својим епархијама, тада су они у истини. Но, одвоје ли се од учитељства, они губе не само своје учитељство, него и само својство хришћанина и њихове анатеме немају никакву вредност». В. Патријарх српски Павле, *Нека лишурџијска пиштања*, Друго, исправљено и допуњено издање, »Законоправило«, »Лио«, »Духовни луг«, Чачак, Горњи Милановац, Крагујевац, 2009, стр. 23-24 – подвукао М.С.

П.С. Уколико се оглушите о ово моје мољење, односно уколико не одговорите, ово писмено ћу објавити као отворено писмо.

У наставку, следи мала фотогалерија ради Вашег информисања о прогнанима правде ради који се Богу моле у катакомбним светињама.

ОТВОРЕНО ПИСМО ПАТРИЈАРХУ
ИРИНЕЈУ ГАВРИЛОВИЋУ

Београдска патријаршија
Краља Петра 5, Београд

Господине Гавриловићу,

ећ седми пут молим да ми се достави пресуда Великог црквеног суда будући да ме је, према ономе што објавише средства информисања,¹⁸⁹ Црква којом Ви начелствујете искључила из својих редова пре шест година, а да ми још увек није

¹⁸⁹

Политика, 25.5.2011.

уручила ту пресуду, што по слову црквенијех прописа бијаше дужна.

Био би чаршиски ред, (пошто је Велики црквени суд Српске православне цркве црквени поредак, односно каноне и Устав Цркве „окачио мачку о реп” – по умљу бив. епископа Атанасија Јевтића¹⁹⁰, што је, иначе, сагласно Рим 1, 22,¹⁹¹ да ми ту одлуку дотурите из најмање два разлога:

Прво, и инквизитори су својим жртвама саопштавали пресуде пре егзекуције, па није упутно да инквизиција СПЦ, на челу са господом Амфилохијем Радовићем и Иринејем Буловићем, буде гора од њих, јер би тако та велеважна господа могла осрамотити папино прстење и папине напрсне крстове које су благоизволели, са *узбуђењем у души*,¹⁹² примити пре него што ме осудише због тога што указах гостопримство

¹⁹⁰ <http://www.novinar.de/> biv. vladika Atanasije (Jevtić) okačio Ustav SPC mačku o rep!

¹⁹¹ *Говорећи да су мудри, ѿолудеше* (Рим 1.22).

¹⁹² *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 96-98.

извршавајући Евангелије¹⁹³ и што у светом храму бијаш са светим владиком Артемијем и његовом духовном децом у име Господње¹⁹⁴;

Друго, будући да се хвалите да сте екумениста (= јеретик); да се из петних жила Богу молите да Вам дође папа¹⁹⁵ (тамо Вама); да се трудите да „вратите хришћанство у србско православље” (Бог да Вам прости); да „санкционисасте епископа Артемија” (придруживши се Каину) – што све скупа обећасте г. Ворлик,¹⁹⁶ амбасадорки САД – које су са Немачком а на челу с папом, како откри проф. Смиља Аврамов, потписале *шајни сѝоразум о шошаланном*

¹⁹³ *Јер оїладњех, и гадосїе ми да једем; ожедњех, и найојисїе ме; сїранац бијаш, и їримисїе ме* (Мт 25, 35)

¹⁹⁴ *Јер їде су два или їри сабрани у име моје онде сам ја међу њима* (Мт 18, 20).

¹⁹⁵ <http://nacionalnapartija.net/655/>; РТВ, Танјуг: 30.9.2010. Патријарх: Да устоличење прође у миру

¹⁹⁶ *Изїубљено јаїње, їреће издање*, Ниш, 2018, стр. 82-83.

унишћењу православлѧ¹⁹⁷ – дакле, због свега тога бих био рад да имадем Пресуду донету во времја Ваших подвига од стране Вама подобнијех и једномислећијех, будући да тада бејах Ваш епархиот.¹⁹⁸

Узгред, преклињем Вас, немојте доводити папу да не бисте себи подигли вечни спомен на земљи, јер такав већ постоји на Косову, а и у народној песми „Слуга Милутин”: *А што ѿишах за ѿроклеѿоѿ Вука, / Проклеѿ био и ко ѿа родио! / Проклеѿо му ѿлеме и кољено!*

Ако и тај задатак извршите, нећете моћи лако умрети. То би Вам била језива попутнина за вечност коју Вам, ваљда, не би спремио ни Ваш имењак Буловић из Бачке, који Светог Аву Јустина протера с Богословског факултета, који се годинама спремаше да „сломи кичму Артемију”¹⁹⁹ и који Вас гурну у „баруштине пуне муља и жабокречине духовне, које се зову мило-

¹⁹⁷ Чувари вере ѿредачке, Ниш, 2014, стр. 368.

¹⁹⁸ Тајна безакоња, треће издање, Ниш, 2012, стр. 70-71.

¹⁹⁹ Исто, стр. 189.

звучним именом 'екуменизам'" – како је лицемерно говорио док се не здомча митре и деканске столице.²⁰⁰

Такву попутнину Вам, безмало, не би спремио ни потписник моје *Пресуде* Амфилохије Радовић који је из назива Цркве на чији трон је јуришао избаци реч „српска” и који префарба црвено слово у календару којим је означен Свети Сава – *Савиндан*.²⁰¹

Кад сте изабрани за Патријарха, Ваш имењак Буловић из Бачке право каза – у емисији РТС-а *Ујишник* – *да ћете Ви бити бољи Патријарх, него што би он био*. Поуздано је знао да он не сме урадити оно на шта Вас може наводити или нагонити.

Елем, ако Вам дође велики инквизитор – папа, бојим се да ћете у великом спремању затурити и сатарити моју *Пресуду*,

²⁰⁰ Исто, стр. 95.

²⁰¹ <http://srbinaokup.info/?p=84850> *Митрополић Амфилохије проћерује светој Саву, или: зашто у Митрополији црнојорско-јриморској свети Сава више није „црвено слово”?* <http://borbazaveri.info/content/view/9581/1/> *Митрополијо цетињска (црнојорско-јриморска) – Зашто Свети Сава није црвено слово у Вашем календару?*

па Вас молим да ми је дотурите, бар по земљачкој линији, како би остало још једно сведочанство о љубвеобиљу папиних прстенлија²⁰² у ово зловремје када сте се Ви налазили на трону патријарха србског.

Прошле године Вам даривах „Изгубљено јагње” и „Тајну дедине фиоке” а

²⁰² Дозволите ми, Господине, да Вам представим два епископа чијим путем Ви ходите: Прво: „Некада је Гаврила Мијакића (владика 1663-1670.) по повратку из Рима шчепао српски православни народ и зазидао га жива у манастиру Марчи, ради невере учињене цркви православној...” (*Тајна безакоња*, Ниш, 2012, стр. 53). Друго: „Ми нигде нисмо видели да је неки папа радио нешто за нашу државу, а видели смо га увек на страни наших непријатеља. Није овде у питању конкордат само, него рушење наше државе /.../ Кад је била у питању Црква и њена независност, наш народ се борио, чак и против њених владика. Кад је један владика у Црној Гори признао био папу за поглавара, одмах га је народ засуо камењем”. (Ово изусте Свети Владика Николај проповедајући у Лесковцу, 29. новембра 1937. – в. <http://borbazaveru.info/content/view/9472/1/>. Реч је о митрополиту Мардарију (владика 1625–1659). Можда, вас из београдске патријаршије, као следбенике

овом приликом Вам дотурам моју потоњу књигу „Спомени, дужи од живота” – еда бисте се уверили да се и србске бабе боље разумеју у православље од актуелних митроносаца,²⁰³ да простите, као и збирку песама песника Милоја Дончића „Језино бројило” у којој се налази и песма *Сусрећі ірешноі Милоја и безірешноі Паїтријарха*.²⁰⁴

Гаврила Мијакића и Мардарија Корнећанина народ србски неће засути камењем, него ће вас, вероватно, препустити Суду Божјем. Али, ће вам, народ светосавски, засигурно окренути леђа. Неће ићи за вама јер га *Јеванђеље* томе учи (Мт 15, 14). Цркву сте развалили, каноне и догматесте изгазили, од Дома Господњег начинисте лажну цркву – *їећину разбојничку* (Мт 21, 13). Али народ не можете променити иако су Вам то неки обећали. И Ви и они чији Вас *коноі води а кундак їони* сте сметнули с ума: *Ко се с народом судіо їарницу је саїудио*.

²⁰³ О томе (пошто не хтедосте чути владику Артемија 2007/8. године) можете се обавестити из најновије књиге Вашег клирика архимандита Никодима Богосављевића „*Проїив учења єї. Иїњаїија (Мигића)*”.

²⁰⁴ Милоје Дончић, *Језино брјило*, Ниш, 2016, стр. 50-51.

У нади да ћете удовољити мојему мољенију и уживати у књигама које Вам достављам, најискреније Вам желим повратак са пута о коме пише пророк Јеремија (Јер 18, 11).²⁰⁵

А да постоји зрачак наде за Ваш повратак са *јуша* злоја сведочи Ваше тихо преумљење:

Прошле, 2016. изјавили сте гласно и јасно: „Ми Срби немамо ближе од вас Хрвата.”²⁰⁶

Ове, 2017. духовно сте узнатрговали па рекосте: „Усташе су нудили покатоличчење Србима у замену за живот, врх католичке цркве је подржавао геноцид над Србима”.²⁰⁷

Да ли знате да на врху те лажне цркве која (по Вашој речи) *подржаваше* *јеноцид*

²⁰⁵ *Врашише се, дакле, сваки са свој јуша злој, поправише јушове своје и дела своја (Јер 18.11).*

²⁰⁶ *Изјубљено јаће, друго издање, Ниш, 2016, стр. 40.*

²⁰⁷ *<http://www.nacionalist.rs/2017/04/24/patrijarh-irinej-ustase-su-nudili-pokatolicenje-srbima-u-zamenu-za-zivot-vrh-katolicke-crkve-je-podrzavao-genocid-nad-srbima/>*

над Србљима бејаше онај под чијом „иконом” се Ви, без страха од Бога и стида од људи, сликавсте са вацелим тзв. Синодом?²⁰⁸

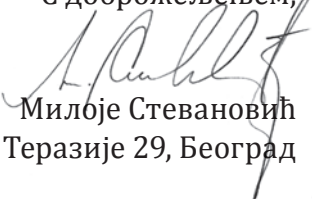
Заиста, заиста Вам кажем: Они који су *србомлашима, србосјецима / србосјечинама* и сличним *кршћанским* средствима вршили, како рекосте: *їеноцид над Србима*, а са благословом „светог” Вам „оца” – како Ви зовете србомрсца најпалијег у грех у историји рода человеческого – папу, чији прстен носе и с њим се поносе моје судије – можда нам и нису *најближи* како Ви рекосте лане.

Искрено се радујем Вашему лаганом изласку из летаргије.

Христос Воскресе!

Београд, о Ђурђевудне,
2017. године Господње

С доброжељењем,

Милоје Стевановић
Теразије 29, Београд

²⁰⁸

Тајна гедине фиоке, Ниш, 2015. стр. 374-377.

П.С.

Господине Гавриловићу,

Отмите се. Не дајте се. Не слушајте пале вероломце, издајнике Бога и рода, папине подрепаше и прстеноносце. Бежите из њихова друштва и послушајте глас светих Божјих угодника, тако Вам Бог помого:

„Зар Бог није уништио Содому и Гомору због содомије? Како ли ће онда латине поштедети због јереси? То не може бити! Одвојише се од свете Источне саборне и апостолске Цркве, утемељене на крајеугаоном камену Христу и на православном исповедништву светих пророка и апостола, назидаше се на темељу латинском, који је постављен на песку преваре, чија

ће пропаст бити велика, све до врата адских(...) Заправо, ако си још увек у стању да побегнеш, онда бежи, брзо бежи од проклете уније, као Лот од Содома. Нека ти није жао ни имања, ни родбине, ако још увек желе да те слушају, већ се спасавај из-бављајући душу своју од пропасти. Јер, на овом свету ти ништа није битније од твоје душе, за њу је Христос умро. И бежећи, немој се својим срцем освртати назад због брзог губитка имања, како не би био обухваћен огњем паписта, ужаснијег од огња геене, јер је за тебе боље да изгориш у ужареној пећи, него да хулиш на Духа Светога, онако како похулише латини (...). Изађи и бежи од уније колико год можеш брзо, да те смрт не затекне у унији, јер ћеш бити уврштен са јеретицима, а не са хришћанима." Свети Пајсије (+1794) (Cuvinte si scrisori duhovnicesti, Chisinau, 1998) (Подвукао М.С).²⁰⁹

²⁰⁹

Пошто одговор није пристигао, писмо је објављено: <http://srbinaokup.info/?p=85308>

ОТВОРЕНО ПИСМО ПАТРИЈАРХУ ИРИНЕЈУ ГАВРИЛОВИЋУ

Београдска патријаршија
Краља Петра 5, Београд

Христос воскрес – ваистину воскрес!

во, осми пут, умољавам црквене власти да ми доставе *Пресуду* Великог црквеног суда будући да ме, према ономе што објавише средства информисања,^[210] осиљени безаконици који су умислили да су они „црква”, избацише из Цркве мојих ђедова пре седам година, а да ми још не уручише *Пресуду*, што, по слову црквенијех прописа, бејаху дужни.

Зашто устврдих да су моје судије осилџени безаконици? Будући да нас само истина може избавити (Јн 8. 32) – истина је ово:

– Супротно чл. 25 Устава СПЦ, ненадлежни епископ, је пре више од седам година (јануара 2011) наложио ненадлежном тужиоцу да пред ненадлежним црквеним судом подигне оптужницу против моје маленкости, зато што сам под свој кров примио обескућене рашко-призренске монахе (извршавајући тиме Јеванђеље по Матеју 25. 31–46) и зато што сам се молио Богу са владиком Артемијем (уместо као моји прогонитељи са јеретицима), па ће ме ненадлежне судије тога суда „ревносно“ казнити најстрожјом казном која постоји под сводом небеским.^[211]

– Неки од тих „ревносних“ судија су унапређени због своје оданости безакоњу као, на пример, мој судија – поп Милан Јордовић који је из приличке парохије (после те пресуде) награђен парохијом на Савинцу у Пожеги. Ко зна где би му био крај у напредовању да га полиција (независно од безакоња које је чинио у гажењу

богослужбеног поретка) није ухватила и у гажењу овоземаљских закона, тј. у шверцу дрогом, а узгредно се откри и његова прељуба са неким женама, као и содомија са вероучитељем.^[212] Али, свеједно он ће, кад се стиша бура вероватно напредовати и бити помилован, ако ни због чег другог оно барем због склоности содомији, коју чак и црквени „VELOKODOSTOЈНИЦИ“ промовишу.^[213] Али око ових мојих ненадлежних судија не треба арчити речи, јер такви ће свагда, уместо Божје, испуњавати вољу оних од којих им зависи богатија парохија, а због шачице *сребреника* трговаће и вером, и дрогом и душом.

– Већу пажњу, међутим, заслужује крупније зло – надлежне судије Великог цквеног суда (ВЦС), који својим безакоњем поткопавају темеље светосавске Цркве:

1. Тадашњи председник ВЦС бијаше папољубац^[214] и носилац папиног прстена^[215] Амфилохије Радовић, братоубица, други Каин, који о себи сними филм у коме се представи као „косовски јунак“ не помињући Авеља (владику Артемија који бејаше напунио опустеле косовско-метохијске

манастире монаштвом о чему сведчанство остави патријарх Павле)^[216]. Ту бројну духовну децу владике Артемја папољубиви^[217] Амфилохије распуди из Косовских светиња. Потом, неке од тих светиња, како тврде познаваоци наших и светских прилика, дођоше у руке „агентима ЦИА“ (Central Intelligence Agency – CIA^[218] који их претворише у „CIA сџанице“, еда би их тотално уништили у складу са *шајним сјоразумом* који потписаше папа, САД и Немачка.^[219] Тај папољуб, Амфилохије, из Српске цркве у Црној Гори одавно избаци оно „српска“ а рад бијаше да здомча трон патријарха српског, мислећи, ваљда, да би он брже и боље од свих гурнуо „децу Св. Саве да се утопе у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне које се зову милозвучним именом *екуменизам*“ – како рече (па порече!) портпарол СПЦ^[220] (који има моћ, чак, и да демантује^[221] и преправља ставове Патријарха). Овом бестидном папољубу – Амфилохију Радовићу није доста то што се Патријарх мољаше Богу да им (тамо њима) папа дође у Србију,^[222] па чак ни то што се јавно самопрогласи екуменистом,^[223] чиме

се – авај! – по учењу светих отаца уврсти у јеретике, будући да је *екуменизам* = *јерес* = *свејерес*.^[224]

2. Други судија ВЦС Иринеј Каранушић–Буловић (иначе креатор и налогодавац ове „судске” фарсе којом је хтео да поплаши Србе који у владици Артемију виде верно богољубиво чедо Светог Јустина, због чега је он давно намерачио да му „сломи кичму”)^[225] се није само одрекао свога духовног оца и свог презимена – он се одрекао и своје вере. О томе постоји море доказа, али довољно је навести само неколико из којих се види да је он, правилима Светих Отаца, одавно одлучен од Цркве, јер је од православља отпао, зато што је: осведочени папољубац^[226]; папин вереник и носилац папиног прстена и напрсног „крижа”^[227]; намигивач на све вере (не само на три)^[228]; дволичњак каког свет не виде^[229], палиоц свећа у јеврејској синагоги^[230] и нажалост још формални епископ и владар из сенке ојађеном нам СПЦ-ом, а са новим Уставом припрема терен да се, не дај Боже, и митрополитом прогласи.

3. Проф др Радомир Поповић и

4. Проф др Драгомир Сандо – учене судије, којима у моменту суђења недостајаху две ситнице: храброст и образ. Кад се образа сетише и шћадијаху га опрати, стиже их суд: мерише им мером којом они мојој маленкости мерише – бејаху смењени што су, тобож, похарали црквено сребро и злато^[231].

5. Пети делилац ми „правде” бејаше Фотије Сладојевић, који би произведен у двоженца”,^[232] – *чиме* се, по ко зна који пут, канони „окачише мачку о реп”^[233]). Наиме, он остави далматинску и венча се са зворничко–тузланском невестом. Ваљда му је то награда за оно што може „дично” да парафразира „најближег” брата му Стипета Месића^[234] (пошто Патријарх српски тврди „Ми Срби немамо ближе од Хрвата.”)^[235] те да се понизи, попут колеге му Григорија, и папи рапортира: „Свети оче, посао сам обавио: Српске православне епархије далматинске више нема, сем на ’ртији, све сам их (сем неколицину) уписао у ’царску’ веру код Јова Кљака обећавши им да ће из те поганије изићи^[236] кад на врби роди грожђе, или сам, пак, мудро посматрао како моја ’најближа’ католичка браћа оне

непокатоличене православце прогоне или убијају по плану $1/3+1/3+1/3=0$.”

Будући да је важније Богу угодити него људима, и да за спасеније наше није важно шта су, или шта ће људи рећи, молим Патријарха да моје судије умоли (пошто знадем да им не може наредити, јер су огрезли у непослушност сваком поретку) да ми доставе *Пресуду*, едаби потомцима оставио и то сведочанство. Њима је знано да су ме комунисти пре 35 година прогласили за „непријатеља државе и партије”, и да су, ондашњи моји прогонитељи, и државу и партију, потом, уништили^[237]. Нека знаду и то да су ме екуменисти прогнали из Цркве, коју су наумили уништити. Нек се зна и туви да су и једни и други били вукови у јагњећој кожи, истог духа, само им барјаци бејаху различити: први гурнуше народ у пропаст под барјаком: „Пролетери свих земаља, уједините се!” а ови други пропадају под барјаком: „Јеретици свих земаља, уједините се!”

Најмоћнијем човеку у држави, у време оно, рекох да лаже (тврдећи да *не зна шѣа се на Косову доѣађа, јер није информисан*) да би се након 30 година сазнало да он, Стане Доланц, чињаше много више од лажи – као агент наших непријатеља^[238] и да је, уместо да служи народу, служио нашим целатима.

Надам се да овом ојађеном народу српском неће требати тридесет година да схвати да светосавском Црквом управљају цркворушитељи, вероломци и јеретици и да ти отпадници народ не воде него га заводе, додворавајући се папи који се уподобио сатани – како каза и доказа свети Јустин у горе поменутој књизи (стр. 117), на чије читање би Атанасије Јевтић био рад да нам стави забрану.^[239]

Видим да, спремајући нови Устав, предлагачи показују своју решеност да достовере урушавање Цркве коју нам је утемељио и на чување предао Свети Сава, чиме ће се убарабарити са онима које опева и прокле владика Раде: „Великаши, проклете им душе, на комате раздробиле царство (читај: Цркву – оп. М. С), српске силе

грдно сатријеше; великаши траг им се ут'ро, распре с'еме посијаше грко, те с њим племе српско отроваше; великаши грдне кукаквице, постадоше рода издајице.”^[240]

Рад бих био да моји потомци знаду да не шћадијах ни за ондашњим, ни за овдашњим осилјеницима који ме прогоњаху, уздајући се да свако од мојијег прогонитеља само снује, а да Господ одлучује.^[241]

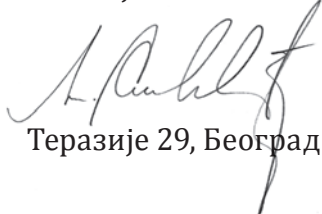
Будући да у окружењу Патријарха имаде подоста морално посрнулих и јеретичком отпадијом искаљаних људи који осрамотише нашу свету Цркву, питам се да ли он намерава макар покушати да са мајке нам Цркве скине колко било те срамоте или ће ћутати до последњег воздиханија из страха да га (моје судије) не утамниче у тој патријаршијској згради која је претворена у тврђаву богоиздаје, а да народ обавесте да је Патријарх у немоћи, како им је то бастало кад су хтели да отму трон од блаженопочившег патријарха Павла у свом цркворушилачком походу? И још се питам да ли су Патријарх гурнули да узме удео у том срамоћењу, како би му руке биле везане да било шта предузме против „многих

у мантијама који данас служе антихристу”
– како устврди један частан калуђер.^[242]

Молећи се да Патријарху Бог подари
моћи да Га ћутањем не изда до краја, же-
лим му спасење, без обзира што неће ни
овога пута услишити моје мољење.

У Београду,
о Васкрсу 2018. године Господње

Милоје Стевановић

Теразије 29, Београд

Упутнице – докази за пређе тврдње:

^[210] *Полиџика*, 25.5.2011.

^[211] <http://www.kmn.rs/pdf/tajna-dedine-fioke.pdf> (Ур) Љубомир Протић, *Тајна дегине фиоке*, Ниш, 2015. стр. 147-338.

^[212] <https://www.espreso.rs/vesti/hronika/230409/svestenik-i-veroucitelj-svercovali-drogu-pop-milan-ima-o-je-par-ljubavnica-a-bio-je-u-vezi-i-sa-prijateljem>; <http://informer.rs/vesti/srbija/371954/>

KAKO JE OTKCRIVENA MRAČNA TAJNA SVEŠTENIKA 5.3.2018; <http://www.telegraf.rs/vesti/hronika/2939746-novi-detalji-hapsenja-svestenika-i-veroucitelja-pop-je-imaо-brojne-ljubavne-afere-vodio-je-buran-zivot-tvrди-svedok>; <http://www.kurir.rs/crna-hronika/3005523/svestenik-i-veroucitelj-svercovali-drogu-dvostruki-zivot-popa-milana-jordovica-istovremeno-imaо-nekoliko-ljubavnih-veza>. И још много сведочанстава о „части”, „достојанству” и „правдољубивости” мога судије можете видети овде: <http://time.rs/c/0f416f7a34/>

[213] https://www.youtube.com/watch?v=vr3ngp_rwgw Грешни Милоје против Содоме и Гоморе (од 50. минута); <http://www.alo.rs/karadordevic-i-patrijarh-uz-anu-brnabic/112657>; <http://www.alo.rs/otkrivamo-spc-zelimo-da-ana-nasledi-vucica/109503>; в. *Прилој 1*.

[214] <https://www.youtube.com/watch?v=1xUbpgNMEAc> Грешни Милоје, Екуменистичка фарса (2) или подрепаши.

[215] <https://www.youtube.com/watch?v=1xUbpgNMEAc> Грешни Милоје Утук Атанасију Јевтићу (од 50. мин).

[216] <http://bskm.rs/2014/01/patrijarh-protiv-patrijarha-ili-kad-vrana-vrani-oci-vadi/>; <http://www.kmn.rs/pdf/sagresna-spc.pdf> Грешни Милоје, *Сајре-шења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 405- 407.

[217] <https://www.youtube.com/watch?v=vHxdjTah7gk> Амфилохије о Папи Бенедикту, Јовану Павлу II и Јовану VI

[218] <https://facebookreporter.org/2017/07/29/smetao-vladika-artemije-dzon-bosnic-irinej-dobri->

jevic-i-sava-janjic-su-agenti-cia-e-a-manastir-visoki-decani-cia-stanica/; <https://www.youtube.com/watch?v=zgUZK3Xfqk8> (од 16 мин).

[219] <https://www.youtube.com/watch?v=bCbdDn512M8>; <http://kmn.rs/pdf/izgubljenog-jagnje.pdf> Грешни Милоје, *Изгубљено јајње*, друго издање, Ниш, 2016, стр. 88; в. Прилог 2.

[220] <http://www.kmn.rs/pdf/tajna-bezakonja.pdf> *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 95; в. Прилог 5.

[221] <http://www.politika.rs/scc/clanak/264261/Da-li-je-Irinej-demantovao-Irineja>

[222] <http://www.kmn.rs/pdf/cuvari-verepredacke.pdf> Група аутора, *Чувари вере ђредачке*, Ниш, 2014, стр. 107–108.

[223] Исто, стр. 369.

[224] Архимандрит Јустин Поповић, *Православна црква и екуменизам*, ман. Хиландар, треће издање, 2009, стр. 123.

[225] <http://www.kmn.rs/pdf/tajna-bezakonja.pdf> *Тајна безакоња*, 3 изд, Ниш, 2012, стр. 100; Дуга, бр. 1638, 30.3–12.4.1996, *Ломљење кичме Арђемију* – Ж. Познановић.

[226] <https://www.youtube.com/watch?v=1xUbpgNMEAc> Екуменистичка фарса (2)

[227] <http://www.kmn.rs/pdf/cuvari-verepredacke.pdf> Група аутора, *Чувари вере ђредачке*, Ниш, 2014, стр. 325; Грешни Милоје, *Сађеешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 481.

[228] Иринеј Каранушић–Буловић је превазишао речи Светог Владике Николаја да „на три вере оком намигују, а ни једну право не верују” – в. Прилог 3.

[229] О дволичју овог човека, који једно говора-
ше док се не здомча митре, а онда супротно чиња-
ше – в. *Прилоі*.

[230] <http://www.kmn.rs/pdf/cuvari-vere-predacke.pdf> Група аутора, *Чувари вере ђредачке*, Ниш, 2014, стр. 369-370; Тајна безакоња, 3 изд, Ниш, 2012, стр. 102.

[231] Онај коме би истина морала бити светиња, рече неистину, осуди их и смени: <http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/drustvo/aktuelno.290.html:604083-Patrijarh-smenjuje-zbog-nestalog-zlata;> Грешни Милоје, *Изјубљено јаће*, друго издање, Ниш, 2016, стр. 265.

[232] <http://www.kmn.rs/pdf/cuvari-vere-predacke.pdf> Група аутора, *Чувари вере ђредачке*, Ниш, 2014, стр. 334–336.

[233] <http://www.nspm.rs/crkva-i-politika/odgovor-vladici-atanasiju.html> – Косара Гавриловић

[234] <https://www.youtube.com/watch?v=9w2PMEWh6EM> Mesić: Posao sam obavio, Jugoslavije više nema!

[235] <http://www.politika.rs/scc/clanak/349864/Irinej-Srbi-nemaju-blize-od-Hrvata> (Цитиране речи изађоше из уста патријарха српског Иринеја Гавриловића).

[236] СимоМатавуљ, *Пилијенга*, <http://www.rasen.rs/2018/02/pilipenda-muke-srpske-dalmatinske/#.Wp0f3ujwZPY>

[237] <http://www.kmn.rs/pdf/tajna-dedine-fioke.pdf> (Ур) Љубомир Протић, *Тајна гедине фиоке*, Ниш, 2015. стр. 77- 144.

[238] http://www.rtv.rs/sr_lat/zivot/drustvo/jo-vanka-broz-stane-dolanc-bio-nacista-i-agent-nemacke-tajne-sluzbe_374233.html

[239] <https://www.youtube.com/watch?v=lsUhaEyxhdo> Грешни Милоје, *Екуменистичка фарса 3 или Друџи ушук Аџанасију Јевџићу.*

[240] Његош: „О Косово, грдно судилиште.”

[241] Бојим се да они, који протераше моју маленкост, а непосредно иза тога и мог духовног оца аву Артемија и његову духовну децу из Цркве (која није њихова него Господња, Његових апостола, Светих Отаца, исповедника, пустињака, мученика – које ми, за разлику од наших прогонитеља, следимо) не упадну у јаму коју су нама ископали. Јер Господ рече: „Блажени прогнани правде ради”, а Свети Оци веле: „Већи од свих благослова је кад нас неправедно куну”. (в. О одлукама јеретика <http://srbinaokup.info/?p=83745>). Ми прогнани својим прогонитељима желимо спасење и не кунемо их, јер је казано: „Који благосиљају наследиће земљу, а који проклињу биће истребљени” (Пс. 36, 22) (в. *Изјубљено јаће*, стр. 159–165).

[242] <http://www.novinar.de/2008/03/09/otac-venijamin-danas-mnogi-u-mantiji-sluzе-antihristu.html>; Грешни Милоје, *Сап решења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 279.

Прилози уз 4. писмо ПАТРИЈАРХУ

(Фотографије преузете са ФБ страница)

бискупима и један од његових блиских сарадника нам је касније рекао, једноставно, братски, с љубављу: 'Немојте мислити, да је то само куртоазија. Да је куртоазија, добили сте нешто друго, можда, на поклон књигу или нешто пригодно. Али, пошто сте добили крст и прстен то вам је порука да у Вама види законите епископе цркве Христове као што види у својим бискупима'. Нас је тај чин још више гануо... То је такође било дирљиво и за владику Амфилохија и за мене". (Данас, 7.10.2003).

ЗАИСТА ВАМ КАЖЕМ ДА ЈЕ ИРИНЕЈ БУЛОВИЋ КАРАНУШИЋ

Безочни клеветници веле да „Милоје лаже да је Иринеј Буловић некакав тамо Каранушић”. Наравно, немам ништа против да се човек презива како му је драго (рецимо Папољубић, Србомрзић, Језуитовић или Срећковић, Свемогућић, Бранковић... – то је његова ствар и његов избор) али није тачно да сам тврдњу (о КАРАНУШИЋУ) лажући измислио.

Опет ме је, од ових бестидника, поново „спасио” Иринеј КАРАНУШИЋ–Буловић који се у часопису „Теолошки погледи” испод својих превода тако потписивао. Напр:

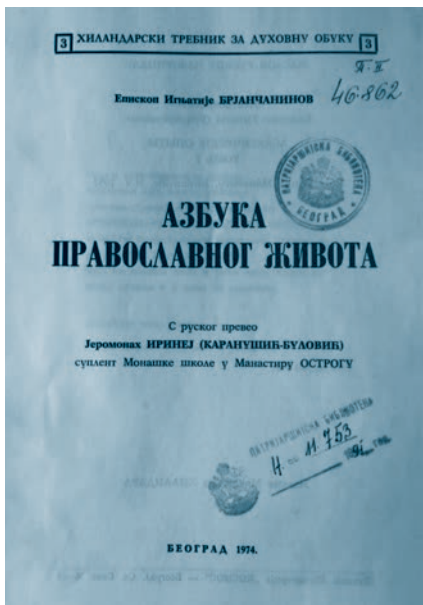
1. *Јединство идеала Христова*, Архимандрит Иларион Троицки, преводац: Јеромонах Иринеј Каранушић-Буловић, година IV (1971): број 2, стране: 119-141

2. *Будући велики сабор*, Христото Јанарас, преводац: Јеромонах Иринеј Каранушић-Буловић, година V (1972):

број 3, стране: 160-17. <https://teoloskipogledi.spc.rs/sr/hieromonk-irinej-karanusic-bulovic>: 47, као и на књизи *Азбука православног живота*, еп. И. Брајчанинова, Београд, 1974. (в. горњу слику).

Дакле, нека се умировљени епископ Атанасије најзад смири и престане са дрским и обесним денуцијацијама, крајње је време, јер је исувише загадио духовни простор Србаља.

А како је Иринеј Каранушић издао себе, веру и Бога уверићете се из два његова писма која следе. Оно што онда рече, поплува и тако плуну на лице своје и од ревнитеља поста духовна наказа:

ПИСМО ИРИНЕЈА КАРАНУШИЋ–БУЛОВИЋА ОЦУ ТОМИСЛАВУ МАРКОВИЋУ,

ктитору катакомбног манастира Св. Јована у
Љуљацима (подвукао М.С):

»У св. Манастиру Хиландару,
25. VI (8.VII) 1976.

Драги у Господу оче и брате Томо,
Опрости ми што тако дуго не одговорих на
Твоје писмо. Тешко ми је било да ма шта одгово-
рим, а нисам знао ни шта да одговорим. Био сам
запрепашћен суровошћу јадике Лауренција, и из-
ненађен брзином којом се развио и одвио разлаз
– по свему судећи, коначни – између њега и Тебе.
Не мање сам био запањен и испуњен одвратно-
шћу због некога – не знам ко је тај – из минхенске
дружине ко је одјурио Лаци да Те денунцира. Ни
ја не верујем да је то био Влајко, а о Твом добром
куму не треба ни да трошим речи – он свакако
није човек те врсте. Ко је био да је био, нека му је
на част! Ти си излагао проблеме Цркве ту у Ев-
ропи, питајући се куда води несхватљива и не-
одговорна тактика епископа – импровизатора,
а не мање примера његових „подвига” навео је
и старина прота Алекса. Чувши од готово свих
свештеника у Немачкој исту тужбалицу и јадик-
овку због владике – јадике, ја сам у разговору

формулисао мисао да за вас, свештенике на Западу, нема излаза ако не затражите од Сабора смену неискусног владике искуснијим, зрелијим, способнијим човеком, са свим поштовањем које иначе он по своме чину заслужује. Ја лично сам већ пре пар година имао малу преписку са њиме због његове **скандалозне и директно антиправославне „екуменске политике”**, а тако исто и наш брат јеромонах др. Артемије. – Но тај разговор о црквеним проблемима, па и о улози Епископа у њима (неславној у овом случају), третирати, и то на основу подмукле и нечасне денунцијације, као неку заверу против епископа и као кажњиви криминални акт, – то може, убеђен сам, да чини само човек спаљене или бар спржене савести, а уз то са јаким тоталитарним склоностима.

После свега тога, размишљах да ли би било целисходно да напишем томе жалосном владици писмо, да му напоменем циљ нашег пута у Минхен (ја сам желео да одем тамо, и отишао бих и без Твоје братске готовости да жртвујеш Твоје време и снагу да ме одвезеш колима, са жељом да видим проту Алексу, а и господина Парежанина као живу историју још из дана Гаврила Принципа; поготову пак желео сам да из Минхена продужимо у Швајцарску), да му споменем недоличност његовог тиранског понашања, – али закључих, на основу његова претходнога понашања, да би то било бескорисно и узалудно,

јер Те је израније имао „на нишану”, као ловац зеца (по изразу једнога другог владике). Осим тога, ствар је већ била решена Твојим тражењем отпуста из његове јурисдикције и преласком у епархију Његове Светости. Једном речју, моје писмо не би ништа изменило у створеној ситуацији. Једино би можда још већма ражестило на Тебе огорченог и ополченог владика – јадику. После сам мислио о томе да ли би вредело писати којем другом владици. Његовој Светости сам имао шта да пишем јер си му Ти све опширно изложио, а он је показао разумевање примивши Те под свој омофор. Владика Павле је већ имао у рукама сав материјал о Твом случају, као и сав материјал из Шведске. Зато чеках да прође Сабор, да видим вреди ли писати коме од њих. Но после Сабора увидех да је истина жива да врана врани очи не вади. И зато реших да никоме ништа не пишем. Уопште, моје мишљење Ти је познато: по њему, српске владике су се затвориле у свој клан, еснаф, касту, како хоћеш, која је неприкосновена и изнад закона и канона, а сви остали су им сумњиви и опасни, под сумњом да су „левичари” или „десничари”. Ако ко нешто рекне против владичанских вратоломија и авантура, укључно са држањем две епархије, са олаким рашчињењем, са нецрквеношћу и сличним, онда тога проглашавају било затуцаним фанатиком било сумњивим елементом; они нису никада ни за шта нимало

криви. Буди владика и све ти је дозвољено, – тако испада отприлике.

Сматрам даље да за Тебе, због Твог емигрантског статуса, нимало не би био препоручљив повратак у Отаџбину у овом тренутку. Како дознах (а надам се да су извори поуздани), Лаца је – у своје оправдање, а и знајући да је напад најбоља одбрана – пронео међу владикама теорију да си Ти режимски шпијун који њему много смета у раду, да ћеш зато да се вратиш у Југославију, итд. И сад владике – у већини својој – тако сматрају, како изгледа. Тако је, видиш, убио једним ударцем две муве: себе је представио као јагњешце и невинашце, а Тебе као курјака. А за Шведску је дао објашњење да лажу његови тужитељи и да им је жеља да између себе деле црквени новац. Ово дознах из Београда. Знам да ће Те заболети, али морадох то да Ти јавим, да знаш докле иде некадашњи смерни скупљач цвећа са босанских планина.

Повлачим своје речи са почетка овог писма које се односе на нашу сумњу да је неко можда од наших саговорника из Минхена отишао Лаврентију и поднео лажљиву денунцијацију. Ја скидам сумњу са свих њих, јер сазнах да је жбир био, изгледа, неко ко је био на слави, на Ђурђевдан, с Тобом и о. др. А. у Минхену. Не знам је ли то тачно. Чух и о томе како је Лаца избацио Тебе и о. Артемија, не хтевши ни о чему да разговара. Бог нека

буде милостив и њему и нама, али ја немам речи за такав поступак – то је за мене прави гангстерски поступак (кромје чина!).

Моје мњење и братски савет јесте овај: не дај „Опленац”, служи Богу и Роду, и не обраћај пажњу на друге ствари. – А није ми баш лако да дајем савет јер само делимично познајем тамошњу ситуацију.

Много ми поздрави оца Живка, проту Милана, Колунџића и остале, а пре свих и више од свих – Твоју добру попадију Милицу, њену сестру, мајку и остале. Ако догодине, с Божјом помоћу, наиђем на конгрес у Немачку, надам се да ћу вас опет све наћи здраве и веселе у „Опленцу” и да ћемо се опет провеселити празничном радошћу, и да ће сукоб с Лаврентијем бити само горка успомена.

Мој рад, хвала Богу, напредује и ближи се крају. Дођох мало у Свету Гору да се духовно окрепим, а телесно одморим од Атине, – но задеси ме непријатност: ваљда, због знојења и пешачења (пре ће бити – због грешности) отворише ми се ранице на прстима на ногама, те већ неколико дана не могу да се крећем, чак ни на богослужење не идем. Надам се да ћу за два-три дана већ моћи да корачам без болова. Помјани ме и Ти!

Радоваћу се свакој вести од Тебе. Мој и Пахомијев боравак код Тебе и Милице остаће ми увек у сећању. Неизмерна је моја захвалност према вама

двома због онакве љубави и гостопримства. Такође ми много поздрави честите Србе босанске, Твоје помагаче и сараднике, побожне и честите, Ратка и његове и све остале, а особито од Пахомија и мене поздрави златнога чтеца. Поздрави све који ме се тамо сећају, и у моје име и у име оца Пахомија. – Пиши! – Поздрави, разуме се, и о. Артемија (њему ћу гледати и да се јавим ових дана).

С братским поздравима и љубављу у Господу Твоји одани јеромонах Иринеј и (нечитко)«

[illegible]

Мило ми поздраве ога Милка, Јовану Милана, Колунџице
и осталих, а те свих и више од свих - твоју родну породицу Ми-
лину, бесту сестру, мајку и остале. Ако ратиме, с добрим по-
мором, кривом на којем у Јужној, вера и р. ту. Све оне
де мила збоје и мила у "Велику" и р. тима се бисте збоје
миле пријатељске варањте, и р. тима с највишим брине
само тога усмехна.

Нај јор, хвала Богу, породице и брине се збоју.
Српх мила у Милу Богу да се духовно окрепиме, а истинско
односно од Милка, - ко збоје мила породице: варањ
због збоје и осталих (те ће бити - због збоје) оне-
бине ми се ратиме на претима на водама, те виа мила
рана. Не могу да се претима, ми ми на бољшине не прет-
вара се р. ту за збоје рана виа мила да којима без
болави. Збоје ми и виа!

Ратиме се свима виа од збоје. Нај и виа мила
поздраве од збоје и Милка оне ми збоје у сестру.
Визмерна је које збоје мила збоје виа збоје оне
поздраве и осталих. Виа ми мила поздраве мила збоје
бистине, виа мила и сарањиме, виа мила и осталих, виа
и виа. Не остали, а остали од збоје и мила поздраве
милота мила. Поздраве де мије мила сестра, и у мила
ми и у мила ога виа мила. Виа! - Поздраве, виа мила
и о. виа мила (виа мила варањ - да се јави свих рана),
С виа мила поздраве и виа мила у виа мила
виа мила

јеромонах Милка и

ПИСМО ИРИНЕЈА КАРАНУШИЋ–БУЛОВИЋА ВЛАДИКИ ЛАВРЕНТИЈУ

(факсимил овог писма у рукопису Буловића објављен је у часопису Свети кнез Лазар 12 (78), 2013, стр. 80-81. (Доња подвлачења М.С).

»Атина, 26. нов. / 7. дец. 1972.
Од стварања света 7480.

Ваше Преосвештенство, уважени свети Владико.

Благословите! Опростите што Вам досађујем овим писмом, но повода за њ су два.

Први: видех негде лепе божићне честитке у издању Ваше Епархијске штампарије, те бих замолио да изволите наредити администрацији Ваше Епархије да ми пошаље 50 комада, разуме се са рачуном заједно, да платим.

Други: опростите ми, но из црквене штампе видим, а и иначе се чује, да ви, владико свети, којег иначе и ја и толики други уважавамо због несечичне и безрезервне преданости делу ширења речи Божје, прилично „екуменишете” по Западу на начин који не предвиђају св. Канони. Наиме, може се, и треба бити пријатељски расположени према сваком, и бити отворен за разговор са сваким и омогућити сваком да упозна Св. Православље. Но све је то јасно. Молитве, заједничарење с

инославцима је друго. Оно је, под претњом рашчињења и одлучења изричито и непопустљиво забрањено свима нама, од Патријарха до обичног крштеника (ср. Само 45. апост. Правило а и толика друга). Забрањена је и приватна заједничка молитва с инославним, а камоли учешће, активно учешће иновernih у православној св. Литургији, том изразу и печату црквеног јединства у вери, а не средству за постизање тог јединства.

А Ви, Преосвештени, на жалост моју и свих Ваших поштовалаца не држите много до тог већ разни протестанти и други певају, док ви служите, или читају апостол, итд. (на пр. тако нешто чак и не осећајући да је ту посреди нешто шкакљиво, износи један чланкописац у последњем „Православљу”, од 1. 12. 1972. где вели како је пастор читао Апостол у Вашој Литургији). Ако се сећате, пре годину, о. Атанасије и ја смо, мада с горчином и болом у души, били приморани, по савести, да одбијемо част саслужења с Вама баш због тога активног присуства инославних у Литургији, док у другим приликама, када нема тога већ је Литургија само за православне и од православних, увек радо прихватамо част саслужења са Вама.

Но, молим, чујте и почујте најљући бол мој, и љуту тужбалицу. Дознадох наима, да сте учинили нешто што се једва усуђују да учине и најлеви-чарскији „фанариотски екуменци” а то је, авај, не

само молитвено општење с инославцима, што се још можда може и појмити због прилика у којима сте на Западу, већ „светотајинско, причасно општење, општење у Трпези Агнецевој”. Конкретни податак гласи да сте на служби у Аугсбургу, јуна 1971. причешћивали „или почели причешћивати све одреда, ко год је хтео: православне, Латине и протестанте. Ако је то тачно, онда леле и куку! Жао ми је што овако зборим, но моје речи извиру из бола мога срца и из протеста целог мога бића, и као монаха и као човека који покушава да богословствује из Св. Отаца и по њима. И то да учини ко? Наш омиљени и познати Владика Лаврентије! Ако је горња вест тачна (а оне претходне о заједничком мољењу су тачне, јер сам и сам видео), ја Вас молим, не у своје име, већ у име Светог Саве и Св. Симеона, бораца за чистоту вере православне и за очишћење српских земаља од сваке духовне куге, тј. јереси и кривоверја, у име српских мученика и исповедника, а нарочито у име новомученика наших из последњег рата који у НДХ падоше јер претпоставише Православље јереси, у име свих Св. Отаца и Учитеља Цркве; у име Светог и неизмењеног Предања Цркве; у име свих прошлих и будућих векова историје црквене, у име самог Господа Христа, Началника и Савршитеља свете и непорочне и савремене вере наше Православне; немојте, Владико, Бога ради немојте!

Досад је Српска Црква вазда уживала велики углед међу Грцима и међу Русима, и уопште у православном свету, због свога трезвеног и благоразумног става према јеретицима, става јеванђелскога, по речи: „Будите мудри као змије, и безазлени као голубови!” Немојте, преклињем Вас, да преко Вас и за Вас нама једноверна браћа помисле да се, ето и чеда Св. Саве утопише у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом „екуменизам”, и да стану нарицати: „Како падоше силни” (израз еп. Др. Данила).

Надам се да ћете разумети моје мотиве за ово писмо и да се нећете озлобити нити пак оскорбити због оваквог мог призива к Вама. Да Вам не написах ове речи и не упутих ову вапајну молбу, сматрам да ми то не би опростио св. Марко Ефески, чије учење изучавам и о којем припремам тезу, помоћу Божјом и светих Ваших молитава. Опростите и благословите! Уз метанички поздрав, остајем Вашем Преосвештенству одани у Господу недостојни послушник.

Јеромонах Иринеј

П. С. Молим одговор, Преосвећени, по обема тачкама писма.«

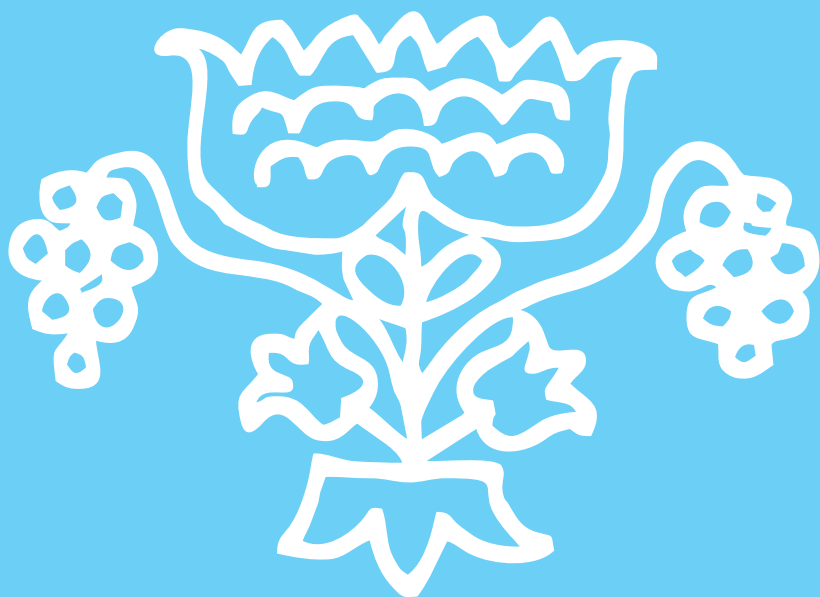
[illegible]

НАПОМЕНА на крају овог писма Патријарху
са прилозима:

Ја, грешни Милоје, ово написах и потписах еда би они који још имају очи да виде, видели ко и какви људи су приграбили и себи приписали име Српска православна црква.

Милоје Стевановић²⁴³

²⁴³ Писмо је објављено на сајту <http://srbinaokup.info/?p=91813>

*Дешаљ са 6. Молишвеној црквенонародној сабору у манастиру
Свештој Николе у Лозници, 3. јуна 2018.*

Милоје Сивановић:

**Беседа
на Шестом молитвеном црквено-народном
сабору у Лозници код Чачка, 2018.**

Добро дошо часни хришћански народе
Молитвеном дому Светог Николе у походе.
Овде је домаћин наш владика Артемије
Путовођа богомољне Христове армије!

Екумеисти злодела многа сковаше и творише
Без Божјега страха и без стида клевете зборише,
Разжалостише светитеље наше и Светог нам Саву
Издадоше, бесрамно, свог духовног оца Јустина Аву.
Владику Артемија с окупатором у егзил проћераше
Ал га, Милошћу Божјом, у загрљај народа србског доћераше!
Вера ђедова нашијег у светим катакомбама сад цвета
У србским земљама и широм целог целцитог света!
Под омофор нашег честитог Артемија Владике
Сабирају се храбри јереји од Русије до Америке
Његово исповедање вере је са свима светима једнолико
Зато, с помоћу Божјом, нараста Христово стадо боголико.

Безаконици новатаре, типике газе, свете олтаре руше
 С јеретицима заједничаре и сатиру људске душе.
 Владiku Артемија и благочастива чеда његова гоне
 Клеветатам и нечувеним лажима на сва звона звоне.
 А он за Христом и апостолима његовијем неодступно ходи
 За исповедницима и мученицима све невоље и препреке броди!
 За њим непоклњибљиво иду духовни синови његови и кћери
 И народ верни који је разумео да тај пут води пред рајске двери!
 Не требају нам богословије и двори које им граде јеретици
 Јер то су неблагословени и проклетѝ Јудини сребреници!
 Радост су нам благословене наше скромне катакомбице
 Јер знамо да су Господу миле ко две лепте оне удовице.
 Од њиних казни, претњи и анатема народу се гади
 Радујмо се, јер Господ вели: *Блажени ѡроїнани ѡравде ради!*
 Новине су пуне њине злобе, лажи и клеветноичких наслова
 Ал Свети Оци уче: *Од нейраведне клетїве нема већїї блаїослова!*
 Ако прогнају све који су благослов од аве Артемија примили
 Остаће сами са сребреницима што узеше да би нас поримили!
 Њихово лицемерје – веру светосавску и разум народни вређа
 Зато ће им народ Божји, полако али сигурно, окренути леђа.
 Заблудели се папиним прстењем хвале и папина напрсја носе
 Чег се побожни и паметни стиде, оним се вероломци поносе!
 Од њих ће преци наши а и будућа поколења да зазиру и да се гаде
 Нека им Господ Милостиви опрости јер не знају шта раде!
 Узалуд туткају Атанасија да се попут Иродијаде једи и дере
 Како год окрену и обрну: Народ је био, јесте и биће чувар вере!
 Са овог места им одасласмо шест посланица, ал Синод је оглувио
 Чујте и почујте: *Коїој се с народом судиїо – ѡарницу је саїубио!*
 Жеља нам је да данас, у ову недељу свих свети(х),

Порука љубави и мира нашим прогонитељима полети:
Преклињемо вас, разбраћо, тако вам јединога Бога –
Вратите се, док је дана, са екуменистичког пута злога!

Браћо и сестре,

Неки су нас оптужили за човеколатрију јер, тобож,
превише верујемо владици Артемију, а нашег Владику
оптужују да прави култ своје личности – па бих хтео да
им откријем једну тајну – или боље рећи лекцију сми-
рења за будућа покољења:

Кад смо, попут неверног Томе, питали Владику Ар-
темија пре 7-8 година:

Владико, да ли сте сигурни да је прави пут овај којим
идете – одговорио је: (нећете веровати – одговорио је):

Нисам!!!

Скаменили смо се.

А он настави:

Али: Ја се шрудим да испуним Закон Божји;

Ја се шрудим да испуним монашке завете;

Ја се шрудим да испуним архијерејску заклетву;

*Ја се шрудим да будем одан и послушан свом духовном
оцу и свима светима.*

То нам је био довољан доказ да се овај Божји човек
потпуно предао вољи Божјој.

Зато нам гоњење и кажњавање није тешко падало.

Јер, Владичин духовни отац – св. Јустин каза:

„Човек човека гони — мољац мољца гони. Шта је
страшно у томе? Ништа!”

И још каза:

„Ја морам да браним пут којим идем, не што је мој већ – Његов, Христов, што га је Он открио, Он про-
путио, Он осигурао.

То је први и једини пут из смрдљивог понора земље до у врх мирисног неба.

Први и једини, и – другог нема!”

Ето одговора нашим драгим опадачима, клеветницима и прогонитељима – нашим суровим пријатељима (што би реко Свети Владика Николај) – зашто овај народ иде овим путем, на коме угледасмо владика Артемија и његова духовна чеда и придружисмо им се – молећи се Богу да се наши прогонитељи ману ћорава посла и врате на пут светоотачки са ког су скренули и заврљали.

И још нешто, нека не говоре неистину да Владика Артемије неће да се помири са својим прогонитељима.

То је лаж!

Он је спремност за помирење исказао својим Писмом Сабору 27. маја 2015.

Сакрили су од јавности то Писмо, а кад је објављено на сајту Срби на окуп под насловом НЕКА СЕ ЗНА – неко је издејствовао да се то писмо блокира.

Али све што је тајно биће јавно.

Народе хришћански и светосавски,

Нека нам вера светосавска живи и цвета

Живели, браћо и сестре и свети наш владико,

На многаја и многаја лета!

(Извор: <http://srbinaokup.info/?p=93411>)

ВОЂА

или

Сан о томе како извршити задатак „светог оца“
о тоталном уништењу православља

(Из Дневника Грешног Милоја, о Мратиндану 2015)

Сањам како „свети отац“ (тамо њима) запо-
виђе нашем ду(х)овном вођи говорећи: Слушај
вамо:

Задаџак 1. Подај Шиптарима да обнове србс-
ке светиње које су јуначки порушили еда би има-
ли доказе да нису србске но њине;

Задаџак 2. Одгаји оцеубицу и наговори га да
откаже послушност духовном оцу и спремај га
за јањичара који ће први признати Шиптарију и
примити њина лична документа;²⁴⁴

Задаџак 3. Погази Устав и каноне, отми не-
весту законитом Епископу, протерај га помоћу
окупаторске силе и квислинга прерушених у тзв.
администраторе, развали фиоке, келије, отми ау-
томобил и све што се отети може;

Задаџак 4. Протерај, потом, брата по крви и
вери, не дозволи му да му деца буду деца, не дај
му да служи Службу Богу, не дај му да говори,

²⁴⁴ <http://informer.rs/vesti/drustvo/391090/foto-sokan-tno-otkrice-informera-vladika-teodosije-ima-siptarsku-licnu-kartu-i-drzavljanstvo>

мрзи га, клеветај га... па се приљуби уз крвнике, погази Предање, разваљуј иконостасе, сатири трагове постојања Срба, уништи веру Србинову, и биће ти велика плата од намесника Божјег;

Загдашак 5. Уништи косовско-метохијско монаштво – тако ће најбезболније опушћети србске светиње и позови Србе да гласају за своје утамничење,²⁴⁵

Загдашак 6. Онда гурни Србље да гину. Прво пусти пробни балон и ороди се с јунацима Олује тако што ћеш им рећи да су то: „Браћа с којима нас везује историја и култура, браћа која су нам блиска по вери и цркви, са малим разликама што смо ми православци, а они римокатолици”. А онда узвикни: „Ми Срби немамо ближе него вас Хрвате.”²⁴⁶ Јер, вама је највећи непријатељ Артемије и његови светосавци. А ми ћемо, диљем лијепе њине, поспешити сведочење праве вере „на разним поп-концертима, спортским и сличним приредбама и местима масовног окупљања на којима више десетина хиљада омладинаца узвикује паролe: *Србе на врбе, Босанце у ланце и Уби Србина*. Хрватска бискупска конференција јавно одобрава овакве иступе омладине. Хрватски бискупи јавно изражавају подршку противсрпским

²⁴⁵ <http://www.politika.rs/scc/clanak/273129/Patrijarh-pozvao-Srbe-na-glasanje-u-svoje-ime> 17.10.2013.

²⁴⁶ В. стр. 40. и 77. ове књиге

иступима.”²⁴⁷ Истовремено нека епископи (наши тајни бискупи) десеткују број побјених Срба по Јасеновцу и које куда.²⁴⁸

А кад се на КосМету све упропасти и сатре, кад опусте србске светиње и у њих се почну усељавати Шиптари – онда ватрено позови ојажене, избезумљене и смућене Србље да проливају крв за светиње које си, преко Атанасија, Амфилохија и Теодосија, даривао онима ко-

јима сеизи бејасте. Јер, ред је ред: од кад Србљима крв пустише „браћа која су (вам) блиска по вери и цркви” и од кад је у жутој кући фајронт – много су се Србљи размазили. Треба их, опет, проредити.

²⁴⁷ Академик Срба Живановић, *Борба за веру*, Београд, Пешић и синови, 2015, стр. 50.

²⁴⁸ <http://borbazaveru.info/content/view/8111/86/>

Примивши заповес од свог „светог“ му (тамо њему) „оца“ за кога каза да га (Боже прости) призва Дух Свети, послушник је крено са речи оца му, на дела:

САБРАЛИ смо се овде да покажемо себи и читавом свету да су манастир Дечани и остале светиње косовско - метохијске - српске, и да их не може нико одузети од нас. Ми смо их бранили и бранићемо их свим људским средствима, али ако буде потребно, бранићемо их и силом. Ако треба, пролићемо и крв да одбранимо оно што је наше, оно што нам је Господ даровао!

Овај завет, пред више од хиљаду верника, јуче је у манастиру Високи Дечани изговорио патријарх српски

Веома древна латинска изрека слови: *Reperitio est mater studiorum* – што ће касти: Понављање је мајка мудрости.

Благо нама, браћо Срби и сестре Српкиње, кад имадемо премудрог духовног вођу (иначе блиског Латинима, а нарочито Хрватима) који је разумео горњу мудрост па понавља оно што је

чинио један вођа кога је угледао Радоје Домановић давне 1901. године:

Браћо и другови... ми морамо изабрати други начин, бољи и паметнији...

– Браћо! Ми морамо одмах послушати овај предлог...

– Станите, браћо, куда ћете?... Ја предлагем да изаберемо вођу, кога сви морамо слушати и који ће нас водити правим, најбољим и најпречим путем.

– Хоћеш ли... пристати да спасеш толике душе од пропасти, хоћеш ли нам бити вођа?

– Хоћу!

– Прави мудрац!... Ретка памет!... – повикаше весело са свију страна...

– Море, срећни смо, те наиђосмо на оваква човека, а да смо без њега пошли, не дао Бог, зло и наопако, пропали бисмо!...

– Живео!

– Вођа коракну још неколико корака и удари у плот...

– Шта: шта ћемо? Обаљуј плот! То ћемо! Видиш да човек даје штапом знак шта треба радити! – викнуше они што су уз вођу.

– Ено врата, ено врата – вичу деца....

– Пссст, мир, децо!

За тили часак пуче плот као да га није било...

Нису макли ни сто корака, а вођа западе у неки велики трњак...

– Да се пробија трњак! – викнуше опет они уз вођу...

– Ево пута иза трњака! – вичу деца...

– Он зна куд је боље и прече! Проваљујмо трњак!...

Људи јуначки трпе, жене проклињу час кад су пошле, а деца ко деца, наравно плачу, јер не појме како ће се богато наградити та мука и бол...

– Нека половина нас пропадне за ову ствар, па ништа... кад има ко за нас да гледа и води нас срећи...

Вођа иде напред, уз њега најодважнији (мање двојица. За њих се не зна где су. Опште је мишљење да су издали и побегли. Једном је приликом онај говорник и говорио о њихову срамном издајству)... Наједаред се указа грдно велика и дубока каменита јаруга, прави амбис... а он (вођа) у том коракну једанпут, други пут и стрекну у јаругу.

Настаде забуна, кукњава, граја, овлада страх. Неки почеше бежати.

– Станите... Ми морамо напред за овим мудрим човеком, јер он зна шта ради... За овима јурнуше сви...

Док се доле разлегаше кукњава и лелек, или се чујаше потмуло стењање, он сеђаше непомичан... Неко сломио ногу, него руку, неко разбио главу, па га крв залила по лицу. Како ко, тек нико читав сем вође...

Прошло је још времена. Број путника све мањи и мањи. Сваки дан однесе по неког...

Из дана у дан се и од ових поче број смањивати, и остаде десетак друга. Лица још очајнија, а целим путем се место разговора чује кукање и јечање.

Сад више беху наказе него људи. Иду на штакама, обесили руке о мараме што су везане око врата. На глави сила од превоја, облога, тифтика...

Кад је свануло, а вођа седи онако исто као и онога дана кад га изабраше за вођу. На њему се не опажају никакве промене...

– Куда нас водиш и где си нас довео? Ми се теби поверисмо заједно са својим породицама и пођосмо за тобом оставивши куће и гробове наших предака не бисмо ли се спасли пропасти у оном неплодном крају, а ти нас горе упропасти...

– Па зар нисте сви на броју? ...

– Како то питаш? Дигни главу, погледај, преброј колико нас остаде на овом несрећном путу! Погледај какви смо и ми што оstadосмо. Боље да нисмо ни остали него да смо овакве наказе.

– Не могу да погледам!...

– Зашто?!

– Слеп сам!

(Одломци из приповетке
Вођа Радоја Домановића)

И усних, кад бијаше пред-зору, како народ србски у хору завапи громогласно:

– О, Господе Свемилостиви, шта да радимо, кад јопет имамо слепе вође?

И ко да чух како загрме:

– *Оставише их: они су слеје вође слейцима; а слейац, слейца ако води, оба ће у јаму њасџи.*²⁴⁹

А народ:

– О, Господе, па куд ћемо и са киме ћемо?

И јопет зачух громогласје:

– *Заисџа, заисџа вам кажем: Ко не улази на враџа у џор овчији неџо ѡрелази на друџом месџу, он је лойов и разбојник. А кои улази на враџа ѡасџир је овцама. Њему враџар ѡџвара, и овце ѡлас њеџов слушају, и свое овце зове ѡо имену, и изводи иџ; И када своје овце исџера, иде ѡред њима, и овце иду за њим, јер ѡознају ѡлас њеџов.*

²⁴⁹

ср. Мт 15. 14.

А за шуђином неће поћи, нејо ће побегћи од њеја,
јер не познају лас шуђинаца.²⁵⁰

А народ заблагодари:

– Слава Тебе Господе, слава Ти, што нам даде
пастира доброг, кога прогнаше они што одступи-
ше од Тебе и науке Твое.

А онда се проломи:

– Не бој се мало сѣаго!²⁵¹ Тешко пасѣирима који
поѣиру и размеђу сѣаго ѣаше мое! Они размеѣнуше
овце мое и разаѣнаше их, и не обилазише их; ево, ја
ћу их обићи за злоћу дела њинијеі. И оспѣаѣак оваца
своіі ја ћу скуѣиѣи, враѣићу их у ѣорове њине, іде ће
се најлодиѣи и умножиѣи. И поспѣавићу им пасѣире,
који ће иі пасѣи, да се не бое више и не ѣлаше и да не
поіине ни једна.²⁵²

У том се пробудих. Знајући да са сновима
треба бити опрезан имадијаг потребу да сан
одагнам, да га заборавим. Не пође ми за руком.
Зато реших да здомчам дивит и артију едаби
тако потисно сан.

И ни сам не знам зашто, ни како – почеше да
ми навиру мисли. Једва на једвите јаде сустизах
да их набрзину забиљежим:

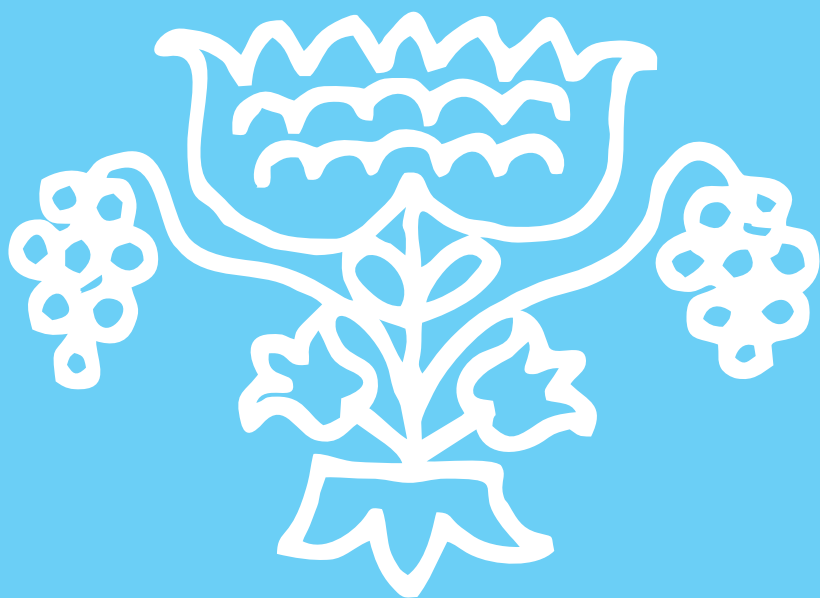
²⁵⁰ ср. Јн 10. 1-6.

²⁵¹ ср. Лк 12. 32.

²⁵² ср. Јер 26 1-4.

ПОКАЈ СЕ ИЛИ ОДЛАЗИ!

Шћели би да нас расрбе србоубице
Шћели би да нам урнишу Србадију србомрзице
Шћели би да нам утру србовање србождерићи
Шћели би да нам се поунијате Србчићи
Шћели би србославље да нам оскрнавe
Шћели би да нам језик србски сатаре
Шћели би да нам србство разграде
Шћели би да нам србљење размеђе и загаде
Шћели би да нам покрсте Србијицу
Итајући кришом у Равену и Покајницу...
Преклињемо те – покај се!
А ако нећеш – торњај се!
Одлази, одлази, сатано!
Кано што је казано.
Не погани нам изворе,
Не батаљуј нам оборе,
Не кукољи нам усјеве,
Не срамоти нам очеве,
Не ругај се Светоме Предању,
Не подсмјавај се народноме знању,
Не помичи нам међе старе.
Не разваљуј нам свете олтаре,
На светиње нам се не плази.
Одлази! Одлази! Одлази!

ЗБИР УДРУЖЕНИХ
БОГОИЗДАЈНИКА
И
ЛАЖЉИВИХ МИНИСТАРА
ДАЈЕ
ДУПЛО НИШТА

*Та, синови су њрошћачки нишћиа, синови су њосћодски лаж,
да се мећну на мерила, били би лакиши нећо нишћиа (Пс 69. 9).*

Грешни Милоје

УТУК МИНИСТРУ ВЕЛИМИРУ ИЛИЋУ (1)

Водишељка: Господине Стевановићу, да ли сте видели и чули шта је у Крагујевцу за вас рекао министар Велимир Илић у емисији *Разјовор с њовом* ТВ Крагујевац која је на интернету објављена 19. априла ове, 2016. године?

Милоје Сћевановић: Да, да. Видео сам. Послали су ми моји пријатељи линк на ту емисију.

Велимир Илић: „Двери су једна екипа која је програмирана споља, доведена да направи проблеме тамо где је најмање проблема било. Они имају један једини циљ, то је да разбију Српску православну цркву а сами су највећи расколници у цркви и праве паралелну цркву. Њихов идеолог и њихов финансијер је Грешни Милоје, онај чувени, који је родом из Чачка, који је један велики бизнисмен, има пуно зарађеног новца, али једноставно он је једини Србин који је искључен званично из СПЦ

и забрањен му је улазак у сваки верски објекат. Значи, човек који је зло за православље и он је њихов идеолог, и они праве паралелну цркву Артемију. Жалосно је што многи монаси, монахиње, који су нарочито дошли с' Косова, повучени том идејом...

Водитељка емисије *Разговор с њоводом* ТВ Крагујевац: Дакле, заведени су том причом?

Велимир Илић: ... заведени том причом, они су **радна снага** код Грешног Милоја, они му чувају овце, стоку, музу, праве сиреве које он изузетно добро продаје по Србији, јер то монаштво ради изванредно. И све то раде, ево сада у посту за тањир посног пасуља, на пример, и да преспавају у тим објектима које је он направио. Он је врло опасан тип, направио је једну екипу велику која ради бесплатно код њега чисто да их прехране. Ето то је. И он пише неке књиге о томе, о вери, о својим виђењима, и тако даље..."

Водитељка: Јесте ли због тога огорчени?

Милоје Стевановић: Огорчен? Не, не. Боже сачувај. Напротив. Нелицемерно Вам кажем да сам веома радостан. Јер ја не верујем Велимиру. Ја верујем Господу који је рекао: *Благо вама ако вас узасрамоте и усиројоне и кажу на вас свакојаке рђаве речи лажући, мене ради.*

Сем тога, ја сам из *Јеванђеља* научио да је важније Богу угодити него људима. А од Достојевског сам, пак, научио да човек на путу ка свом циљу не треба да се зауставља да би каменовао ње који лажу на њега, јер никад не би стигао до циља.

Мој циљ је да чувам и сачувам богатство које сам наследио од предака мојих и од Светих Отаца

нашијех, а то је вера наша. Мој циљ је, дакле, да угодим Богу.

Мислио сам да смо г. Велимир и ја браћа по крви и вери, јер ми је, једном приликом, кад је био гост у мојој родној кући у Драгачеву, оставио такав утисак. Али, није узалуд пророк Јеремија рекао: *Проклет̑и да је онај који се узда у човека а од Гос̑ода одс̑иу̑иа срце ње̑ово*. Сад видим да г. Велимир верује у неког чудног, екуменистичког Бога у кога верују јеретици.

А да су екуменисти јеретици – то нисам измислио ја – то сам научио од светих отаца. Наш патријарх Иринеј каза да је екумениста. Свети Ава Јустин каже да је *екуменизам свејерес*.

Хоће ли неко веровати светим људима или неким папољупцима, неким улизицама који продају веру за вечеру, нек одлучи сам.

Што се мене тиче, ја сам одлучио. Јер, Свети Оци нас уче да од таквих бежимо. Ја сам у свом потоњем писму на то потсетио и нашег вероломног Патријарха којом приликом, између осталог, написах:

„Оно што ја знадем, то је да за таквима (јеретицима) нећу. Нећу, нипошто! Јер су ми тако заповедили Свети Оци! А, изгледа ми, да ни народ неће за таквима...”

(У наставку је цитиран део Писма које је упућено Патријарху на Благовести, 2016. године, а тај део се налази на странама 250 и 251 ове књиге.)

Дакле, до тог мојега циља – до богоугађања – се стиже истиновањем.

До неких других циљева – до ђавоугађања – се вероватно стиже лагањем. Отац лажи је навео и наше прародитеље Еву и Адама на грех.

Жалим што један градоначелник, посланик, министар, мислио сам: народни човек и домаћин, није одабрао пут Истине, што није послушао Господа који каза, а Јеванђелист Јован записа: *Истинна ће вас ослободити*. Жао ми је што г. Министар није више слободан човек и што је пристао на робовање оцу лажи. Али то је његов избор.

Све што је он, у тој емисији, о мојој маленкости рекао је неистина сем да пишем књиге и да сам искључен из Цркве. При чему, наравно, није рекао да сам искључен зато што сам урадио нешто што су часни Срби чинили од памтивека: указавши гостопримство људима у невољи – чему нас учи *Јеванђеље о сѣрашном суду* и да сам се молио са владиком Артемијем, највернијим чадом Светог Јустина те да сам због та два „разлога” оптужен а потом и занавек искључен из Цркве.

По Канонима се, међутим, не може молити са јеретичима како то чине моји прогонитељи, односно моје судије – којима се, ево сад видесмо, придружио министар Велимир Илић. Он је намерно изоставио да каже да су ме из цркве Светог Саве искључили папини вереници Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић који су примили

папино прстење и који су недавно кришом били поново у Ватикану код папе.²⁵³

Све друго, што је министар Велимир Илић рекао о мојој маленкости је невиђена, нечувена лаж пред којом би и отац лажи (сатана) морао да скине шешир и да му се поклони до црне земље. Такве лажи ја у животу нисам чуо.

Водиџељка: Господин Велимир Илић каже да сте Ви „зло за православље”.

Милоје Стјевановић: Па добро. Благо нама кад имамо њега. Он нам се представља као наше „добро” за православље... Само бојим се да ће и њега народ прочитати као лажног пророка, као што је прочитао неке лажне епископе. Најискреније жалим г. Велимира, јер није добро крчити себи пут гажењем по људима, плувањем људи и клеветата. Бојим се да ће се та плувачка кад тад вратити на његово лице. Знате, казано је: *Ко сеје ветар жњеће*

²⁵³ На стр. 136 ове књиге, казано је да ће *зли људи између себе очи вадићи*. Поред Амфилохија и Иринеја Буловића, судије писцу ове књиге били су и професри Богословског факултета у Београду Радомир Поповић и Драгомир Сандо. Обојица су, недавно, обрукани и смењени. Први са функције старешине, а други са функције благајника цркве Ружица на Калемегдану због (вероватно лажне!?) оптужбе да су учинили проневеру. <http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/drustvo/aktuelno.290.html:604083-Patrijarh-smenjuje-zbog-nestalog-zlata> (в. фотографију на стр. 336)

буру. Али да не попујем ја министру и магистру Велимиру Илићу радије ћу то препустити Владики Николају који каже: *Таквим неделима нико се није прославио. Кроз таква недела сваки је доживео срамоту пре или после; срамота је била на њега и на кућу његову и на синове његове па чак и на унуке и праунуке.*

Водишељка: Колко знам, због таквих људи Ви сте, несхваћени, својевремено отишли из Драгачева.

Милоје Стевановић: Слава Богу. И хвала људима који су ме прогласили тада, пре тридест три године, за непријатеља партије и државе зато

Патријарх смењује због несталог злата

Р. ДРАГОВИЋ | 07. мај 2016.

вечерње
НОВОСТИ

Разрешени старешина и благајник цркве Ружице и капеле Свете Петке у Београду Радомир Поповић, због сумње у злоупотребе. Комисија утврдила да фале килограм злата и три килограма сребра

што сам рекао да није добар пут којим нас воде; да тај пут води у пропаст; у распад економског и политичког система; у социјалне ломове... Нису ми веровали. Нажалост, погрешили су.

Водишељка: Чини се да сте због таквих отишли и из Чачка?

Милоје Стјевановић: Опет слава Богу. И хвала људима који су у мени видели, попут министра Велимира Илића, *зло за Цркву*. Ви сте млади па ћете дочекати и видети ко у овом зловрењу беше вера а ко невера. И ко продаде веру за вечеру. Знате, на Тајној вечери, са Господом, је био и Јуда, који га и издаде за 30 сребреника.

Па није, људи, све за продају!

Није вера за продају!

Знате како каже Господ, на једном месту у Јеванђељу по Луки, својим апостолима: *Идише и када дођеште у град онај и када вас наруже тамо, отресите њих са ноју града тога*.

Водишељка: Али Господ и додаје: јер ће и Содому бити боље у дан онај него ли граду томе.²⁵⁴

Милоје Стјевановић: Нека би нас сачувала милост Божја. И Драгачево и Чачак су места моје непресушне љубави. У Драгачеву су гробови мојих предака. У њему сам одрастао. У Чачку живе моја деца и моји унуци.

²⁵⁴ Лк 10, 12.

Мене је страх од „вођа” који се служе нечасним средствима, јер неморал и поквареност вођа навлачи проклетство на народ. Завирите у *Номолоџију* Светог Владике Николаја.²⁵⁵ Он тамо, објашњавајући узроке пропасти кроз историју, пита: *Где је узрок њојоу?* И одговара: *У моралној њокварености људи!*

Ја нисам забринут што министар Велимир Илић гази и пљује по мојој маленкости. Него сам забринут што гази и пљује по закону Господњем који заповеда: *Не сведочи лажно на ближњега свога.*

Ја се не мешам г. Илићу у његову веру или неверу. Устав Србије вели, *да је свако слободан да исповеда своју веру.*²⁵⁶ Ја, међутим, не исповедам веру магистра Велимира Илића нити доктора Иринеја Гавриловића, који је прошле године у Америци добио титулу „ДР”. Ја исповедам ону веру коју нам је утврдио и на чување предао наш Свети Отац Сава и коју су чували и у њој живели моји преци, са надом у живот вечни...

Надам се да наш министар, посланик, бивши градоначелник (а видим да се поново спрема да буде градоначелник Чачка), магистар Велимир Илић – није одлучо да Устав Отачества *окачи мачку о реј* ко што то учинише наши лажни епископи

²⁵⁵ *Глас цркве*, 1996, књ. 3, стр. 22.

²⁵⁶ В. Уатав РС, чл. 43.

и доктори са канонима наших Светих и богоносних Отаца. Надам се, такође, да није намерачио да ишћерује Бога из наших срца, из наших домова и са наших имања.

Водишељка: Зашто га не тужите због клевете?

Милоје Стивановић: Да га тужим? Боже са-чувај.

Водишељка: Зашто нећете?

Милоје Стивановић: Постоји безброј разлога. Између осталог, у *Јеванђељу по Матеју* у глави 7. а посебно у 6. стиху наћићете одговор на Ваше питање. Тај одговор је изашао из уста Господњих: *Не бацајте бисере...* Ето, зато нећу.

Водишељка: Да ли бисте нешто поручили министру Велимиру Илићу?

Милоје Стивановић: Па, могао бих, мада сам од предака научио да осиленом не вреди говорити, ка што глумом не вреди шапутати, нити ћоравом намигивати.

Најпре, хвала му за шамар који ми безразложно удари. Ево ја му окрећем и други образ: Господине министре, распали!

Што се мене тиче, за ту клевету и љагу – нек му је Богом просто. И нек му је Бог на помоћи. А Бог је милостив па ће му помоћи уз један услов. Али да ја не попујем једном министру, једном магистру, потсетићу га шта му је поручио Свети Владика Николај: „Помогао је (Бог) сваком ко год Га је са вером призивао и са страхом славио, у

рату и у раду, у немиру и у миру, и на путу и на суду, чобанину у шуми и ђаку у школи, домаћину на њиви и домаћици крај колевке, па ће тако помоћи и вама у овом садашњем часу и времену. Помогао је Господ Бог сваком праведнику, који је вечној правди свећу палио, и који је правду говорио, за правдом ходио и за правду се борио. По правди је помогао праведнику.

Али по милости помогао је и неправеднику ако се овај покајао; ако је лаж зборио па се покајао и почео истину говорити; или ако је неправду чинио и Божји закон газио па се покајао... и таквome је Бог помогао по милости својој.

Па ће помоћи и вама свима који волите истину да зборите и правду да творите; али ће Он исто тако помоћи и онима који су за неправдом ходили и неправдом цели свој живот погубили *па се покајали, и неправду своју правдом поправили...*"

Ето, то рекох и душу своју спасих. *Ко има уши да чује нека чује!*

Претпостављам да од силних народних брига г. Министар нема времена да чита *Јеванђеље* и *Псалтир*. И ево, њему за љубав, прочитаћу једну реченицу коју изговори Господ: *Ако зло рекох, докажи да је зло; ако ли добро, зашто Ме бијеш?*²⁵⁷ И један стих из Псалтира: *Боже мој! Који се јод у тебе*

²⁵⁷ Јн 18, 23.

уздају, неће се осрамоти́ти; осрамоти́ће се они који се одмећу од шeбе бесиу́шно.²⁵⁸

То је оно што могу да учиним за мог земљака Велимира Илића. И још нешто: ево шаљем му, по Вама, две моје последње књиге, пошто би њему вероватно било испод части да разговара са најгорим Србином у историји СПЦ. Ову: *Изјубљено јаће* – из које ће видети ко издаде веру мојих и његових ђедова и ко продаде веру за вечеру. И ову: *Тајна дегине фиоке* – из које ће видети ко и зашто ме гоњаше од Станета Доланца до нашијех дана. Укупно тридесет три године.

Господина министра Велимира Илића ћу убацити у следеће издање моје књиге, ако да Бог да је напишем, да остане траг овог нашег двобоја у коме је министар и магистар Велимир Илић одабрао сам: место, време и врсту оружја. Све његове услове прихватам осим врсте оружја. Он је изабрао за оружје *лаж* а ја се опредељујем за *Истину*.

Дакле, предложем му да, као моћан човек, каже ТВ дуел на било којој телевизији у овој земљи где бисмо као људи, аргументима, одвојили плеву од жита, да бисмо разлучили истину од лажи и тако спасли душу његову. Да не буде претенциозно, зашто сам ово рекао? Зато што је господин Министар погазио *Закон Божи*: Сведочио је лажно!

Ја то тврдим одговорно. И ево ја га позивам нека закаже ТВ дуел, доћи ћу с рукама у џеповима да му изнесем аргументе пред Родом и пред Богом. Ја тридесет три љета ратујем против неправде, па и овога пута, што би реко владика Раде:

Нека Буге борба нейресџана

Нека ад ѓрожде ѓокоси саџана!

На ѓробљу ће изникнуџи цвјеће

За далека нека ѓокољења.

Водитџеља: Ја бих Вас молила да му директно пошаљете поруку.

Милоје Сџевановић: Па, могу, ако инсистирате.

Ево: Господине министре, господине магистре Велимире Илићу, веруј ми да *ничија до зоре није ѓорела!* И Ти и ја смо матори људи. Сваким даном смо све ближи гробу. И зато пазимо: у чему нас Господ буде затекао у томе ће нам и судити!

Јеванђеље назива мудрим оног човека који кућу зида на камену, односно онога човека који свој живот зида на Христу, а Христ је Истина.

Јеванђеље назива лудим онога човека који кућу зида на песку, односно онога који свој живот зида на лажи, а лаж је чедо Сатане.

Бирај аѓо шџо је шџеби граѓо.

Извор: Грешни Милоје Утук министру Велимиру Илићу (1) www.youtube.com/watch?v=w1ej7UgALLo

Међу коментарима занимљив је овај:

Ко је ДОБРО а ко ЗЛО за нашу Цркву - просудите сами. Можда ће вам у томе помоћи Зоран Кесић. Послушајте га... www.youtube.com/watch?v=9PuwQklFv4I

Кесић: У ова смутна времена ипак постоји неко ко зна шта ради, на кога можемо да се ослонимо, и од кога увек можемо да очекујемо мудар потез. Црква је, драги гледаоче, била и остала последњи бастион здравог разума у овом лудилу које нас окружује.

Весић: „Приликом освећења нове цркве у Љубићу, патријарх Иринеј је министру грађевине и урабанизма Велимиру Илићу доделио Орден Светог Стефана Првовенчаног за заслуге подизања нових храмова и обнове постојећих.”

Кесић: Ово одликовање, патријарх Илићу није, како се очекивало предао на свечаности освећења новог љубићког храма већ на ручку у оближњем ресторану. Океј и логично је да човеку доделе орден у његовом природном окружењу. Неће ваљда у библиотеци, или

позоришту да га одликују, Боже мој... Црква је у господину Велимиру Илићу препознала градитељске, политичке и пре свега људске вредности.

(Следи видео запис како министар Илић ногом шутира новинара и изговара псовке невиђених размера).

Кесић: Добро људи, али докле с овим и кад је ово било? Људски је грешити, ајде мало да се не лажемо. Сви смо бар једном у животу шутнули новинара. Не стидим се тога да признам. Шутнем и ја понекад колегу, шутне колегиница мене, па не правимо скандал око тога, мајку му. Изшутирамо се овде на *Деведесет двојци*, пређемо после на *Прву*, шутнем кога имају, шутну они мене с *Прве*... чешће ово друго. Ако ништа друго Веља је, за разлику од свих осталих политичара, увек проповедао Божју заповест *Да не треба краси.*

Велимир Илић: Ја сам овима на ауто-путу објаснио пре петнаест дана: „Људи, много крадете, да крадуцкате по мало па да вас”...

Кесић: Након доделе ордена Велимиру Илићу патријарх српски господин Ириниј је изјавио.

Патријарх: „Мала су Вељина прса да прими сва одликовања која је заслужио, а сада је дао прилику цркви да га и овом приликом награди једним од својих признања. Колико знам фали му још само овај орден да употпуни своју колекцију.”

Кесић: С обзиром на то да је тешко очекивати да Веља може у његовим годинама да драстично повећа масу и направи простор за још ордења, можда би црква требало да размисли о производњи мањих одликовања. У сваком случају Велимир Илић је овим орденом скоро попунио свој албум, Боже, колекцију црквених одличја.

ЧАЧАНСКЕ ПОЛЕМИКЕ

Министар против грешника

Велимир Илић: „Монаси за тањир посног пасуља чувају овце Милоју”; Стевановић: „И отац лажи поклонио би се Вељу до црне земље”

Велимир Илић

Милоје Стевановић

Чачак – У тек окончаној предизборној трци, кандидат за градоначелника Чачка и председник Нове Србије Велимир Илић (65) закачио је више суграђана, међу њима и Милоја Стевановића (67). Међутим, ни Грешни Милоје, као вешт полемичар, није дангубио већ је одмах узвратио све по пропису. Дакле, на јутјуб је поставио прилог који на почетку приказује шта је Илић рекао у емисији ТВ Крагујевац а у другом делу следи

његов, Милојев утук. Тако Чачани на Интернету могу да чују и виде земљачку размену мишљења, занимљиву у најмању руку.

Ево, овако је беседио Илић:

„Двери су једна екипа која је програмирана споља, доведена да направи проблеме тамо где је најмање проблема било. Они имају један једини циљ, то је да разбију Српску православну цркву а сами су највећи расколници у цркви и праве паралелну. Њихов идеолог и финансијер је Грешни Милоје онај чувени, који је родом из Чачка и велики је бизнисмен, има много зарађеног новца, али он је једини Србин који је званично искључен из СПЦ и забрањен му је улазак у сваки верски објект. Човек који је зло за православље њихов је идеолог... Они праве паралелну цркву, Артемијеву. Многи монаси и монахиње, нарочито они који су дошли с Космета, привучени и заведени том причом, радна су снага код Грешног Милоја, они му чувају овце и стоку, музу, праве сиреве које он изузетно добро продаје по Србији. Монаштво то ради изванредно и сад ево у посту све то чине за тањир посног пасуља, и да би преспавали у објектима које је он саградио. Он је врло опасан тип, направио је једну велику екипу која ради бесплатно код њега, чисто да би се прехранила, и он пише неке књиге о вери и својим виђењима. То је једна опасна екипа, финансирају је Американци, а они тобоже раде за Русе.”

А Стевановић у свом утуку вели:

„Мислио сам да смо г. Велимир и ја браћа по крви и вери, јер ми је једном приликом, кад је био гост у мојој родној кући у Драгачеву, оставио утисак часног српског домаћина. Међутим, није узалуд пророк Јеремија у Старом завету рекао – *Проклет̑и да је онај ш̑ио се узда у човека, а од Гос̑ода одс̑иуи̑а срце ње̑ово*. Истина је да пишем књиге и да сам искључен из цркве, а Све друго што је о мени у тој емисији рекао министар Илић невиђена је, нечувена лаж пред којом би и отац лажи Вељу скинуо шешир и морао се поклонити до црне земље. Такве лажи ја у животу још нисам чуо.”

Милоје обећава да неће тужити Илића, и додаје:

„Што се мене тиче, та клевета и љага нек му је богом проста. И нек му је бог на помоћи. Предлажем да он као моћан човек закаже на било којој телевизији у овој земљи један дуел у којем бисмо као људи покушали да разложно, чињеницама, одвојимо плеву од жита, да разлучимо истину од лажи и тако да покушамо заједнички да спасимо његову душу. Господин министар је погазио закон божји, сведочио је лажно, ја то тврдим јавно и позивам га нека закаже тв дуел.”

На крају свог утука, Грешни Милоје је упутио и поруку критичару:

„Господине министре и магистре Велимире Илићу, веруј ми да ничија до зоре није горела. И

ја и ти смо матори људи, сваким даном смо све ближи гробу. И зато пазимо. У чему нас господ буде затекао, у томе ће нам и судити. Јеванђеље нас учи и мудрим човеком назива онога који зида кућу на камену, односно зида свој живот на Христу а Христ је истина, дакле на истини. Оног човека који зида кућу на песку Јеванђеље назива лудим, јер зида на лажи. А лаж је чедо сатане. Бирај аго, што је теби драго.”

Гвозден Оташевић

Грешни Милоје

УТУК МИНИСТРУ ВЕЛИМИРУ ИЛИЋУ (2)

транскрипт радио емисије

Чачак, 3. мај. 2016. 15 часова и 3 минута

Водитељка: Поштовани слушаоци, гост радио „Џенарика“ је Милоје Стевановић, угледни чачански привредник, човек кога можемо да најавимо на много начина али ћемо то некако учинити кроз разговор са њим.

Добар дан желимо господине Стевановићу!

Грешни Милоје: Добар дан, добра Вам срећа! И поздрављам Ваше слушаоце са хришћанским поздравом: *Христос васкресе!*

Водитељка: Постоји директан повод за Ваше учешће у овој емисији, али ћемо опет, помало неубичајено, тај повод поменути за који минут да бисмо на почетку, заправо, негде поменули оно по чему сте Ви некако најпознатији. Јер кад неко каже КМН, иза КМН-а стоји Милоје Стевановић, човек који је врло успешан и који је доказао да је способан због чега се рецимо дешава да у народу чујете причу: *Ја бих овом човеку поверио да*

буде прадоначеник – на пример... Јесте ли чули такве опаске?

Грешни Милоје: Ха, ха... чуо сам, али то је део приче. Постоји један други део људи који се на помен мога имена најежи.

Водишељка: Зашто?

Грешни Милоје: Па знате како: ја носим етикету, непријатеља државе и партије, тридесет три године. Њу сам зарадио у Сава центру, када сам, тада владајућим људима рекао да, ако наставе да воде земљу путем којим је воде, да ће је увести социјалне ломове, да ће нам се распасти економски и политички систем... Рекао сам да тадашњи министар унутрашњих послова Стане Доланц лаже да не зна шта се догађа на Косову – а на Косову су већ били почели немири – који су били увод у ову несрећу коју смо доживели последњих година. То је, наравно, било довољно да те врхушка тадашње државе и партије анатемише, да те прогласе за непријатеља, и на моју жалост и на нашу заједничку жалост и несрећу, све оно што сам у том двадесетосмоминутном говору, у том препуном Сава центру, рекао нажалост се и догодило после петнаест-двадесет година.

Водишељка: После тог говора Ви сте доживели својеврстан прогон. Заправо, било је веома незгодно, у том тренутку, рећи да „*шај* и *шај*“ увезени велики човек лаже, било је веома незгодно супротставити се уопште?

Грешни Милоје: Да. Ја бих сигурно, због вербалног деликта који сам свесно тада учинио, заглавио на робију. С тим сам рачунао, јер кад сам пошао у Сва центар ја сам се поздравио са супругом, и рекао сам да ћу вероватно заглавити неколико година, због тога што желим да очистим и оперем своју савест јер сам, уствари, схватио да се налазим у превари. Међутим, морам рећи и одати признање вашој професији, да су ме од робије спасле Ваше колеге. Управо недавно изашла књига „Тајна дедине фиоке” је документовано показала бројне новинске наслове и новинске текстове, а било је пуно и радио и телевизиских емисија у то време где су Ваше колеге, на један индиректан начин, показивале сагласје са мојим ставовима и то је, вероватно, био разлог да не доливају уље на ватру. Тако сам се провукао са етикетама.

Водишељка: Јер би онда морали и све њих да похапсе!

Грешни Милоје: И, хвала Богу, то што ми се догодило, подсетило ме на, мога покојног деду, који ми је говорио: *Сине мој, усе и у своје кљусе*. Дакле, онда сам заврнуо рукаве и почео да крчим пут у зноју лица своја. И резултат тога је управо то што сте споменули: данас имамо ту фирмицу од сто и двадесетак запослених људи. Али оно што је најбитније ми имамо негде око пет стотина секоских домаћинстава која се налазе практично у неформалном холдингу с нама и која производе

за нас. И они знају: све што произведу, а што је у првој класи, продаће нама. И знају да ће наплатити одмах. Тако, кад се узму чланови породица мојих запослених радника и коопераната који за нас раде, то је негде скоро две хиљаде људи социјално збринутих око такозваног *непријатеља државе и партије*.

Водитеља: Јесте ли Ви „опасан тип“?

Грешни Милоје: Јесам: тако каже министар или магистар Велимир Илић. Ја сам се згрануо, пре неки дан, када су ми пријатељи послали линк на једну емисију ТВ Крагујевац. Кад сам то видео ја сам му коректно послао један *Ушук*, који је објављен на интернету. Видим данас је „Политика“ на четрнаестој страни поводом тога *Ушука* донела један текст, рекао бих прилично коректан, јер је у њему приказана и једна и друга страна. Наравно, на читаоцима остаје да просуде ко је од нас двојице у праву. Оно што ја одговорно могу рећи, то је да господин Велимир Илић није мене испљувао – он је више ту говорио о себи.

Он је у своју биографију ставио „шлаг на торту“ јер је показао две ствари.

Прво, показао је своје незнање.

А друго, показао је своје безбожје.

Своје незнање показао је тако што из тог његовог плувачког наступа проистиче да он не зна шта је Црква. Он мисли да су Црква Патријарх, орден који је он добио од Патријарха

и неке грађевине: патријаршија, храмови и тако даље.

Црква је, међутим, нешто сасвим друго. Глава Цркве је наш Господ Исус Христос, чије васкрсење слаavimo ових дана, а уди цркве су Апостоли, Свети Оци, мученици, исповедници и страдалници за нашу православну веру, па тек онда долази званична јерархија – то су духовни пастри (али, не лажни, него истински пастири) и оно што је најглавније ту Цркву чини *лаос Божји*, тј. верни народ.

Е, то брат Вељо, или господин Вељо или министар Велимир, у ствари, не разуме.

Црква наша стоји на два камена темељца, или, да то поједноставим за ваше слушаоце, она има две ноге:

– једно су догмати – а то је учење Цркве које је Господ Јеванђељем поставио, а онда апостоли даље раширили, мученици потврдили и тако даље и

– друго су канони. А канони су устројство Цркве, дакле, правила Цркве. Њих опет није донео било ко, него су их донели наши Свети Оци на Васељенским саборима.

Наша званична јерархија, наш Синод и наш Патријарх су, у ствари, погазили и догмате и каноне. Они су нашу Цркву претворили у лажну цркву.

То господин Велимир није разумео и није схватио. Наш Патријарх је пред целим светом

обзнанио да нас је напустио, и да је прешао у јерес екуменизма, рекавши: „Ја сам екумениста”. Многи Свети Оци, међу њима, рецимо, Свети Јустин Ћелиски, каже да *екуменизам није само јерес него свејерес!* Али то је сад једна друга ствар да вам не одузимам време. Желео бих само да кажем, да је наша званична црква, како они воле себе да називају, практично осакаћена. Значи, она је почела да геља због тога што су наши, првојерарси, дакле чланови Синода, пре свега, погазили и догмате и каноне. То су људи који носе папино прстење, то су људи који се проглашавају бискупима, то су људи који руше наше свете олтаре, који уводе жене у олтаре... Дакле, газе потпуно и канонско и догматско устројство наше свете Цркве.

Водићељка: У Ушуку, који сте поменули, кажете: *Ако зло чиним докажи да је зло, ако ли добро зашћо ме бијеш?* Зашто Вас бије Велимир Илић?

Грешни Милоје: Па не знам шта му би. Заиста не знам шта му би. Он је једне прилике био гост у мојој родној кући у Драгачеву, иако у овој емисији каже да сам рођен у Чачку. Не знам шта би човеку. Никада нисам с њим имао неки проблем, никада нисмо били ни неки пријатељи, просто је невероватно да је он мене ставио у један контекст потпуно необјашњив.

Она народна каже: *Дајће цићанину власћ ња ћеће да видиће шћа ће да вас снаће.* Вероватно да је властољубима прешло у навику да газе по људима,

да пљују људе, да чине оно што није својствено једном српком домаћину, једном православном хришћанину.

А други део његове биографије, који из овога проистиче, као што рекох: он је показао своје безбожје. Чињеница је да он не познаје Закон Божији, а ако га познаје онда га гази. Јер он би морао знати да међу десет Божијих заповести, имамо заповест „Не кради“, па тиме и „не крадуцкај“. Знате на шта мислим? Значи, не може се красти ако хоћеш да будеш частан човек, ако хоћеш да будеш хришћанин. И даље Закон каже: „Не сведочи лажно на ближњег свог“. Одговорно тврдим да је господин Велимир Илић за један минут и двадесет секунди, дакле за осамдесет секунди, изговорио четрнаест ноторних лажи на моју адресу! Невиђених лажи! Несхватљивих лажи! Четрнаест, ни мање ни више. Када се то прерачуна, онда испада да је на сваких 5,7 секунди, просечно, он изговорио по једну лаж. То је невиђено.

Мој судар са Станетом Доланцом, његовим колегом, (1983) је произвео за мене негативне последице. Али Доланц је за њега био мала беба, верујте. Невинашце. Јер он је човек лагао једном дневно, једном у два-три дана. А овај човек лаже на сваких 5,7 секунди. Просто невероватно.

Водишељка: Настављамо разговор са Милојем Стевановићем. Поменусмо Ушук, поменусмо и тај интервју на једној локалној телевизији у којем

тврдите да је Велимир Илић, у том интервјуу, против вас сведочио лажно. Које је он то лажи изрекао?

Грешни Милоје: Магистар Велимир Илић, је, рекох вам, за неких 80 секунди изговорио четрнаест лажи, или неистина ако је то zgodније за уши оних који слушају.

Прва лаж је да сам ја *идеолог Двери*.

Друга лаж је да сам *финансијер Двери*.

Трећа лаж је да сам *родом из Чачка*, иако је он био у мојој родној кући и врло добро зна да сам рођен у близини његове ујчевине, у Горачићима, у сред „равног” Драгачева.

Четврта лаж је да имам *йуно зарађеног новца*. Ако би хтео да зна, могло би сазнати да све вишкове мог зарађеног новца ја дајем у неке добротворне сврхе. Било избеглицама из Далмације, било људима на Косову, било сиротињи, било протераним монасима са Косова и тако даље.

Следећа лаж (5) је да је мени *зобрађен улазак у сваки верски објект*. То је апсолутно нетачно. Ја јесам ескомунициран из СПЦ, али сам ја још увек слободан грађанин. Ко слободном грађанину може да забрани да уђе у неки јавни објект, у које спадају између осталог наше цркве, наши манастири. Када Ви одете у свет, Ви уђете и у неки историски споменик, као што је на пример цамија, као што је католичка или нека друга јеретичка црква, без икаквог упуштања у њихову

веру. Према томе, ја Вас позивам, а позивам и господина Веља, нека одабере било коју светињу у овој земљи у коју ја не могу ући. Можда и могу (да ме полицијом зауставе), јер знате: *Сила Боја не моли* – али то би било супротно уставним принципима.

Затим је следећа лаж (6) да сам ја *зло за православље*. Може бити: по његовом мишљењу и по мишљењу његовог дародавца оног ордена што је примио у кафани, да сам ја „зло за православље”. Али, он мора имати у виду да сам ја написао петнаестак књига, које никад, нико, нигде није оспорио, а у којима се, управо, брани православље.

Затим је он рекао (7) да ми градимо неку *паралелну Артемијеву цркву*. Он, очигледно, не зна да постоји Једна Света Саборна и Апостолска Црква, и да, управо, оно што он мисли да је црква – је лажна црква, а да ово што он назива „паралелна Црква” управо је *со-соли* који ће сачувати веру овог народа. Знате, у Русији у време обновљеваца, у време оног издајничког Синода и сергијанаца, православље је преживело управо у катакомбама. На наш језик је преведена једна предивна књига „Светитељи руских катакомби” која има преко седам стотина страна где се види како је тамо сачувана *со* православља. Тако ће и наша Света Црква преживети у овим катакомбама које *ничу као ђечурке ђосле кише*. Ево, хвала Богу, од прогона владике Артемија ми широм земље Србије, и

не само Србије, и у Републици Српској, у Аустрији, у Канади, у Африци, у Сједињеним Америчким Државама, имамо наше светиње које су подигнуте, не парама Ватикана, него *лейшама удовичиним*, значи, прилозима верног народа.

Затим он каже (8) да су монаси, тобоже, *заведени мојом идејом*. У ствари, истина је сасвим обрнута: то су управо били монаси који се нису дали завести идејама наших вероломаца, братоубица и оцеубица, и због тога су напустили рашко-призренске светиње. А мени је Бог учинио милост да на делу своју веру посведочим и да те људе примим под кровове мојих грађевина, да им уступим тамо имање и да после, за ових потоњих пет година, улажем трудове да тамо до краја доведем своју задужбину која је посвећена Светом Николају Мирликијском.

Затим он каже (9) да су монаси *радна снага код Грешној Милоја*. Пазите: да су монаси радна снага код Грешног Милоја. Свако нормалан ко буде отишао тамо, у тај манастир, може се распитати да управо ту светињу, и не само њу, помажем *и шаком и кайом*, колко ми моје скромне могућности дозвољавају. Зато што сам схватио да се тамо чува *со-соли* наше вере. Дакле, оно што је почело да се квари у Синоду биће сачувано у овим светињама.

Затим следећа (10) неистина је да они *чувају моје овце*. Одговорно тврдим да ја немам овце а ни они немају ни једну овцу.

Затим да монаси чувају моју *сшоку*. Одговорно тврдим да ја немам никакву стоку. А мислим да ни они немају стоку, осим што им је неко подарио једну краву и једну јуницу.

Каже да они музу *моје краве и овце и праве сиреве које ја изузетно добром продајем широм Србије.* (11)

Водишељка: Па праве ли?

Грешни Милоје: То је невероватно, људи немају овце. Рекох Вам да имају једну краву и једну јуницу које су добили од неких благочестивих људи.

Затим је навео „чињеницу” (12) *да они све шо раде за шањир ѿсної ѿасуља.* То је просто невероватно.

И на крају је рекао да сам *оѿасан шии* (13). *И да сам најправио велику екију која код мене ради бесѿлајно.*(14)

Е, сад, не знам шта бих могао на ово да Вам кажем.

Шта год да кажем магистру Велимиру Илићу, вероватно ми неће веровати.

Да га упутим на Јеванђеље, пошто смо констатовали да се он не разуме у Закон Господњи, не вреди.

Али претпостављам, пошто је он човек магистар, да ће се сетити Аристотела. Ја ћу да га подсетим да Аристотел каже: *Да је судбина лажљивца да им се неверује ни када ѿовори ишину.*

Дакле, он сеје семе које ће нићи кад дође време и људи му неће веровати ни када буде заиста

говорио истину. Знате ону причу о вуку, кад је чобанин викао: „Ево вука“, а лаго је, у ствари.²⁵⁹

Софокле је рекао: *Лажи не варају дуго*.

Наш народ је измудрио: *У лажи су крајње ноје*.

А Господ каза: *Ко има уши да чује нека чује*.

Ја бих волео када би ово што сам ја изговорио дошло до ушију господина Велимира Илића. Не због мене. Знате, видели сте у *Ушцу* сам навео: *Благо вама кад вас испљују истине ради или мене ради* – рекао је Господ у блаженствима. Него њега ради. Значи он треба да се покаје за такво понашање, јер није добро своју срећу градити на гажењу или плувању по људима.

Ја мислим да ничим нисам заслужио да будем испљуван. С правом може Велимир Илић, или било ко, рећи: Онај Милоје је матор, јер ја сам човек који је скоро седамдесетогодишњак, може да каже да је ружан, да је брадат, да је сед, да је глават, може да каже и да сам тврдица... Свашта може да каже. Али оно што заиста не може да каже, не може да каже да ја лажем. Ја никад нисам

²⁵⁹

По древној причици за децу, један дечак је, кад год би се нашао у згодној прилици, викао на сав глас "Вук, вук, народе вук!!!". А онда када би сви пожурили, прецркли од страха, он би се смејао јер је лагао. Али, једнога дана, када се из шуме зачуо његов гласић "Вук, вук, у помоћ, вук!", нико више није веровао. И дечак је трагично завршио будући прождран од стране правог вука.

изговорио лаж зато што бих тиме погазио Закон Господњи који каже: *Не сведочи лажно на ближњега своја*.

Заиста, братски бих желео да се магистар Велимир Илић суочи са собом самим, и да покуша да се ослободи тог порока, тог греха који се зове лаж.

Водиџељка: Поменули сте монахе којима сте помагали, поменули сте тренутак када сте помогли владика Артемију, односно, како Ви кажете када сте схватили да је то његово учење заправо суштина Цркве. У том тренутку Вас званична црква искључује из својих редова, тако да се стиче утисак да је Ваш живот негде састављен из контрадикторности или пак из неког новог издијања из пепела. Прво та 1983. коју поменусмо још на почетку, а онда та 2007, исправите ме...

Грешни Милоје: 2011. су ме искључили из цркве...²⁶⁰

Водиџељка: ...Добро али је пре тога негде кренула та Ваша наклоност и помагање монасима, и Цркви уопште.

Грешни Милоје: Знате, ја сам и пре владике Артемија много помагао и цркву на Врачару и све наше манастире...

²⁶⁰ Истина, 2008. владика жички је учинио први покушај кажњавања Милоја Стевановића због отпора новотаријама у СПЦ (В. *Тајна гедине фиоке*, Ниш, 2015, стр. 157-155).

Водиџељака: Разумљиво, али сте Грешни Милоје постали тек када сте почели да помажете владику Артемија, зар не?

Грешни Милоје: Добро, ја сам *грешни* постао зато што сам у својој првој књизи *Казивања*, између осталог, навео и своје грехе, па сам ту књигу потписао ауторским насловом *Грешни Милоје*. И то се „примило” тако да ја и сад своје књиге потписујем са тим ауторским насловом. Ја се својих грехова не стидим. Ако човек своје грехе јавно исповеди, или пред својим духовником и огради се од њих, почне да живи благочестивим животом, не понављајући те грехе, он се спашава. Разбојник, онај који је био с десне стране од Господа (на Голготи) се у задњем тренутку спасао покајањем говорећи: *Господе, ђомени ме у царствѹ Своем*.

Водиџељака: У сваком случају, јесте ли Ви свесни тих супротности, промишљате ли о томе? Значи, био сам у Савезу комуниста и поступио сам тако како јесам. После тога, помагао сам Цркву, али опет поступио сам тако како јесам. Одавде ме искључили. И одавде ме искључили... Како на то гледате?

Грешни Милоје: У *Ушуку* сам рекао да сам, као средњошколац, научио да човек испред себе треба да постави циљ и путујући ка том циљу он не треба да се окреће ни лево ни десно, јер онда никад не би на њега стигао.

Мој циљ је да угодим Богу. А тамо се стиже једним јединим путем који је: Истина.

Дакле, када сам залутао у партију ја сам то чинио срцем, верујући да ми градимо неко хумано друштво. Кад сам схватио да је то превара, ја сам направио побуну, будући спреман чак и да поднесем жртву због вербалног деликта који сам свесно направио. Не као неписмен човек, него потпуно свесно. Тада сам био дипломирани политиколог.

С друге стране, пре него што сам упознао владику Артемија и косовско монаштво, ја сам се трудио да помажем наше светиње. О томе сведоче бројне грамате и тако даље. Али то не значи да ћу да се сложим са лажју, то не значи да ћу да се сложим са неистином. Пазите, када је наш Патријарх рекао да је *екумениста*, а то значи јеретик, ја немам заједницу с њиме. Када је, рецимо, Григорије рекао да је бискуп, када су Ириниј Буловић и Амфилохије Радивић натакарили папино прстење на своје руке и ставили његове натпрсне крстове... А ми знамо, нисмо неписмени, хвала Богу, да највећи србомрзац у историји нашега рода јесте управо папа. И не само то, него да је он најгрешнији човек. То је највећи грехопад у историји људскога рода, како нас уче Свети Оци. Дакле, Адам је показао своју непослушност према Богу и пао у грех. Јуда је издао Бога за тридесет сребреника и пао у грех. А папа је учинио највећи злочин прогнавши Бога са земље и прогласивши себе намесником Његовим на земљи...

Водиџељка: А шта мислите шта је циљ те двојице последње поменутих владика приликом одлазака код папе?

Грешни Милоје: Циљ је да нас издају. Те тенденције трају од 1054. године, откад је католичка црква отпала од Божјег пута. Њихов циљ је да нас поробе. То је циљ.

Професорка Смиља Аврамов је открила тајни споразум који има једанаест тачака. У том споразуму су се папа, Сједињене Америчке Државе и Немачка зарекли да **треба тотално уништити православље**. И сад пазите, од оних који нам раде о глави, они примају прстење.

Они имају право да се покатоличе.

Ја се у њихово право не мешам.

Али ја за њима нећу!

И трудићу се да сви они који су моји ближњи за таквима не иду у погибао.

Водиџељка: Господине Стевановићу, најлепше хвала на гостовању.

Грешни Милоје: Богу хвала. И Вама хвала што сте ме позвали да гостујем и да поздравим Ваше слушаоце. Иначе, мало је храбрих новинара који са мном, није баш да их нема, углавном избегавају разговоре, да им не би пришили неке анатеме.

Извор: Грешни Милоје *Ушук министру Велимиру Илићу* (2) www.youtube.com/watch?v=L4C LJq FwekU

БЛАГОДАРЈЕ ШТАМПАРУ

БЛАГОДАРЈЕ ШТАМПАРУ

Пријатељи и колеге писца ове књиге из периода учитељовања, пре тачно пола века, у драгачевском селу Горачићи бејаху Петар (Перо) Маџаревић (1933–2009) и Миланка – Мица Маџаревић, рођ. Парезановић (1935–2010).

*Слева надесно: Перо,
Мица и Милоје*

*Поштоњи мајор ЈНА
Слободан Бобан Маџаревић*

Њихов син Слободан – Бобан је био пишчев ђак у време оно.

Бобан је, приликом нашег недавног сусрета у Београду, изразио жељу да преко неке књиге коју би одштампала штампарија, која је његовим трудом од гараже израсла у озбиљну фирму, овековечимо ту раномладалачку успомену.

Стицајем околности треће издање ове књиге се догађа након тог сусрета.

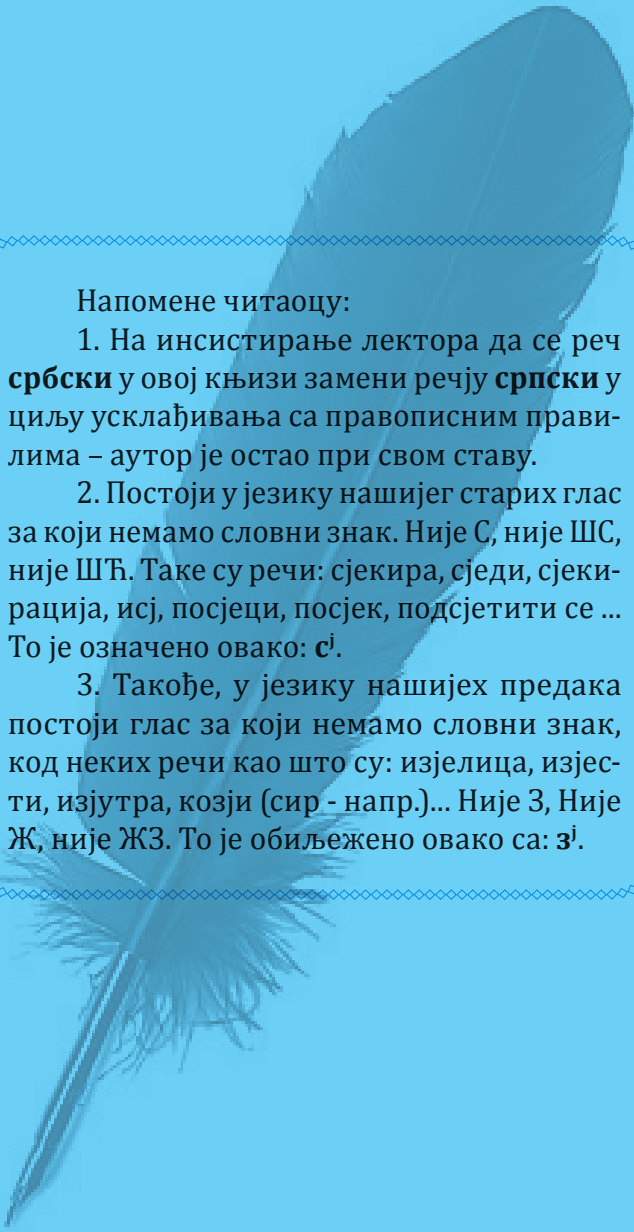
Писац изражава најтоплије благодарје Бобановиј доброти.

ГОРАЧКО УЧИТЕЉСТВО ПРЕ ПОЛА ВЕКА

Слева надесно (први ред): Перо Маџаревић, Милоје Сивановић, Радован Кнежевић; (други ред): Смиљабна Појадић, Предраг Радовић, Рајшомирка Пајовић, Срећен Радичевић, Данило Пајовић; (задњи ред): Живка Тодосијевић, Живомир Тодосијевић, Мица Маџаревић, Драга Милешић, Аница Ђурчић и Душан Вићеншијевић

Учишћељу, учишћељу, лушко молована,
Пушћи ћаке низ наше сокаке.

Напомене читаоцу:

1. На инсистирање лектора да се реч **србски** у овој књизи замени речју **српски** у циљу усклађивања са правописним правилима – аутор је остао при свом ставу.

2. Постоји у језику нашијег старих глас за који немамо словни знак. Није С, није ШС, није ШЋ. Таке су речи: сјекира, сједи, сјекирација, исј, посјеци, посјек, подсјетити се ... То је означено овако: с^ј.

3. Такође, у језику нашијех предака постоји глас за који немамо словни знак, код неких речи као што су: изјелица, изјести, изјутра, козји (сир - напр.)... Није З, Није Ж, није ЖЗ. То је обиљежено овако са: з^ј.

СЛОВО О ГРЕШНОМ ПРАВЕДНИКУ МИЛОЈУ (СТЕВАНОВИЋУ) ШТО КЊИГУ ОВУ ПИСА

Грешни праведник Милоје (Стевановић) родио се поткрај прве половине 20. stoleћа, лицем на Младенце у драгачевском селу Горачићи. Пупак му осјекла Славка Бранкова. Косом од девет шака. Не зна се колко е био тежак, пошто се кантар негде затурио, ал се зна да му се отац обрадова питајући се дал од те макање може да испане чоек? Веселница, Славка Бранкова, виђе друкчије и каза једном за свагда да ће то арамбаша да бидне.

У младим годинама учитељевао је у Горачићима.

После студија, на којима бољег не бје, на Београдском универзитету, не докрајчивши мандат, би секретар Општинског комитета СКЈ-е Лучани, када пострада због беседе у Сава центру 1983, починивши непријатељско дело узнемиравања јавности, јер је скренуо с пута Партије „да набере јабуке”, осудио неморална понашања носиоца државних и политичких функција, упозоравајући да такво понашање гура у социјалне ломове, у распад економског и политичког система. Истог трена, ничим изазван, грешни Милоје (Стевановић) стаде морално политички неподобан. Партија га је збацила из својих високих редова, а оне који га подржаше покрстише у *милојевце*.

Кад је стасо, не бијаше ајдука, па ни арамбаша, не одметну се у шуму, ал не приста д-иде за онима који су већина, нити да буде на њином пасишту и појишту.

Носталгију и љубав за Стевановића џематом утко је, гладујући, у један зидњак. У средњим годинама, не одмарајући се и одричући се материјалних добара, млекар *Гај* старао се да уздари завичају.

Од два пута изабрао је мним гори, за који вазда говори кад би испотекар биро опет би оним којим се ређе иде. Због тог пута, не једаред, бје најгори. Ал опет би, до век човек. И истраја.

Грешни Милоје (Стевановић) указао је гостопримство прогнаним рашко-призренским монасима и њихом преосвећеном епископу на који изли се Дух свети. Због тога и зато што се молио Богу са епископом Артемијем и његовом духовном децом, изопштен је из Цркве својих ђедова и својих унука. Тада још не знаде грешни Милоје (Стевановић) да се епископи, гордост пуни, инате и да су на безакоње свикли.

Један од посрнутих епископа, да би указао на своје правоверје, мимо Христовог учења, наруга се нарекав *Паширијарх Милоје* и то му не би доста, те дометну још којекаквих које је, ако је по правди, прво себи требало да задене.

Венчао се, по православном обреду, једном за свагда, јер нађе срећу и звезду своју, Наду (Веру, Љубав) Обрадову која му је о кући и ћеци скрбила. С њом изроди двије ћери: Катарину и Марију. А Катарина

са Жељком Љубичићевим роди Јану, Јанка и Јована, а Марија с Миломиром Вулићевићевим роди Марту, Миону и Магдалену.

Свагда биће записато да грешни Милоје (Стевановић) син Светоликов, син Радосављевић, син Милоја Првог, син Вићентијевић, син Милорадовић, син Петров, син Стеванов није дангубио – исписао је странице више књига но што је Господових заповести о исправном животу у православљу: *Казивања* (2005), *Чаша Обрадова* (2007), *Не ђомичи сѣаре међе* (2008), *Ко ђрогаје веру за вечеру* (коаутор са „Уредништвом сајта Борба за веру“ 2009), *Родословје Сѣеваново* (2011) (коаутор са Момчилом Стевановићем), *Сине мој, не ђрисиѣај* (2011), *Тајна безакоња* (2012), *Не дај душу, роде* (2013), *Саѣрешења у Србској ђравославној цркви* (2014), *Чувари вере ђредачке* (2014), *Разѣговор са академиком Јованом Дерешѣићем о сѣању у СПЦ* (2014), *Тајна дегине фиоке* (2015), *Изѣубљено јаѣње* (2016), *Аршин* (2017), *Велечовек Цане* (2017), *Сѣомени, дуѣи од живоѣа* (2017).

Обновио је гробља предака како ваља и како приличи.

Упослио поприлично људи и по вери и по чојству достојних.

Подигао, захваљујући Божјој промисли, задужбину посвећену Светом Николи мирликијском, чудотворцу, који је и за живота таквим сматран, крсној слави предака, заштитнику путника, морепловаца, воденичара, рибара и сплавара, свеколиких вода и што је у њој и над њом.

Српски краљ Стефан Дечански слао је у Бари богате прилоге и читав дом Божји сребром украсио у знак захвалности што му је светитељ повратио очињи вид. Књаз Милош Обреновић славио је Светог Николу по свим народним обичајима, и кад је дизао славу, пуцали су топови и звонила црквена звона.

На вр' горе Јелице подигао испосницу Светог Пимена Великог, ранохришћанском премудром монаху и испоснику.

Благодаран је грешни Милоје Богу чијом Милошћу је претеко и моли Му се, да му даде снаге до краја да истрпи стукач и корбач.

Да ли ће му молитва бити услишена? Творац зна.

На камени биљег који је поставио изнад своје вечне куће на драгачевском гробљу Черговиште, укласа аманет својим потомцима кроз слово Јеванђеља: Ово вам заповедам, да љубите једни друге (Јован, 15,12)

Dixi et salvavi animam meam /

Рекох и спасих душу своју / (Језек. 3, 19)

ово писа дијак грешни Милосав (Славко Пешић)
на Сретење, 15/2. љета Господњег 7525.²⁶¹

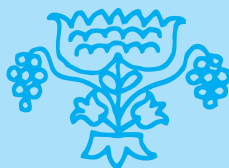
²⁶¹ Текст књижевника Милосава Славка Пешића је преузет из књиге Милоја Стевановића: *Сјомени, дужи од животи*, ауторско издање, Београд, 2017.

САДРЖАЈ

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА	5
Деда и унук	5
Предвечерје	7
Светионик нације	9
Лажни пастир	10
Циркузанти	17
Не бој се	20
Позвани смо у светост	21
У сваком житу има кукоља	23
Дрво без плода	25
Три грехопада	28
Ђавоља работа	29
Јеретик – „свејеретик”	40
Католици су јеретици	43
Риба од главе смрди	48
Да ли је Патријарх јеретик?	59
И с ђаволом би тикве садио	62
Поновно распињање Христа	66
И врапци знају оно што не зна првосвештеник ..	69
Три дана лудовања	72
Енглеска краљица	75
Да се не заборави	80
Папољупство и братоубиство	84

Вежи коња ће ти газда каже	88
Душегупци	94
Сиње кукавице	98
Шта ћеш им чинити, Господе	100
„Вечност ми је кратка за плакање”	110
Свето непослушање	113
Тобожњи чувари манастира	114
Прогон праведника	121
Разбојници, зликовци и кукавице	126
Свака тица своје јату лети	131
Божја промисао	133
Буђење народа	134
Ко с ђаволом тикве сади о главу му се лупају	136
У лажи су кратке ноге	138
Теже је бити чоек но епископ	140
Латини су старе варалице	146
Не идимо за већином	147
Нека се врате са пута злога	148
Божји благослов	149
Дођи и виђи	151
Изгубљено јагње	153
Никада нећемо издати	157
Екуменистичка лаж	161
Ко је у расколу	162
Плаше мечку решетом	167
Вера без дела је мртва	174
Клевете и лажи	178
Није на умору онај ком се прети	179
Овако говори Господ	182

Само веруј	187
Чуј и почуј	193
Аманет	195
РЕЧ УРЕДНИКА	
Протојереј Стефан Икономовски	201
СЛОВО РЕЦЕНЗЕНАТА	
Жељко Которанин: Неизговорена истина	219
Горица Тркуља: Борба за душу	222
ЗАПИС ИЗДАВАЧА	
Запис издавача	233
ДОДАТАК	
Писмо Патријарху (1)	241
Писмо Патријарху (2)	245
Отворено писмо патријарху (3)	271
Отворено писмо патријарху (4)	282
Прилози уз 4. писмо Патријарху	296
Беседа (Лозница код Чачка, 2018)	314
Вођа	320
Утук министру Велимиру Илићу (1)	331
„Политика”: Министар против грешника	345
Утук министру Велимиру Илићу (2)	349
Благодарје штампару	366
Слово о грешном праведнику	369

Грешни Милоје
ИЗГУБЉЕНО ЈАГЊЕ
Треће допуњено и измењено издање
С благословом владике рашко-призренског
у егзилу Артемија

Рецензенти
Жељко Жугић Которанин
Горица Тркуља

Уредник
протојереј Стефан Икономовски

Лектор
Драгољуб Петровић

Коректор
Весна Јовановић

Припрема документације
Наташа Лепосавић, Драган Плазинић
и Јана Љубичић

Графичка опрема
Зоран Јуреш

Издавач
Ревнитељ, Ниш

Штампа
„Биро конто”, Игало

Тираж 1.500 примерака

Поруџбине
032/324-178 (0)
065/224-178-0

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

27-299.2

271.222(497.11)-732.2:929 Иринеј, српски патријарх

271.222(497.11)-726.1/.2:929

27-675

СТЕВАНОВИЋ, Милоје, 1949-

Изгубљено јагње / Грешни Милоје. - 3. допуњено и измењено изд. - Ниш : Удружење грађана Ревнитељ, 2018 (Игало : Биро conto). - 375 стр. : илустр. ; 17 cm

Грешни Милоје је псеудоним М. Стевановића. - Тираж 1.500. - Стр. 5: Уместо предговора / епископ рашко-призренски и косовско метохијски у егзилу Артемије. - Стр. 369-372: Слово о грешном праведнику Милоју (Стевановићу) што књигу ову писа / Милосав (Славко Пешић). - Напомене и библиографске референце уз текст.

ISBN 978-86-89093-33-9

а) Српска православна црква - Архијереји - 20в б) Иринеј, српски патријарх, 1930- с) Екуменизам

COBISS.SR-ID 267734540

